

50 Ft

C. H. Spurgeon

1834-1892

a prédikátorok
fejedelme

Charles Haddon Spurgeon az angliai Kelvedon-Essex falucskában született, elsőként egy 17 gyermekes családban. Prédikátor apja istenfélelemre nevelte. 16 éves korában egy hirtelen hóvihar bekényszerítette a methodista kápolnába, ahol Jézus Krisztusban új életre jutott, elnyerve bűnei bocsánatát.

Fiatal élete egész hevével, odaszánásával lépten-nyomon bizonyosságot tett Isten megváltó, hívogató szeretetéről; két évvel később már egy kis gyülekezet lelkésze lett. Önszorgalomból megtanulta az ógörög és héber nyelvet, bibliamagyarázatokat tanulmányozott, mindenekelőtt Kálvin írásait. 20 évesen egy londoni gyülekezet lelkipásztorának hívta meg.

Igehirdetése annyira hatással voltak egyre növekvő hallgatóságára, hogy Londonban a legnagyobb csarnok sem volt elegendő a tömeg befogadására. Felépítették a 7000 férőhelyes „Metropolitan Tabernacle” intaházat, ahol Spurgeon 30 éven át mindig telt ház előtt hirdette a Szentírás titkait. A Biblia volt életének és mondanivalójának középpontja és egyedüli mércéje. Térden állva kérte el és kapta Istentől, amit mély átéléssel adott tovább hallgatóinak. Prédikációit példák illusztrálta és egészséges, nemes humorral fűszerezte. Spurgeon 40 éven át megalkuvás nélkül, szenvedélyesen szolgált Megváltóját. Igehirdetéseit, könyveit sok nyelvre lefordították, keresztyének között az egész világon ismerik és szeretik.

H

C. H. Spurgeon

MINDEN KEGYELEM!

IAZÁNAK AJTAJA NYITVA ÁLL

C. H. Spurgeon

MINDEN KEGYELEM!

Néhány komoly szó azokhoz, akik üdvösségre vágnak
az Úr Jézus Krisztusban

HÁZÁNAK AJTAJA NYITVA ÁLL

„Ahol megnövekedett a bűn,
ott még bőségesebben kiáradt a kegyelem”

Róma 5,20

primo

EVANGÉLIUMI KIADÓ

ISBN 963 7838 37 6

Felelős kiadó: PRIMO KIADÓ - Oláh Leventéné
Megjelent a PRIMO KIADÓ gondozásában
1121 Budapest, XII. János Zsigmond u. 9.
Felelős szerkesztő: Vohmann Péter
Eredeti tulajdonos: Evangéliumi Kiadó - Stuttgart
A magyarországi jogok megszerzésében közreműködött az
Evangéliumi Kiadó
Budapesti képviselete, 1066 Ó utca 16.

Tartalomjegyzék

Az olvasóhoz	3
Mi a célunk?	4
Isten megigazítja az istentelent	5
„Isten az, aki megigazít”	13
Az igazságos és a megigazító	18
A bűnből való szabadulásról	23
Kegyelemből hit által	29
Mi a hit?	31
A hit példákban	35
Miért hit által üdvözülünk?	41
Én – sajnos – képtelen vagyok a jóra!	45
A hit növekedése	58
Az újjászületés és a Szent Szellem	62
Az én Megváltóm él	64
Bűnbánat nélkül nincs bűnbocsánat	66
Hogyan kapjuk a bűnbánatot?	70
Az elbukástól való félelem	74
Megerősítés	79
Miért tartanak ki a szentek?	83
Befejezés	86

A könyv eredeti címe: All of Grace

*

HÁZÁNAK AJTAJA NYITVA ÁLL

89

AZ OLVASÓHOZ

E könyv tárgya: az olvasó üdvössége. Aki elmondta és leírta e beszédek, nagyon csalódna, ha e kötet nem vezetne el sokakat az Úr Jézushoz. Istenbe vetett gyermeki bizakodással bocsátja útjára, hogy ha Istennek úgy tetszik, használja fel akár milliók megtérítésére. Biztosan sok megterhelt férfi és asszony veszi majd kezébe ezt a kis könyvet. Az Úr kegyelme meg fogja vigasztalni őket. Hogy céljának megfeleljen, a lehető legegyszerűbb nyelven írtam, és számos olyan kifejezést használtam, amely az egyszerű emberek számára is világos és érthető. De ha művelt és előkelő emberek tekintenének e könyvbe, *őket* is megragadhatja Isten Szelleme: mert amit a tanulatlan ember megért, az a művelt ember számára is vonzó lehet. Bárcsak akadnának olyanok, akik e sorok olvasása nyomán indulnának el lelkeket vezetni az Úrhoz!

Nem tudjuk, hányan nyerik el e könyv olvasása nyomán békességüket. Ennél sokkal fontosabb volna tudni: Kedves olvasóm, *vajon te köztük leszel-e?*

Egyszer valaki egy ivókutat épített az út mentén és mellé akasztott egy bögrét. Később elmondták neki, hogy egy híres műbíráló sok hibát talált a kút kialakításában: nem tartotta elég művészinak. „De iszik-e belőle sok szomjas ember?” – kérdezte a kútépítő. Erre elmondták neki, hogy az idők során a szegény emberek ezrei oltották szomjukat a kútnál, férfiak, nők és gyermekek egyaránt. Emberünk erre mosolyogva azt mondta, nem nagyon bántja őt a kritikus megjegyzése, de reméli, hogy egy tikkasztó nyári napon maga a kritikus is odamegy majd a szomját oltani. Megtölti a bögrét, felüdül, és dicsérni fogja az Urat.

Íme, itt az én kutam és itt az én bögrém: találhattok benne hibát, ha akartok: de kérlek, *igyátok belőle az élet vizét!*

Kedves olvasóm, fontosnak tartod, hogy átolvasd e lapokat? Ha igen, akkor már az elején egyetértünk. E sorok célja az, hogy olvasásuk közben megtaláld Krisztust és a mennyek országát! Jöjj, tehát, keressük együtt e drága kincseket! Ezért

imádsággal bocsátom útjára e könyvet. Tarts most velem, nézzünk fel együtt Istenre, és kérjük Öt, áldjon meg téged, amíg e könyvet olvasod! A Gondviselés adta a kezedbe, van is egy kis szabad idő az olvasására, és késznek érzed magad arra, hogy odafigyelj. Mindez jó jel. Ki tudja, hátha éppen most jött el számodra a kegyelmi idő. A Szent Szellem mindenestre figyelmeztet: „Ma, ha az Ő hangját halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket!” (Zsid 3,15).

MI A CÉLUNK?

HALLOTTAM egyszer egy történetet: Egy igehirdető meglátogatott egy szegény asszonyt azzal a szándékkal, hogy segítsen neki, mert tudta, hogy nagy szükségben van. A neki szánt összeggel a kezében kopogtatott az ajtaján, de az asszony nem jelentkezett. Az igehirdető ebből arra következtetett, hogy az asszony nincs otthon, és elment. Nemsokára találkozott vele a gyülekezetben, és elmondta neki, hogy gondolt rá ínségében: „Meglátogattam magát, néhányszor kopogtattam, de nyilván nem volt otthon, mert nem nyitott ajtót”. „Körülbelül hány óra-kor járt nálad, uram?” „Délután.” „Ó, jaj – mondta az asszony –, hallottam a kopogást, és most már végtelenül sajnálom, hogy nem nyitottam ajtót, de *azt hittem, hogy a lakbérért jönnek*”.

Nos, én sem a lakbérért jövök; sőt, ennek a könyvnek nem célja, hogy bármit is kérjen tőletek. Ellenkezőleg, azt akarja elmondani nektek, hogy az üdvösség INGYEN, KEGYELEM-BŐL van. Ez azt jelenti, hogy *szabadon vehető, díjtalanul*, tehát ajándék.

Amikor mi igehirdetők nagy igyekezettel arra törekszünk, hogy a hallgatóság figyelmét megnyerjük, azok gyakran azt gondolják magukban: „Aha, most el akarja mondani, mi a kötelességem, mivel tartozom Istennek”. – Nem, ez a könyv nem követelni akar. Szó sem lesz benne törvényről, kötelességről, büntetésről, csak szeretetről, jóságról, bűnbocsánatról, irgalomról és örök életről. Ezért kérek, ne tégy úgy, mintha nem

volnál otthon! Nem kérek tőled semmit, sem Isten, sem emberek nevében. Nem hozok semmiféle kifizetendő számlát; Isten megbízásából jövök, hogy átadjak neked egy ajándékot, amelyet ha elfogadsz, örömdre lesz mind ebben, mind az örök életben. Nyiss hát ajtót, és engedj bel! Maga az Úr hív most, hogy beszéljünk mostani és örök életed boldogságáról. Ő nem hívna, ha nem lenne irántad teljes jóakarattal. Ne utasítsd el az Úr Jézust, aki íme az ajtódon zörget. Hallgasd figyelmesen, és engedd, hogy lelked mélyéig hasson jóságos szava. A hit hallásból van.

ISTEN MEGIGAZÍTJA AZ ISTENTELENT

A Római levélben a negyedik fejezet ötödik versében ezt írja Pál apostol:

„...*Aki pedig nem fáradozik, hanem hisz abban, aki megigazítja az istentelent, annak a hite számít igazságnak!*”

Felhívom a figyelmedet e szavakra: „...*aki megigazítja az istentelent*”. Csodálatos szavak ezek.

Téged nem lep meg, hogy ilyen kifejezést olvasol a Bibliában: „aki megigazítja az istentelent”? Hallottam már olyan emberekről, akik gyűlölik a keresztről szóló beszédet és felróják Istennek, hogy üdvözíti a bűnösöket és magához fogadja még a legutolsó gazembert is. Nézd csak, mennyire elvállalja a Szentírás ezt a vádat, sőt, félreérthetetlenül állítja, hogy az így igaz! Szent Szellemtől ihletett szolgájának, Pál apostolnak ajkán át Isten magára veszi azt a címet, hogy Ő az, „aki megigazítja az istentelent”. Igazzá teszi azt, aki hamis, megbocsát annak, aki büntetést érdemelne, és kegyes ahhoz, aki méltatlan a kegyelemre.

Valószínűleg azt gondolod, hogy az üdvösség a jók osztályrésze, hogy Isten kegyelme a tisztáknak és a szenteknek jár, akik mentesek a bűntől. És úgy gondolod, hogy ha nagyszerű ember volnál, akkor Isten megjutalmazna, de mivel nem vagy rá méltó, semmiképpen sem élvezheted Isten szeretetét. Ezért

nyilván meglep, amikor ezt olvasod: „aki megigazítja az istentelent”. Nem csodálkozom, hogy meg vagy lepve: mert akár-mennyire ismerem is már Isten nagy kegyelmét, örökké csoda marad számomra. Meglepően hangzik ugye, hogy a szent Isten képes a szentségtelen embert megigazítani?

Mi legszívesebben mindig a magunk jóságáról és erényeiről beszélünk, és csökönyösen ragaszkodunk ahhoz a meggyőződésünkhöz, hogy kell lennie bennünk valami jónak, amivel felkelthetjük Isten figyelmét. De Isten átlát minden családságunkon, és tudja, hogy semmi jó nincsen bennünk. Ő azt mondja: „Nincs, aki jót tegyen, nincs egyetlen egy sem” (Róm 3,12). Tudja, hogy „minden igazságunk olyan, mint a szennyes (megfertőztetett) ruha” (Ézs 64,5). Éppen ezért Jézus Krisztus sem azért jött a világra, hogy az emberek között jóságot és igazságot keressen, hanem azért, hogy jóságot és igazságot hozzon, és megajándékozza vele azokat, akik sem nem jók, sem nem igazak. Nem azért jött hozzánk, mert igazak vagyunk, hanem azért, hogy igazakká tegyen bennünket.

Isten korlátlan Úr, végtelenül igazságos Király, aki tudja, hogy nincs egyetlen igaz ember sem a földön, aki jót cselekedne, és sohase vétkezne. Éppen azért, isteni természetének felségjogán és kimondhatatlan szeretetének nagyszerűségében megigazítja az istentelent. Isten megtalálta annak az útját és módját, hogy az istentelen megigazultként állhasson meg előtte, hogy Ő, a Szent, úgy tekinthessen a bűnösre, mintha az egész életében vétek nélkül élt volna, hogy úgy bánhasson vele, mintha az a bűntől teljesen szabad volna. Ő ennyire megigazítja az istentelent.

Jézus Krisztus azért jött a világra, hogy megmentse a *bűnösöket*. Ez önmagában is nagyon meglepő, de a legjobban azok vannak meglepve, akik ennek az áldását már élvezik. Számomra mindmáig az a legnagyobb csoda, hogy Isten még *engem* is megigazít. Mert ha leszámítom azt a jót, amit már Isten szeretete munkált ki bennem, úgy érzem, nem vagyok más, mint egy a csomó hitványság, határtalan romlottság és bűntömeg. Teljes

bizonyossággal tudom azonban, hogy Isten engem a Jézus Krisztusba vetett hit által megigazít, és úgy bánik velem, mintha teljesen igaz lennék; és így Istennek örököse, Jézus Krisztusnak örökostársa vagyok.

Közben pedig, emberi természetemet tekintve, ott a helyem a legbűnösebbek között. Teljesen méltatlan vagyok, Isten mégis úgy bánik velem, mintha kiérdemeltem volna az üdvösséget. Úgy szeret engem, mintha mindig istenfélő lettem volna, holott régen istentelen voltam. Isten ily nagy szeretetét látva, a csodálkozás döbbenetéből végtelen hála fakad az emberben.

S miközben látjuk, hogy ez az egész mennyire meglepő, szeretném, ha megtudnád, milyen közel hozza ez hozzám és hozzád az evangéliumot, az örömhírt. Ha Isten megigazítja az *istentelent*, akkor *téged* is megigazíthat. Talán nem illik rád is az „istentelen” szó? Ha még nem vagy megtért keresztyén, akkor e jelző bizony rád illik: hiszen idáig Isten nélkül éltél, pontosan az ellenkezője voltál annak, amit istenfélőnek neveznek.

Egyszóval: *istentelen* voltál és az is vagy. Talán templomba sem jártál vasárnaponként, és úgy éltél, hogy nem törődted sem az Úr napjával, sem házával, sem Igéjével – ez is bizonyítja, hogy istentelen vagy. Az is lehet, hogy megpóáltál kételkedni is Isten létezésében, sőt, széltében-hosszában hirdetted, hogy nincsen Isten. Itt élsz ezen a szép földön, amely tele van Isten jelenlétének bizonyosságaival, de állandóan behunytad a szemed az Ő hatalmát és istenségét hirdető bizonyosságok előtt. Úgy éltél, mintha Isten nem létezne. Tulajdonképpen akkor lettél volna igazán boldog, ha teljesen be tudtad volna bizonyítani magadnak, hogy egyáltalán nincs Isten. Talán sok éven át éltél így, úgyhogy most már egészen beléd rögződött ez a felfogás, és Istennek már semmi helye sincs életedben. Éppoly jellemző rád az ISTENTELEN név, mint a tengerre az, hogy *sós víz*.

Vagy talán másféle ember vagy: rendszeresen gyakoroltad vallásodat, de csak külsőleg; a szíved mélyén nem változott semmi, és így valójában istentelen voltál. Rendszeresen találkoztál ugyan Isten népével, de Istennel magával sohasem talál-

koztál. Benne voltál a templomi énekarban, de mégsem dicsérted szívből az Urat. Úgy éltél, hogy Isten iránti szeretet egyáltalán nem volt a szívedben, és nem törődtél Isten parancsolataival mindennapi életedben. Nos, éppen az ilyen embereknek küldte Isten azt a jó hírt, hogy Ő megigazítja az *istentelent*. Különös, de ez a hír neked is szól! Sőt, éppen neked! Ó, bárcsak elfogadnád! Ha értelmes és belátó ember vagy, észre kell venned, milyen különleges gonddal van Isten a hozzád hasonlók iránt, és azt kell mondanod magadban: „Ha Ő megigazítja az istentelent, miért ne igazítana meg engem is, mégpedig azonnal?”

Figyeld meg, hogy Isten az üdvösséget azoknak kínálja, akik nem érdemlik meg, és akik nincsenek felkészülve rá. Teljesen ésszerű, hogy ez a megállapítás ott legyen a Bibliában: mert csak azoknak van szükségük megigazításra, akiknek nincs saját igazságuk. Aki tökéletesen igaz, annak nincs szüksége megigazulásra. Aki úgy érzi, hogy jól végzi a kötelességét, és úgy gondolja, hogy ezért szinte a menny van lekötve neki, annak miért is volna szüksége a Megváltóra vagy az irgalomra. Mit is akarna az ilyen a megigazulással?

Ha bármelyikőtök ilyen beképzelt és büszke gondolatokat forgatna a fejében, akkor figyeljen egy kissé ide! Az ilyen ember elkárhozott, olyan bizonyosan, mint ahogy él. Te „igaz” ember, ha a te igazságod egyedül csak a magad igazsága, akkor vagy másokat csapsz be, vagy magadat, mivel a Szentírás nem hazudik, és világosan meg van írva benne: „Nincsen aki jót tegyen, nincs egyetlen egy sem” (Róm 3,12). De bárhogy legyen is, önigazult ember számára nem hirdethet evangéliumot – egy szavam sincs az ilyenekhez. Maga Jézus Krisztus sem azért jött, hogy az igazakat hívja, és én sem fogok olyat tenni, amit Ő nem tett. Mert ha hívnálak is, te „igaz”, nem jönnél, akkor miért hívjalak. Inkább arra kérlek, addig vizsgálj ezt a te igazságodat, míg rá nem jössz, hogy önámítás az egész. Csak azoknak van szükségük megigazulásra, akik nem önigazultak, akik érzik, hogy valaminek történnie kell értük, ami igazzá teszi őket Isten ítélőszéke előtt. Hidd el, az Úr megteszi azt, ami ehhez

szükséges. A végtelen bölcsességű Isten soha nem tesz semmi olyat, ami szükségtelen. Jézus Krisztus sohasem vállalkozott olyasmire, ami felesleges lett volna. Isten bizonyítással nem akarja megigazítani azt, aki amúgy is igaz, bolondnak való foglalatosság lenne ez. De megigazítani azt, aki istentelen – ez méltó munka a végtelen szeretet és irgalom számára. Megigazítani az istentelent – ez Istenhez méltó csoda!

Ha lenne e világon olyan orvos, akinek biztos és hathatós gyógyszerei volnának, kikhez küldenénk ezt az orvost? Azokhoz, akik teljesen egészségesek? Nem hiszem. Mert ha olyan vidékre kerülne, ahol nincsenek betegek, úgy érezné, hogy nincs semmi tennivalója. „Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek” (Mt 9,12). Hát nem éppilyen világos, hogy a kegyelem és a megváltás nagyszerű orvosságai csak azoknak valók, akik lelkükben betegek? Ha te, kedves barátom, úgy érzed, hogy lélekben beteg vagy, hallj a jó hírt: az áldott orvos teérted jött a világra! Ha úgy érzed, hogy bűnöd mindenestől tönkretett, akkor éppen te vagy az, akiért a megváltás történt. Állítom, hogy amikor a szeretet Ura eltervezte a kegyelem munkáját, pontosan olyanok voltak a szemek előtt, mint te.

Tegyük fel, hogy egy nagylelkű ember elhatározza, hogy minden adósának elengedi a tartozását. Nyilvánvaló, hogy ezt csak azokkal teheti meg, akik valóban el vannak adósodva vele szemben. Az egyik tartozik neki ezer fonttal, a másik ötven fonttal; mindkettőnek ad tehát egy elismervényt, amely az adósság kifizetését igazolja. De akármilyen nagylelkű legyen is, nem tud elengedni adósságot olyanoknak, akik semmivel sem tartoznak neki. Ezért a bűnbocsánat csak azoké lehet, akik arra rászorulnak. Bűnbocsánatot csak bűnösök kaphatnak. Képtelenség lenne bűnbocsánatról beszélni olyan emberekkel kapcsolatban, akiknek arra nincs szükségük; kegyelemről olyanok esetében, akik „soha nem vétkeztek.”

Azt hiszed, el kell kárhoznod, mert bűnös vagy? Ellenkezőleg! Pontosan ezért nyerheted el Isten kegyelmét. Ha valóban

vétkesnek tudod és vallod magadat, akkor bízzál: a kegyelem pontosan neked szól! Evangéliumi énekköltőnk ezt ilyen merészen fejezte ki:

„Amint vagyok, nem várva, hogy
lelkemnek terhe, szennye fogy,

Hozzád, ki megtisztíthatod, Úr Jézus, így jövök.”

Mert Jézus Krisztus valóban azokat keresi és tartja meg, akik felismerik, hogy elvesztek. Ő a valóban bűnösökért halt meg és értük szerzett engesztelést. Én mindig nagy örömmel találkozom olyanokkal, akik szájában a „nyomorult bűnös vagyok” kifejezés nemcsak szólam, hanem valóságos bűnvallás. Akár egy egész éjszakát szívesen átbeszélgetnék ilyen őszintén bűnösökkel. Az irgalom vendégfogadója soha sincs zárva az ilyenek előtt. Jézus Krisztus nem elképzelt bűnökért halt meg: azért ontotta véré, hogy lemossa vele életünk bíborsötét foltjait, melyeket semmi más nem tud eltüntetni.

Egy evangélista egyszer erről az Igéről prédikált: „A fejsze pedig ott van már a fák gyökerén” (Mt 3,10). Igehirdetése végén egyik hallgatója megjegyezte: – „Az volt az érzésem, mint ha csupa bűnözőnek hirdette volna az Igét. Ezt a prédikációt a helyi börtönben kellett volna elmondania”. – „Ő nem – mondta az evangélista –, a helyi börtönben nem erről az Igéről beszélnek, hanem erről: 'Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse'” (1Tim 1,15). Pontosán így van. A törvény az önigazultakért van, hogy megalázza büszkeségüket, az evangélium pedig az elveszettekért, hogy elvegye kétségbeesésüket.

Ha nem érzed, hogy elveszett vagy, ugyan mi szükségöd van a Megváltóra? Utánamenjen a pásztor azoknak a juhoknak, amelyek nem tévelyedtek el? Miért seperné ki az asszony a házat olyan pénzdarabért, amely soha nem hullott ki a pénztárcájából? Nem, testvérem, az orvosság a betegnek való, az életrekeltés a halottnak; a bocsánat a bűnösnek, a szabadulás a megkötözötteknek, szemük megnyitása a vakoknak. Mi indokolná a Megváltó jöttét, kereszthalálát és a bűnbocsánat evangéliu-

mát, ha nem az a fájdalmas igazság, hogy az ember bűnös, és kárhozatra méltó? Az evangélium alapját az adja, hogy az ember bűnös. Ha te méltatlan vagy, sőt büntetést és kárhozatot érdemelsz, akkor te vagy az az ember, akinek ez az evangélium rendeltetett, adatott és szól: *Isten megigazítja az istentelent.*

Szeretném ezt nagyon világossá tenni a számodra. De bármilyen világos is az evangélium, azt csak az Úr tudja igazán megláttatni veled. Akit Isten felébreszt bűnei meglátására, először mélységesen elámul azon, hogy neki, az elveszett, kárhozatot érdemlő bűnösnek Isten valóban készített üdvösséget. Úgy gondolja, hogy az üdvösség a bűnbánatáért jár, és elfelejti, hogy a benne támadt bűnbánat is már megváltásának a része. „De még – mondja magában – meg kell változnom, ilyenné, s ilyenné kell lennem” – és mindez valóban igaz, de majd ilyenné lesz a megváltás eredményeképpen: előbb üdvösséget kap, és csak azután érnek be az életében annak gyümölcsei. Abban az állapotában kapja az üdvösséget, amikor még csak azt a hitvány, visszataszító megjelölést érdemli, hogy *istentelen*. Ilyen állapotában hangzik ugyanis felé az evangélium, hogy megigazítsa.

Hadd bíztassak ezért mindenkit, aki attól fél, hogy mivel egyetlen egy jó és igaz érzés sincs benne, nem lehet kedves Isten előtt: higgyen szilárdan abban, hogy a mi kegyelmes Istenünk képes és kész elfogadni őt úgy, amint van, minden érdem nélkül; képes és kész saját jószántából megbocsátani neki, nem azért, mert ő, az *ember* jó, hanem azért, mert Ő, az *Isten* jó. Hát nem hozza fel napját a jókra és a gonoszokra egyaránt? Hát nem ad termékeny évszakokat, nem küld esőt és napsütést a legistentelenebb népek földjére is? Hiszen még Sodomára is sütött a nap és Gomora földjére is hullott a harmat!

Drága olvasóm, Isten kegyelme felülhaladja mindnyájunk elképzelését; úgy szeretném, ha felismernéd, hogy ez valóban így van! Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak Isten gondolatai a mi gondolatainknál. Nála bősé-

ges a bűnbocsánat. Jézus Krisztus azért jött a világra, hogy megmentse a bűnösöket: bocsánatot hozzon a vétkeseknek.

Ne próbáld magad szépíteni, ne próbáld magad másnak tettetni, mint ami valóban vagy! Úgy jöjj ahhoz, aki megigazítja az istentelent, amint vagy! Egy nagy művész nemrégiben meg akarta festeni városának egyik részletét, és a képen, történelmi célzattal, meg akarta örökíteni városának néhány jellegzetes, jól ismert figuráját. Ilyen volt pl. az ápolatlan külsejű, torzonborz, szennyes rongyokban járó utcaseprő is, akit mindenki jól ismert, és akinek megfelelő helyet szánt a képen. A festő azt mondta a rongyos, viharvert külsejű embernek: „Jól megfizetlek, ha eljössz a műtermembe és engeded, hogy lefesselek”. Az másnap reggel el is ment, de a festő kénytelen volt elküldeni, mert megmosakodva, szépen megfésülködve, jó ruhába öltözködve jelent meg. A festőnek koldus-ábrázolásához volt rá szüksége, más minőségben nem tudta őt használni. Valahogy így van ez az evangéliummal is: csak akkor fogad be a „műtermébe”, ha úgy jössz, amint vagy: bűnösként, és nem másképpen. Ne várj éned megújulására, hanem azonnal jöjj üdvösségedért. Isten megigazítja az istentelent, és téged is elfogad a magad nyomorúságos állapotában.

Jöjj a magad *rongyaiban* – azaz: jöjj mennyei Atyádhoz vétkeidben, bűnös voltodban. Jöjj Jézushoz, amint vagy, leprásan, szennyesen, mezítelenül, mint aki sem élni, sem meghalni nem tud. Jöjjetek, teremtés igazi „utcaseprői”; jöjjetek, még ha nem reméltek is mást, mint halálos ítéletet. Jöjjetek, még ha a kétségbeesés szörnyű lidércnyomásként üli is meg a szíveteket. Jöjjetek és kérjétek az Urat, hogy igazítson meg titeket, istenteleneket. Miért ne tenné meg? Jöjjetek hát, hiszen Isten olyanok számára készítette irgalmát, amilyenek ti vagytok. Ő az, aki az istentelent megigazítja. Megigazít, és úgy bánik veled, mint igazzal, aki pedig természetednél fogva istentelen vagy. Nem csodálatos örömhír ez a *számodra*? Kedves olvasóm, ne állj fel a székedről, míg végig nem gondoltad ezt!

„ISTEN AZ, AKI MEGIGAZÍT”

Róma 8,33

Csodálatos dolog megigazulttá lenni. Ha soha nem szegtük volna meg Isten törvényét, nem lenne erre szükségünk, akkor igazak lennénk önmagunkban is. Aki egész életén át mindig azt tette, amit tennie kellett, és sohasem tett olyat, amit nem kellett volna tennie, az a törvény által igazulna meg. De mi, kedves olvasóm, nem ilyen emberek vagyunk, abban egészen biztos vagyok és ezért megigazulásra van szükségünk!

Ha önmagad akarod megigazítani magadat, egyszerűen öncsalást követsz el. Ezért meg se próbáld, hidd el, nem érdemes.

Ha embertársaidat kéred, hogy igazítsanak meg, mit tehetnek azok? Míg némelyiket rá tudod venni, hogy csupa jót mondjon rólad, addig mások, a hátad mögött megteszik az ellenkezőjét. Az ő ítéletük tehát nem sokat ér.

Igénék azt mondja: „Isten az, aki megigazít”, és ez a döntő.

Először is: *még soha senki nem gondolt arra, hogy megigazítsa azt, aki bűnös*, csak Isten. A bűnösök nyíltan fellázadtak Isten ellen; bűnt bűnre halmoztak; egyre gonoszabbak lettek; s még ha lakolniuk kellett is érte és ezért kénytelenek voltak egy időre elhagyni a bűnt, újból visszatértek ahhoz. Megszegték a törvényt és lábbal tiporták az evangéliumot. Visszautasították a felkínált kegyelmet és csökönyösen megmaradtak istentelenségükben. Hogyan kaphatnak az ilyenek bűnbocsánatot, és hogyan igazulhatnak meg? Embertársaik kétségbeesetten mondják róluk: ezek reménytelen esetek. Még a keresztyének is inkább szomorúsággal, mint reménységgel tekintenek rájuk. Istenük azonban nem! Isteni kegyelme kiválasztott közülük némelyeket még a világ teremtese előtt (Ef 1,4), és nem nyugszik addig, amíg meg nem igazítja és magához nem fogadja őket szeretett Fia által. Mert meg van írva: „Akikről pedig ezt eleve elrendelte, azokat el is hívta, és akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette” (Róm

8,30). Látjátok tehát, hogy vannak, akiket Isten meg akar igazítani: miért ne tartoznál te is velem együtt ezek közé?

Senki másnak nem jutott eszébe, hogy *engem* megigazítson, csak Istennek. Ez csoda az én szememben. Nem kételkedem abban, hogy Isten kegyelme másokban is ugyanígy munkálkodik. Nézzük a társuszi Saul, aki bosszútól lihegve üldözte Isten szolgáit! Mint éhes farkas, úgy háborgatta mindenfelé Krisztus nyáját; Isten mégis földre kényszerítette őt a damaszkuszi úton, teljesen megváltoztatta a szívét és úgy megigazította, hogy nemsokára ő lett a hitből való megigazulás legnagyobb hirdetője. Pál biztosan maga is gyakran csodálkozott azon, hogyan igazulhatott meg éppen ő a Jézus Krisztusba vetett hit által – hiszen egykor a törvény cselekedeteiből való megigazulás vakbuzgó hirdetője volt... Senki másnak nem jutott volna eszébe, hogy a keresztyénülködő Saul megigazítsa, csak Istennek, mert Ő csodálatosan gazdag a kegyelemben.

De még ha valakinek eszébe is jutott volna, hogy megigazítsa a bűnösöket, nem tudta volna *megtenni, mert erre csak Isten képes*. Teljes lehetetlenség, hogy bárki is megbocsásson olyan bűnököt, amelyeket nem ellene követtek el. Ha valaki például nagyon megbántott téged, megbocsáthatsz neki, és remélem, ezt meg is teszed. De rajtad kívül senki más meg nem bocsáthat neki. Ha téged ért a sérelem, tőled kell jönnie a bocsánatnak is. Ha Isten ellen vétkeztünk, csakis Isten adhat bocsánatot. Ezért mondja Dávid az 51. zsoltárban: „Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz.”; mert mindig Isten az, aki ellen bűneink irányulnak, így amivel Istennek, a mi nagy hitelezőnknek tartozunk, azt csak Ő engedheti el, ha neki úgy tetszik. De ha egyszer elengedi, akkor el van engedve.

A bűnt senki más el nem törölheti, csak a nagy Isten, aki ellen vétkeztünk: járuljunk ezért hozzá, és *tőle* kérjünk irgalmat. Ne hagyjuk, hogy az emberek félrevezessenek, és rábírijanak, hogy nekik valljuk meg bűneinket: Isten Igéje erre semmiféle meghatalmazást nem ad. De még ha arra volnának is rendelve, hogy Isten nevében feloldozást adjanak, akkor is sokkal jobb, ha mi

magunk járulunk hatalmas Urunk elé, Jézus Krisztus, a mi Közbenjárónk által, és így kérünk és kapunk bűnbocsánatot közvetlenül az Ő kezéből, azzal a bizonyossággal, hogy ez a helyes út. Az emberi közvetítés vallási gyakorlata túl nagy kockázattal jár: jobb, ha ki-ki maga egyenesen Istennel intézi el lelke ügyeit, és nem bízza senki másra.

Csak Isten igazíthatja meg az istentelent; Ő viszont *tökéletesen elvégzi ezt*. Háta mögé veti bűneinket, egyszerűen eltörli azokat. Azt mondja róluk: még ha keresi is bűneinket valaki, nem találja. Végtelen jósága indította Istent arra, hogy egy olyan módot találjon, amellyel skarlátpiros bűneinket hófehérre változtatja, és olyan messzire veti el bűneinket, amilyen távol van napkelet napnyugattól. Azt mondja: „...megbocsátom bűneiket, és nem gondolok többé vétkeikre” (Jer 31,34). Teljességgel véget vet bűnös állapotunknak. A régi próféták egyike csodálkozásában így kiáltott fel: „Kicsoda olyan Isten, mint Te, aki megbocsátja a bűnt és elengedi népe maradékának büntetését? Nem tartja meg haragját örökké, mert abban telik kedve, hogy kegyelmet ad” (Mik 7,18).

Nem beszélhetünk itt igazságosságról, sem arról, hogy Isten érdeméhez képest bánik az emberrel! Ha megpróbálnánk jogi alapon érvelni az igazságos Úr előtt, akkor örök büntetés fenyegetne, mert ez az, amit megérdemlünk. De áldott legyen az Ő neve, hogy nem bűneink szerint bánik velünk, hanem kegyelme és irgalma alapján. Így szól hozzánk: „Kigyógyítom őket a hűtlenségből, szívből szeretni fogom őket, mert elfordult róluk haragom” (Hós 14,5). Hidd el, mert ez valóban igaz. Istennek hatalmában áll, hogy végtelen irgalommal bánják a bűnössel; sőt, úgy bánhat az istentelennel, mintha az kezdettől fogva mindvégig istenfélő lett volna. Olvasd el gondosan a tékozló fiú történetét (Lk 15,11-32), és lásd meg, hogyan fogadta a megbocsátó apa hazatérő, elkóborolt fiát: olyan szeretettel, mintha sohasem ment volna el az atyai háztól, és nem szennyezte volna be magát paráznákkal. Olyan túlaradó szeretettel fogadta, hogy az idősebb testvér zúgolódni kezdett emiatt; de az atya nem vál-

toztatott megtért fia iránti szeretetén. Testvérem, akármilyen bűnös légy is, ha visszatérsz Istenedhez és Atyádhoz, úgy fogad, mintha soha nem vétkeztél volna. Igaznak tekint téged, és ennek megfelelően bánik veled. Mit mondasz erre?

Látod, világosan meg akarom mutatni neked, hogy Ő ezt véghez is tudja vinni. Lásd meg az apostol kérdésében a kihívást: „Ki vádolná Isten választottait? Isten, aki megigazít” (Róm 8,33). Ha Isten valakit megigazít, akkor Ő ezt tökéletesen, örök érvénnyel teszi. Nemrégiben olvastam egy írást, amely tele volt vádaskodással az evangéliummal és annak hirdetőivel szemben, mondván, hogy mi valami olyan elméletet vallunk, amely szerint a bűn megszüntethető az emberben.

Nos, mi nem valamiféle elméletet vallunk, hanem egy tényt hirdetünk. Mert az ég alatt a leghatalmasabb tény az, hogy Krisztus drága vérével valóban eltörölte a bűnt, és Isten Krisztusért kegyelmesen bánik velünk, megbocsát a vétkesnek és megigazítja. Nem azért, mert valami jót fedezett fel benne, vagy remél tőle, hanem kegyelmének gazdagsága szerint. Ezt hirdettük eddig, ezt hirdetjük ma is, és ezt fogjuk hirdetni, amíg csak élünk. „Isten, aki megigazít” – megigazítja az istentelent. Ő nem szégyelli, hogy ezt teszi, mi se szégyelljük tehát ezt hirdetni.

Az Istentől való megigazulás vitán felül kell hogy álljon. Ha a bíró felment, kicsoda vádolhat engem? Ha a világmindenség legfőbb bírósága igaznak nyilvánít engem, ki hozhat még fel valamit ellenem? Az Istentől való megigazítás elcsendesíti a háborgó lelkiismeretet. A Szent Szellem békességet lehel egész lényünkbe, és félelmeink megszűnnek. Megigazultságunk tudatában vissza tudjuk utasítani a Sátán és az istentelen emberek minden rágalját és gúnyolódását. Ebben a tudatban békességgel tudunk meghalni is, mert bizakodva várjuk a feltámadást és az utolsó ítéletet.

„Bátran várok a Nagy Napra,
Hisz' nincs, aki kárhozzatna:
Bűn átkától, félelemtől
Maga az Úr oldozott föl.”

Kedves barátom, az Úr el tudja törölni minden bűnödöt. „Minden bűn megbocsáttatik az embernek, még a káromlás is” (Mt 12,31). Még ha nyakig merültél is bele a bűnbe, Isten egyetlen szóval el tudja törölni minden tisztátalanságodat, ha ezt mondja: „Akarom, tisztulj meg” (Mt 8,3).

„HISZEM... BŰNEIM BOCSÁNATÁT” – VALÓBAN HISZED ezt?

Isten akár ebben az órában neked is mondhatja: „Bízzál, fi-am, megbocsáttattak bűneid” (Mt 9,2). És ha ezt kimondta, nincs az a hatalom sem égen, sem földön, amely gyanúba foghatna, vagy éppenséggel ítélet alá vonhatna téged. Ne kételkedj a Mindenható Szeretet hatalmában! Te biztosan nem tudnál megbocsátani felebarátodnak, ha az annyit vétkezett volna ellened, amennyit te vétkeztél Isten ellen; de Istent ne mérd emberi mértékkel: az ő gondolatai és útjai annyival magasabbak a tiednél, amennyivel magasabb az ég a földnél.

„Nos – mondod erre –, valóban nagy csoda lenne, ha az Úr megbocsátana nekem.” Valóban, de éppen ezért minden valószínűség megvan arra, hogy megteszi; mert Ő olyan nagy és kifürkészhetetlen dolgokat cselekszik, amelyeket mi nem is remélünk.

Valamikor engem is levert a szörnyű büntudat, valósággal elnyomorította az életemet; de amikor meghallottam Isten felszólítását: „Rám figyeljete a föld legvégéről is, és megszabadultok, mert én vagyok az Isten, nincs más!” (Ézs 45,22) – akkor valóban Őreá tekintettem, és az Úr abban a pillanatban megigazított. Megláttam Jézus Krisztust, aki bűnné lett értem, és ez a látvány megnyugtató. Ahogy azok, akiket a mérgekígyók megmártak a pusztában, azonnal meggyógyultak, mihelyt feltekintettek a rézkígyóra, úgy gyógyultam meg én is, amikor feltekinttem a megfeszített Megváltóra. A Szent Szellem, aki képessé tett a hitre, a hit által békességet is adott nekem. Olyan bizonyos lettem abban, hogy bűneim megbocsáttattak, amilyen bizonyos voltam azelőtt abban, hogy el fogok kárhozni. Isten Igéje ezzel vádolt, és a lelkiismeretem igazat adott neki. Ami-

kor az Úr megigazított, a Szent Szellem és a lelkiismeretem bizonyosságot adott üdvösségemről.

Az Úr azt mondja a Szentírásban, hogy „Aki hisz Őbenne, az nem jut ítéletre” (Jn 3,18), és a lelkiismeretem megerősített abban, hogy hiszek, és hogy Isten igazságot cselekszik, amikor ezért megbocsátja bűneimet. Így két tanúm is van: Isten Szelleme és a lelkiismeretem. Bárcsak te is elfogadnád Isten tanúságtételét, azután hamarosan önmagadban is bizonyosságot nyernél efelől!

Meg merem kockáztatni azt az állítást, hogy az a bűnös, akit Isten igazított meg, biztosabb lábon áll az üdvösségre nézve, mint az állana, aki cselekedetek által igazult meg, ha ugyan lenne ilyen ember. Mert abban sohasem lehetünk biztosak, hogy elég jócselekedetet végeztünk-e már el! Lelkiismeretünk szüntelenül nyugtalanít, hiszen lehet, hogy végül is valamit mégis elhibáztunk, és akkor egy gyarló ítélkezés bizonytalan döntésre hagyatkozhatunk csupán. De ha maga Isten igazít meg minket, és a Szent Szellem tanúságot tesz erről azáltal, hogy békességet ad Istennel, akkor tudhatjuk, hogy az ügy rendezve van, üdvösségünk biztos, és megnyugszunk Istenben. Nincs nyelv, amely el tudná mondani, milyen csodálatos nyugalomra, békességre jutott, aki Isten békességét nyerte el, „amely minden értelmet meghalad” (Fil 4,7). Barátom, keresd ezt a békességet **HALADÉKTALANUL!**

„Most pedig a törvény nélkül jelent meg Isten igazsága (megigazítása), amelyről bizonyosságot is tesznek a törvény és a próféták. Isten pedig ezt az igazságát most nyilvánvalóvá tette a Krisztusban való hit által minden hívőnek. Mert nincs különbség: mindenki vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének. Ezért Isten ingyen igazítja meg őket kegyelméből miután megváltotta őket a Krisztus Jézus által. Mert az Isten Őt rendelte engesztelő áldozatul azoknak, akik az Ő vérében hisznek, hogy igazságát megmutassa. Isten ugyanis az előbb elkövetett bűnöket elnézte türelme idején, hogy e mostani időben mutassa meg igazságát: mert ahogyan Ő igaz, igazzá teszi azt is, aki Jézusban hisz.”

Engedjétek meg, hogy elmondjam egy személyes tapasztalatomat. Amikor Isten keze rám nehezedett és meggyőzött bűneimről, egyszerre éber lettem Isten igazsága iránt. A bűn – akármilyen legyen is a mások szemében – nekem elviselhetetlen teherre vált. Nem is annyira a kárhozattól félttem, mint inkább magától a bűntől. Úgy éreztem, iszonyúan vétkes vagyok, és ha Isten nem büntetett is meg vétkeimért, büntetésére még feltétlenül számíthatok. Úgy éreztem, hogy az egész föld Bírójának el kell ítélni az olyan bűnt, amilyen az enyém. Én magam ültem bele a bírói székbe, és kimondtam önmagam felett a halálos ítéletet. Megvallottam, hogy ha én lennék Isten, nem tehetnék mást, mint hogy a pokol mélységes fenekére küldeném az olyan bűnös teremtményt, amilyen én vagyok. Mélyen aggódtam Isten nevének dicsőségéért és erkölcsi rendjének tökéletességéért. Úgy éreztem, hogy ha bocsánatot kapnék is, én sohasem tudnék magamnak megbocsátani. Elkövetett bűneimre pedig büntetésnek kell következnie. Azután pedig felmerült bennem a kérdés, hogyan lehet Isten igazságos, ha engem, aki ilyen bűnös vagyok, igaznak mond? Hogy lehet Ő egyszersmind igazságos és megigazító? Ez a kérdés megzavart és kimerített; és nem találtam rá választ. Önmagamtól nyilván nem is találhattam olyan feleletet, amely lelkiismeretemet megnyugtatta volna.

A kiengesztelődésről szóló tanítás számomra az egyik legerősebb bizonyítéka a Szentírás Istentől való ihlettségének. Ki tudta vagy akarta volna azt, hogy az igazságos Uralkodó haljon meg a gonosz lázadókért, hogy ezáltal békítse ki Istent. Ez nem lehet embertől kiagyalt mítosz, sem a költői képzelet terméke. A megbékélésnek ezt a módját az emberek csak azért ismerik, mert ez megtörtént tény. Emberi agy ilyet sohasem tudott volna kieszelni. Isten maga rendelte azt, hogy a Vele való megbékélésnek ez legyen a módja.

Ifjúságomtól fogva hallottam Isten üdvözítő tervéről Jézus Krisztus áldozati halála által; de a lelkem legmélyén nem tudtam többet róla, mint egy hottentotta. Körülvett a fény, de én vak voltam; arra volt szükség, hogy az Úr maga világítsa meg a számomra. De ekkor ez annyira új kijelentésnek tűnt előttem, mintha még soha nem olvastam volna a Szentírásban, hogy Jézus Krisztus engesztelő áldozatával eltörölte a bűnöket, hogy Isten igazságos maradhasson.

Azt hiszem, ilyen megrendítő kijelentésként hat Isten minden más, újjászületett gyermekére is, amikor rádöbben: Jézus Krisztus helyettem halt meg! Megértettem, hogy a helyettes áldozat halála árán vált lehetségessé a megváltás, és hogy erre nézve Isten már a világ kezdetén megtette az előkészületeket. Feltárult előttem, hogy Jézus Krisztus, aki Isten Fia és örökkévaló, mint az Atya, kezdettől fogva a választott néppel kötött szövetség fejévé tétetett, hogy ilyen minőségben szenvedjen érte és váltsa meg.

Mint ahogy bűnbeesésünk sem saját személyünkkel kezdődött, hanem „szövetségi képviselőnk” az első Ádám személyében szakadtunk el Istentől, éppúgy megváltatásunk is egy másik képviselő, Krisztus által történt, aki második Ádámként lett népe számára a szövetség feje. Megláttam, hogy mielőtt én magam még bármi vétket elkövettem volna, már bűnös voltam az első ember bűne által; és örvendeztem, hogy megváltatásom ugyanígy lett lehetséges, a másik fő és képviselő: Jézus Krisztus által. Ádám bukása nyitva hagyta annak a lehetőségét, hogy

második Ádám el tudja törölni azt a rontást, amelyet az első okozott.

Amikor pedig azon aggódtam, hogyan bocsáthat meg nekem az igazságos Isten, egyszerre megértettem és hit által megláttam, hogy Ő, aki az Isten Fia, emberré lett testben bűneimért, személyesen szenvedett és halt meg a keresztfán. Megláttam, hogy az én bűneimért járó büntetés rajta volt, hogy békességet találjak és az Ő sebei által gyógyuljak meg (Ézs 53,4-5).

Drága barátom, *megláttad már ezt te is?* Megértetted-e már, hogyan lehet Isten teljességgel igazságos, úgy, hogy sem nem hagyja a bűnt büntetés nélkül, sem nem veszi el a büntetés súlyát, ugyanakkor mégis irgalmas, és megigazítja az istentelent, aki hozzá tér? Ez csakis azért lehetséges, mert Isten egyetlen, dicsőséges Fia eleget tett a törvénynek azzal, hogy elhordozta a nekem járó büntetést, így Isten azt énrajtam már nem hajtja végre. Isten törvénye Jézus Krisztus halála által jobban beteljesedett, mintha Isten valamennyi bűnöst a pokolra küldte volna.

Jézus Krisztus *a nekünk járó halálbüntetést szenvedte el.* Lásd meg a csodát! Ő függ a kereszten! Ennél döbbenetesebb látvány nincs a világon! Ott függ az Isten Fia, aki az Ember Fia, elviselhetetlen kínokat szenved az igaz a nem igazakért, hogy visszavezessen minket Istenhez. Az ártatlan bűnhődik! A Szent van ítélet alatt! Az Örökké Áldott lett átokká! A dicsőséges Úr szenved el a szégyenletes halált!

Minél többet nézem az Isten Fiának szenvedését, annál bizonyosabb vagyok abban, hogy Ő teljesen elrendezte ügyemet Istennel. Mert ugyan miért szenvedett, ha nem azért, hogy elvegye rólunk a büntetést? És ha Ő halálával elvette rólunk a büntetést, akkor az már semmiképpen nem fenyeget bennünket. Ezért akik benne hisznek, azoknak már nincs mitől félniük.

Miután megtörtént a teljes kiengesztelés, Isten megbocsáthat nekünk anélkül, hogy trónjának dicsősége megrendülne, vagy akárcsak egy vesszőt is törölnie kellene törvénykönyvből. Lelkiismeretünk is teljesen megnyugtató választ nyer szorongató kérdéseire. Isten minden képzeletet felülmúlóan

haragszik minden bűnre. Jól fejezte ezt ki Mózes: „Ki ismerheti haragodnak erejét?” Mégis, amikor halljuk, hogy a dicsőség Ura így kiált a kereszten: „Miért hagytál el engem?”, és amikor látjuk, hogyan bocsátja ki Szellemét, úgy érezzük, hogy Isten igazsága elégtételt nyert Fia tökéletes engedelmissége és szörnyűséges kereszthalála által.

„Atyja igazságos haragját szenvedni,
Amit miközülünk el nem hordoz senki.”

De Ő elhordozta: „Elvégeztetett”. Isten megkegyelmez a bűnösnek, mert nem kegyelmezett tulajdon Fiának. Isten megbocsáthatja bűneinket, mert rávetette azokat Egyszülött Fiára, majdnem kétezer évvel ezelőtt. Ha hiszel az Úr Jézusban, – és ez a döntő, – akkor Ő már elhordozta bűneid büntetését, mint ahogy az Ószövetségben az áldozati állat hordozta el az izraeliták bűnének büntetését (3Móz 16,5-10).

Mit jelent benne hinni? Nem elég, ha azt mondod: „Ő Isten és Megváltó”, hanem bíznod kell benne maradéktalanul, és el kell fogadnod kezéből az üdvösséget! El kell fogadnod Őt Uradnak, Mesterednek, Megváltódnak. Ha azt akarod, hogy Jézus Krisztus a tiéd legyen, akkor te már az övé vagy. Ha hiszel benne, már nem kárhatsz el, mert az Krisztus áldozatának érvénytelenítése lenne. Az pedig nem lehetséges, hogy Isten elfogadja az áldozatot, de azután mégis kárhosszassa azt, akinek bűnei fejében az áldozatot elfogadta! Bárcsak megadná Isten neked is azt a kegyelmet, hogy fel tudj tekinteni Krisztusra, és megtaláld nála életed új kezdetét, mert Ő minden bűnös ember számára az irgalom forrása!

„Az istentelent megigazítja.” „Isten az, aki megigazít.” Csakis egyért bocsát meg neked Isten: Fiának engesztelő haláláért. Ezért igazságos az Ő megigazítása, és senki kétségbe nem vonhatja azt. Még azon a rettenetes utolsó napon, amikor az ég és a föld elmúlnak, akkor sem vonhatja senki se kétségbe ennek a megigazításnak az érvényességét. „Ki vádolná az Isten választottait? Isten, aki megigazít. Ki ítélne kárhosszatra? A

meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbán van, és esedezik is értünk?” (Róm 8,33-34).

Kedves olvasóm, szállj be e „mentőcsónakba”! Itt biztonságban vagy, ha hajótörést szenvedtél! „De nincs semmim, amit hozhatnék” – mondod. Isten nem is kéri, hogy bármit is hozz magaddal. Akik az életüket mentik, még a ruhájukat is hátrahagyják. Jöjj, ugorj a mentőcsónakba úgy, ahogy vagy!

Hadd mondjak most bátorításodra még valamit magamról. Az én egyedüli reményem az üdvösségre a Golgota keresztség elvégzett teljes kiengesztelésben van. De ebben erősen bízom. Sehol másutt nincs számomra a reménynek árnyéka sem. Te is ugyanabban a helyzetben vagy, mert egyikünkben sincs semmi olyan saját érték, amire bizalmunkat alapozhatnánk. Fogjuk hát meg egymás kezét, álljunk együtt a keresztség alá, és bizzuk rá magunkat egyszer s mindenkorra arra, aki vérét ontotta a bűnösökért. Mindnyájunknak ugyanaz a Megváltónk. Ha bízol benne és mégis elkárhatsz, nos, – akkor én is elkárhosszom! Mi többet mondhatnék még, hogy bizalmat ébresszek benned az evangélium iránt, amelyet most eléd tártam?

A BŰNBŐL VALÓ SZABADULÁSRÓL

Most azokhoz szeretnék néhány szót szólni, akik előtt világos a Jézus Krisztusba vetett hit által való megigazulás, de akik számára nagy szomorúságot jelent, hogy nem tudnak megszabadulni a bűntől. Nem lehetünk boldogok, megbékéltek és szellemileg egészségesek, amíg szentekké nem leszünk. Meg kell szabadulnunk a bűntől – de hogyan? Sokak számára élet-halál kérdése ez. Természeti emberünk nagyon erős, és hiába próbáljuk megfékezni vagy megszelídíteni, nem sikerül. Akik nagy erőfeszítéssel mégis megkísérlik és igyekeznek megjobbulni, azt tapasztalják, hogy még inkább rosszak lesznek.

Az ember szíve oly kemény, akarata oly csökönyös, a szenvedélyek annyira uralkodnak rajta, gondolatai annyira állhatatlanságok, képzelete annyira kormányozhatatlan, vágyai annyira

féktelenek, hogy szinte úgy érzi: vadállatok serege tanyázik benne, és ezek felfalják őt. Szinte azt mondhatjuk a bukott ember természetéről, amit az Úr mondott Jóbna a krokodilról (leviatánról): „Játszadozhatsz-e vele, mint egy madárral; gyermekeid kedvéért megkötheted-e?” (Jób 41,5). Amennyi reménységünk lehet arra, hogy markunkba befogjuk az északi szelet, annyi esélyünk van arra is, hogy saját erőnkől legyőzzük azokat a féktelen erőket, amelyek bukott természetünkben lakoznak. Sokkal nagyobb feladat ez, mint Herkules (mitológiai hős) bármely legendás vállalkozása volt: ehhez Isten hatalmas szükség.

„Azt el tudnám hinni, hogy Jézus megbocsátja a bűnöket” – mondta valaki – „a baj csak az, hogy újra meg újra vétkezem, és rendkívüli hajlamot érzek magamban a rosszra. Mint ahogy a feldobott kő nemsokára újból visszaesik a földre, úgy vagyok én is; bár egy-egy komoly igehirdetés valósággal az égbe emel, utána megint csak visszaesem érzéketlen állapotomba. Sajnos, a bűn kígyószeme könnyen elbűvöl, valósággal ígérete alatt tart, úgyhogy nem tudok saját vétkes állapotomból szabadulni.”

Nos, drága barátom, a megváltás szomorú és tökéletlen valami lenne, ha romlott állapotunk eme problémájával nem tudna megbirkózni. Nemcsak bűnbocsánatra van szükségünk, hanem megtisztulásra is. A megigazulás megtisztulás nélkül nem is volna megváltás. Annyit jelentene körülbelül, mintha a leprás megtisztulna, de azután mégis belehalna a betegségébe. Mintha a lázadónak megbocsátanának, de azután mégis engednék, hogy továbbra is a király ellensége legyen. Az ilyen megváltás megszüntetné a következményt, de nem törődne az okkal, és egy vég nélkül való, reménytelen feladat elé állítana bennünket. Egy időre leállítaná a gonosz áradatot, de nyitva hagyná a szennyes forrást, amely előbb-utóbb megnövekedett erővel törne elő.

Ne feledd, hogy az Úr Jézus három szempontból is legyőzte a bűnt: Először is elvette a bűnért járó büntetést, másodszor megszüntette a bűn hatalmát rajtunk, és harmadszor megszün-

tette a bűn jelenlétét az életünkben. Szinte azonnal elérhetjük a második fokozatot – a bűn hatalmának megtörését; és máris úton vagyunk a harmadik felé, amikor majd a bűn megszűnik jelen lenni életünkben. „Azt pedig tudjátok, hogy Ő azért jelent meg, hogy elvegye a bűnöket, és hogy Őbenne nincsen bűn” (1Jn 3,5).

Az angyal azt mondta Jézusról: „... akit nevezz el Jézusnak, mert Ő szabadítja meg népét bűneiből” (Mt 1,21). Az Úr Jézus azért jött, hogy lerontsa bennünk az ördög munkáit. És amit az angyal születésekor kijelentett, azt Jézus Krisztus halála igazolta, mert midőn a katona átdöfte oldalát, vér és víz jött ki abból, hogy hirdesse a kettős gyógyítást, egyrészt, hogy megszabadít a bűn büntetésétől, másrészt hogy megtisztít a bűn szennyétől.

Ha mégis szomorkodsz a bűn hatalma és saját természeted bűnre való hajlandósága miatt – amint az lenni szokott –, van itt egy ígéret a számodra. Higgy benne, hiszen ez abban a kegyelmi szövetségben áll, amelyben Isten mindent elrendezett és biztosított (2Sám 23,5). Isten, aki nem hazudik, ezt mondja az Ezékiel 36,26-ban:

„ Új szívet adok nektek és új szellemet adok belétek: eltávolítom testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek .”

Látjátok, csupa olyan kijelentő ige van itt, amely Isten elhatározott szándékára utal: „adok”, „adok”, „eltávolítom”, „adok”. A királyok királyának fejedelmi stílusa ez, aki végre is tudja hajtani akaratát. Egy szó sem vész el soha abból, amit megmondott.

Az Úr nagyon is jól tudja, hogy te magad képtelen vagy megváltoztatni a szívedet, és nem tudod megjobbítani saját természetedet. De azt is tudja, hogy Ő mindkettőre képes. Ő meg tudja tenni, hogy elváltozzék a szerecsen bőre és a párdúc foltozása. Halld meg, és csodálkozz: Ő újjá tud teremteni, újjá tud szülni téged is! Ez a kegyelem csodája, és a Szent Szellem vezzi ezt el bennünk.

Nagyon csodálatos dolog lenne, ha megállva a Niagara vizes lánál, valaki egyetlen szóval meg tudná parancsolni a Szent Lőrinc folyónak, hogy induljon visszafelé és szökjék fel a roppant szakadék szegélyére, amelyről most óriási erővel zuhog a mélybe. Ezt a csodát csakis Isten hatalma tudná megtenni. Ez alkalmas párhuzam arra, ami akkor történik, amikor a mi természetünk fordul teljesen ellenkező irányba. Istennél mindez lehetséges. Ő vissza tudja fordítani kívánságaid irányát, meg tudja változtatni életed folyását, és el tudja érni, hogy a tőle való eltávolodás, a lefelé zuhanás helyett egész lényed felfelé, Isten irányába törekedjék. Mert ezt ígérte az Úr mindazoknak, akiket szövetségébe fogadott; és mi tudjuk a Szentírásból, hogy valamennyi hívő részese ennek a szövetségnek. Olvasd el még egyszer ezt az ígéretet: *„Új szívet adok nektek, és új szellemet adok belétek: eltávolítottam testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek”*.

Csodálatos ígéret! És igaz és ámen lett Krisztus Jézusban, az Isten dicsőségére és a mi javunkra. Ragadjuk meg hát, fogadjuk el és alkalmazzuk önmagunkra. Akkor be is teljesedik rajtunk, és a következő napokban és években dicséretet énekelhetünk majd Istennek azért a csodálatos változásért, amelyet ingyen kegyelme vitt végbe!

Erdemes meggondolni, hogy ha az Úr elveszi kőszívünket, akkor már nem lesz többé kőszívünk, ha pedig ez megtörtént, a világ semmiféle hatalma sem tudja elvenni tőlünk azt az új szívet, amelyet Ő adott, és azt az igaz Szellemet, amelyet Ő helyezett belénk. „hiszen az Isten ajándékai és elhívása visszavonhatatlanok” (Róm 11,29). Isten nem veszi soha vissza azt, amit egyszer már odaadott. Engedd, hogy megújítson, és meg fogsz újulni. Az emberi megújulási és megtisztulási törekvések rövid életűek, mert az eb hamarosan visszatér saját okádékára. De ha Isten ad belénk új szívet, akkor az bennünk marad örökre, és soha többé nem lesz belőle újra kőszív. Aki hússzívvé tette, az meg is tartja annak. Ezért szüntelenül boldogok lehe-

tünk és örvendezhetünk azon, amit Isten kegyelmének birodalmában visz véghez.

Hogy egészen egyszerűen próbáljam ezt a dolgot kifejezni, kérdezem, hallottad-e már Rowland Hill hasonlatát a macskáról és a malacról? Megpróbálom úgy előadni, hogy szemléltessem vele Megváltónk határozott szavait, amely szerint szükséges újonnan születnünk (Jn 3,3-5). Nézz meg egy macskát! Milyen tiszta állat! Milyen ügyesen mosakszik, nyelvével nyalogatva mancsait! Kedves látvány! Láttad-e már valaha, hogy egy malac ezt tette volna? Soha, mert ez ellenkezik a természetével. Jobban szeret a sárban henteregni. Próbálj csak meg egy malacot megtanítani mosakodni, majd meglátod, milyen kevés eredménye lesz! Pedig milyen nagy egészségügyi haladás lenne, ha a disznó tiszta lenne! Tanítsd hát mosakodni, ahogy a macska szokott! Teljesen meddő vállalkozás. Erőszakkal megmoshatod, de máris siet a pocsolóházhoz, és nemsokára éppen olyan koszos lesz, mint azelőtt volt. Az egyetlen lehetőség arra, hogy egy disznó mosakodjék, az, ha macskává változtatják. Akkor majd mosakodni fog és tiszta lesz, de addig nem!

Igy van az istentelen ember is: erőnek erejével sem lehet arra kényszeríteni, amit az újjászületett ember önként és készségesen megtesz. Taníthatod, jó példával járhat azelőtte, mégsem tanulja meg a szentség útját, mert képtelen rá: természete más útra vonja. De amikor az Úr új emberré teszi, akkor minden dolog más lesz körülötte. Oly nagy ez a változás, hogy egyszer egy megtért ember így kiáltott fel: „Vagy a világ változott meg tökéletesen, vagy én változtam meg”. Az új ember éppoly természetesen cselekszi a jót, mint amilyen természetesen cselekedte a természeti ember a rosszat. Milyen nagy áldás, ha az ember ilyen új természetet kap! Ezt csak a Szent Szellem adhatja meg.

Gondolkodóba ejtett már téged, hogy az Úr milyen nagy csodája az, hogy új szívet és igaz szellemet ad az embernek? Talán láttad már, amikor egy rák a másikkal vívott küzdelem hevében elvesztette egyik ollóját, és az újra kinőtt. Ez csodálatos dolog.

De ennél sokkal csodálatosabb, amikor az ember új szívet kap Istentől. Olyan csoda ez, amely felülmúlja a természetben látható csodákat. Ha egy fának levágod az egyik ágát, új ág nőhet a helyébe – de meg tudod-e változtatni a természetét? Tudsz fügét termelni tövisbokron? Nem. De lehet nemes ágat beoltani a vadalanysba; és ha ez történik, akkor a természet valóban kiábrázolja a kegyelem munkáját, mert teljesen megváltoztatni egy élő fa természetét, az valóban csoda. Ilyen titokzatos csodát művel Isten mindazokban, akik hisznek Jézus Krisztusban.

Ha átadod magadat Istennek, hogy munkálkodjék benned, Ő megváltoztatja természetedet: legyőzi régi énedet, és új életet támaszt benned. Bízzál az Úr Jézus Krisztusban, és Ő elveszi belőled a kőszívet, és hússzívet ad neked, és ahol azelőtt minden rideg volt, most gyengédség lakik; ahol csupa bűn volt, most csupa erény lesz; ahol minden lefelé sülyedt, most minden felfelé tör, mégpedig ellenállhatatlan erővel. A harag oroszlánja átadja helyét benned a szelídség bárányának; a tisztátalanság hollója elrepül a tisztaság galambja elől!

Személyesen tanúja voltam már olyan csodálatos erkölcsi és szellemi átalakulásoknak, hogy tudom: nincs reménytelen eset. Tudnék beszélni asszonyokról, akik tisztátalanok voltak, de most fehérek, mint a hó; férfiakról, akik durván szitkozódtek és káromkodtak, de most őszintén imádják Istent és áldást jelenenek a környezetük számára; tolvajokról, akik tisztességesek lettek; hazugokról, akik már csak igazságot szólnak; gúnyolódókról, akik most már megvetik az üres fecsegést. Valahányszor Isten kegyelme megjelent valakinek az életében, arra tanította őt, hogy tagadja meg a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazságban és szentségben éljen ebben a gonosz világban. Kedves olvasóm, *Isten ugyanezt megteheti veled is!*

„*Én nem tudok így megváltozni*” – mondod. Ki mondta, hogy tudsz? Az imént idézett Ige nem arról beszél, amit az ember tud megtenni, hanem arról, amit *Isten* tesz meg. Isten adja az ígé-

retet, és Ő teljesíti be azt. Bízzál benne, hogy ígéretét rajtad is beváltja, és úgy is lesz.

„De hogyan?” –kérded. Nos, ez nem a te dolgod. Talán köteles az Úr elmagyarázni neked módszereit, mielőtt egyáltalán hinnél benne? Az Úr titokzatosan munkálkodik Szent Szellem által. Ő tette az ígéretet. Övé a felelősség, hogy azt be is töltsse, de Neki hatalmában áll ezt meg is tenni. Isten, aki ezt a csodálatos változást megígérte, el is végzi mindazokban, akik befogadják Krisztust, mert az ilyeneknek hatalmat ad, hogy Isten fiaivá legyenek. Ő, bárcsak te is hinnél ebben! Bárcsak igazat adnál kegyelmes Urunknak azzal, hogy hiszel benne: Ő el tudja és el is akarja végezni benned ezt a nagy csodát, bármekkora legyen is az! Bárcsak hinnél abban, hogy Isten nem hazudik! Bárcsak bíznál benne, hogy Ő új szívet és igaz szellemet adhat beléd. Ő képes erre. Adja meg az Úr, hogy higgy ígéretében, higgy az Ő Fiában, higgy a Szent Szellemben, higgy Őbenne magában.

KEGYELEM BŐL HIT ÁLTAL

„Kegyelemből van üdvösségetek a hit által” – Efézus 2,8.

„Kegyelemből van üdvösségetek.” Mivel Isten kegyelmes, azért lehetséges, hogy a bűnös ember bocsánatot nyerjen, megtérjen, megtisztuljon és üdvözüljön. Nem mintha az emberben valaha is lenne bármi jó, amiért üdvösséget kaphatna, hanem csakis azért, mert Isten szeretete, jósága, irgalma, együttérzése, könyörülete és kegyelme határtalan. Időzzünk most tehát egy kissé a forrásnál, és nézzük az élet vizének tiszta folyóját, amely Isten és a Bárány királyi székéből fakad.

Micsoda beláthatatlan mélysége van Isten kegyelmének! Ki tudja megmérni szélességét, kikutatni mélységét? Mint Isten valamennyi tulajdonsága, ez is végtelen. Isten telve van szeretettel, mert „az Isten szeretet” (1Jn 4,8. 16). Isten lényege a határtalan jóság és a szeretet. És mert „örökké tart szeretete”

(1Krn 16,34), nem akarja az embert elpusztítani, sőt a bűnösöket magához hívja, hogy bocsánatot adhasson nekik.

Mindezt jól jegyezd meg, különben eltévelyedsz, mert csak a hitre tekintesz, amely az üdvösségnek a csatornája, de elfeledkezel a kegyelemről, amely magának a hitnek is a kútfeje és forrása. A hit Isten kegyelmének munkája bennünk. Senki sem mondhatja Jézus Krisztust Megváltójának, csak a Szent Szellem által. „Senki sem jöhet énhozzám” – mondta Jézus – „ha nem vonzza őt az Atya, aki elküldött engem” (Jn 6, 44). Így a hit is – amely nem más, mint hogy Krisztushoz megyünk – ennek az isteni vonzásnak a következménye. A kegyelem végső célja az üdvösség. A hit, akármilyen lényeges is, csupán egyik fontos része, eszköze, ereje a kegyelemnek. „Hit által” üdvözülünk, de az üdvösség maga „kegyelemből” van. Figyelj erre az Igére, mintha angyalok harsonája zengené: „Kegyelemből tartattatok meg”. Micsoda boldogító hír ez a méltatlanoknak!

A hit szerepe az, ami a *csatornát, a vízvezetékét*. A kegyelem a forrás és az áramló víz, a hit pedig a vízvezeték, amelyen át a kegyelem folyama árad, hogy felüdjön a szomjas embereket. Nagy baj, ha a vezeték eltörik. Szomorú látvány Róma környékén az ősi vízvezeték, amely többé nem szállít vizet a városba, mert az ívek megtörték, és a csodálatos szerkezetek romokban hevernek. A vezetékét épen kell tartani, hogy szállíthassa a vizet. Ugyanígy kell hitünknek is igaznak és egészségesnek lennie, hogy alkalmas csatornája legyen Isten felénk áradó kegyelmének.

De azért újra emlékeztetlek arra, hogy a hit csak a csatorna, nem pedig a forrás, és nem szabad azt a minden áldások isteni forrása, az isteni kegyelem fölé helyezni. *Sose csinálj Megváltót a hitedből*, se ne gondold róla, hogy önálló forrásává lehet az üdvösségnek! Életünk alapja az, hogy „Jézus Krisztusra tekinthetünk”, nem pedig a hitünkre. Az igaz, hogy hit által minden lehetséges; de az erő nem a hitben van, hanem Istenben, akire hitünk irányul. A kegyelem a mozdony, a hit pedig a lánca, amelynél fogva lelkünk kocsija odakapcsolódik a nagy mozga-

tóerőhöz. A hit által való megigazulás nem azt jelenti, mintha a hit valami kiváló jellembeli sajátosság lenne, hanem csak azt, hogy Jézus Krisztus igazságát hit által ragadjuk meg és sajátítjuk el. Lelkünk békéje sem saját hitünk szemléléséből fakad, hanem Krisztus a mi békességünk, belőle erő árad lelkünkbe (vö. Mk 5,25-34).

Ezért tudnod kell, drága barátom, hogy ha gyöngé is a hited, azért még nem kell elveszned. Reszkető kézzel is át lehet venni aranyból való drága ajándékot. Az Úrban való üdvösséget elnyerhetjük, még ha akkora hitünk van is csupán, mint egy mustármag. Mert az erő Isten kegyelmében rejlik, nem pedig a mi hitünkben. Ha nagyszerű üzeneteket lehet közvetíteni egészen vékony dróthuzalokon, akkor a Szent Szellem is elérkezhet a szívünkbe még olyan gyenge hit közvetítésével is, amely a hajszáldróthoz hasonlóan látszólag a saját súlyát is képtelen elhordozni. Többet gondold arra, akire nézel, ne a nézés foglalkoztasson! Sőt, ne is törődj magával a nézéssel, azzal törődj, amit látsz, és ne láss semmi mást, csak Jézus Krisztust és Istennek Benne kijelentett kegyelmét!

MI A HIT?

Mi az a hit, amelyre vonatkozóan ezt mondja az Ige: „Kegyelemből van üdvösségetek a *hit által*”? Sokféle leírása van a hitnek, de csaknem mindegyik elolvasása után még kevésbé értettem a hit lényegét, mint azelőtt. Addig lehet magyarázni, hogy mi a hit, míg végül már senki sem érti. Remélem, hogy én nem esem ebbe a hibába. A hit a világ legegyszerűbb dolga, de talán éppen egyszerűsége miatt oly nehéz megmagyarázni.

Mi a hit? Három dologból áll: *ismeretből, elhívásból és bizalomból*. Az első az *ismeret*. „Hogyan is higgyenek abban, akiről nem hallottak?” (Róm 10,14). Mielőtt hinnék valamiben, tájékozottnak kell lennem, miről is van szó. „A hit tehát hallásból van” (Róm 10,17); először hallanunk kell valamiről, hogy tudjuk, mi az, amiben hinnünk kell. „Benned bíznak, akik ismerik

a TE nevedet” (Zsolt 9,11). Egy bizonyos ismeret elengedhetetlenül szükséges a hithez: ezért fontos ismereteket szerezni. „Figyeljetek rám, jöjjetek hozzám! Hallgassatok rám, és élni fogtok!” (Ézs 55,3) – mondja az ószövetségi próféta, és ez vonatkozik ma is az evangélium Igéjére.

Tanulmányozd a Szentírást és kutasd benne, hogy mit tanít a Szent Szellem Krisztusról és az Ő váltságáról! Törekedj Isten megismerésére: „mert aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy Ő van; és megjutalmazza azokat, akik Őt keresik” (Zsid 11,6)! Adná a Szent Szellem neked is az ismeretnek és az Úr félelmének a szellemét!

Ismerkedj meg az evangéliummal: ismerd meg, hogy mi benne a jó hír, mit mond az ingyen való bűnbocsánatról és szívünk megváltozásáról, Isten családjába való befogadtatásunkról és számtalan egyéb áldásról! Ismerkedj meg kiváltképpen Jézus Krisztussal, Isten Fiával, aki emberi formát vett fel, és mégis Istennel egyenlő, éppen ezért közbenjáró lehet Isten és az ember között, és kezét mindkettőhöz odanyújthatja, hogy ezáltal összekötő kapocs legyen az egész föld Bírója és a bűnös ember közt! Igyekezz egyre többet megtudni Jézus Krisztusról, kiváltképpen áldozatáról, hiszen az üdvözítő hit mindig Krisztusra irányul – „Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket” (2Kor 5,19)!

Tanuld meg, hogy Jézus „átokká lett értünk - mert meg van írva: Átkozott, aki fán függ -,” (Gal 3,13)! Tedd egyre jobban magadévá Krisztus helyettes áldozatának csodáját, hiszen abban van az elképzelhető legédesebb vigasztalás a bűnös ember számára, hogy Isten Krisztust „bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága (megigazítottjai) legyünk Őbenne” (2Kor 5,21). A hit valóban az ismerettel kezdődik.

Ezután következik, hogy *elhiszük*, hogy mindezek igazak. Az ember elhiszi, hogy Isten van, és meghallja a buzgó szívek kiáltását, elhiszi, hogy az evangélium Istentől való beszéd, és hogy a hitből való megigazulás az a nagyszerű igazság, amelyet

Isten ebben az utolsó korszakban (Jézus Krisztus óta) a Szent Szellem által világosabban jelentett ki, mint korábban. Azután szívből elhiszük, hogy Jézus Krisztus valóban a mi Istenünk és a mi Megváltónk, az emberek Üdvözítője, népének prófétája, főpapja és királya. Mindezt elfogadjuk, mint színtiszta igazságot, amelyhez kétség nem férhet.

Kérem Istent, hogy te is eljuss idáig és higgy szilárdan abban, hogy Jézus Krisztusnak, Isten szeretett Fiának vére megtisztít minket minden egyes bűntől (1Jn 1,7); hogy az emberekért való áldozatát Isten teljesnek és tökéletesnek fogadta el, úgyhogy aki Krisztusban hisz, annak nincs többé semmi kárhozzátása. Higgy ennek igazságában, jobban, mint bármiféle más állításban. Higgy Isten tanúságtételében, sokkal inkább, mint hiszel apádnak vagy barátodnak. „Elfogadjuk ugyan az emberek bizonyágtételét, de Isten bizonyágtétele nagyobb; mert Isten bizonyágtétele az, amellyel Fiáról tesz bizonyágot” (1Jn 5,9).

És ekkor már nagy lépést tettél a hit felé; csupán egy tényező hiányzik még, hogy hited teljessé váljék, és ez a *bizalom*. Bíz rá magad az irgalmas Istenre; reménykedj a kegyelem evangéliumában; bízd rá életedet az érted meghalt, de feltámadott Megváltódra; fogadd el az Ő tökéletes igazságát, és akkor minden rendben lesz! A hit létalapja a bizalom; enélkül nincs üdvözítő hit. A puritánok a hit jellemzésére azt a szót használták, ami azt jelenti: „rátámaszkodás”. Támaszkodj teljes súlyoddal Krisztusra!

Talán még jobban példázom ezt, ha egy másik képet használlok: dőlj végig teljes hosszúságban, és pihenj meg az üdvösség kőszikláján. Hagyatkozzál Jézus Krisztusra; találd nála nyugalmat; ajánld fel magadat neki! Ha ezt megtetted, akkor már üdvözítő hitedet gyakoroltad. A hit egyáltalán nem „vak”, mert a hit ismerettel kezdődik. A hit nem spekuláció: mert tényeken nyugszik, amelyek igazsága felől bizonyos. A hit nem gyakorlatiatlan álmodozás; mert mindent kockára tesz a kijelentés igazságáért. Íme, egy leírási módja annak, hogy mi a hit. Vajon én is csak „bonyolultabbá tettem” megértését?

Hadd próbáljam meg még egyszer. *A hit azt jelenti: elhiszem, hogy Krisztus az, akinek a Szentírás kijelenti Őt, és elhiszem, hogy Ő megcselekszi, amit megígért, és ezt várom is tőle; számítok rá.* A Szentírás azt mondja Jézus Krisztusról, hogy Ő Isten, aki emberi testben jelent meg köztünk, jellemében tökéletes volt, bűneinkért való áldozattá lett, és bűneinket saját testében vitte fel a keresztfára. A Szentírás azt mondja róla, hogy eltörölte vétkeinket, legyőzte a bűnt és örök igazságában részesített bennünket.

Azt is mondja továbbá róla, hogy feltámadott a halálból, „Ő mindenkor él, hogy esedezzék értünk” (Zsid 7,25); hogy felment a dicsőségbe, és a mennyben szállást készít népe számára; és hogy hamarosan visszajön, és „Igazságosan ítéli a világot, és pártatlanul a népeket” (Zsolt 96,13). Hinnünk kell, hogy mindez így is van, mivel ez az Atya akarata: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm, reá hallgassatok!” (Mt 17,5). Minderről a Szent Szellem is tanúságot tesz, Ő tanúskodik Krisztusról az Isten által ihletett Igében, a különféle csodatételekkel, és az emberek szívében végzett munkája által. Nekünk el kell hinnünk, hogy ez a tanúságtétel igaz.

A hívő ember elhiszi, hogy Krisztus el fogja végezni mindazt, amit megígért. Megígérte, hogy aki hozzá megy, azt semmiképpen ki nem veti, hogyha tehát mi megyünk hozzá, egészen biztos, hogy *minket* sem vet ki. Jézus Krisztus azt mondta, hogy: „aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne” (Jn 4,14). A hívő komolyan hiszi, hogy ez igaz. Ha *mi* megkapjuk ezt az élő vizet Krisztustól, az *bennünk* marad, sőt tovább buzog *belőlünk*, és szent életet támaszt. Amit Krisztus megígért, mindazt meg is teszi, és nekünk ezt el kell hinnünk, és várunk, hogy megbocsát, megigazít, megőriz és örök dicsőséget ad nekünk is!

Ezután képesek vagyunk megtenni a következő lépést. Már tudjuk, hogy Jézus Krisztus beváltja, amit megígért; ezért őszintén *bíznunk kell benne*, hogy Ő számomra is az, akinek

mondja magát, Ő velem is meg fogja cselekedni, amit megígért, és én az Ő kezére bízom magam, mert Ő az Üdvözítő, és bízom abban, hogy engem is üdvözíteni fog. Bízom ígéretében! Ez az üdvözítő hit, és aki így hisz, annak örök élete van. Akármilyen veszélyek és nehézségek környékeznek is, akármilyen sötétség vesz is körül, akármilyen levertség uralkodik is bennem, akármilyen erőtlenség és bűnös vagyok is, ha hiszek Jézus Krisztusban, soha nem kerülök ítélet alá, és semmiképpen sem kárhozom el.

Egyetlen félelmem az, hogy olvasóm esetleg beéri azzal, hogy megérti mindazt, amit tennie kell, de a cselekvésig esetleg nem jut el. Márpedig sokkal többet ér az akármilyen gyöngé hit, amely komolyan nekilát engedelmeskedni, mint a hitről való legtökéletesebb ismeret, ha az csak gyümölcstelen töprengés marad. A legfontosabb dolog, hogy *mostantól* higgyünk az Úr Jézusban!

Ne törődj a komplikált meghatározásokkal és megfogalmazásokkal. Aki éhes, az eszik akkor is, ha nem ismeri az étel összetételét, a száj anatómiáját vagy az emésztés folyamatát. Életben marad, mert eszik. Egy másik, jóval képzetesebb személy viszont hiába van teljesen tisztában a táplálkozás elméletével, minden tudománya ellenére éhen fog halni, ha nem eszik. Drága olvasóm, fogadd be a szívedbe az Úr Jézust, és örök életted lesz. Ő mondja: „AKI ÉNBENNEM HISZ, ÖRÖK ÉLETE VAN ANNAK” (Jn 6,47).

A HIT PÉLDÁKBAN

Hogy még világosabbá tegyem a hit kérdését, szeretnék elétek tárni néhány példát. Bár a képességet a látásra igazán csak a Szent Szellem adhatja meg, örömteli kötelességem, hogy a magam részéről oly világossá tegyem a dolgot, ahogyan csak tudom, s közben kérjem a felséges Urat, hogy nyissa meg a vak szemeket.

Az üdvözítő hitet jól példázza az emberi test.

A hit *a szem*, amellyel látunk. Szemünk által tudjuk értelmünkbe fogadni még a messze lévő dolgokat is: a napot és a távoli csillagokat. A hit és a bizalom pedig közel hozza az Úr Jézust; és bár Ő a mennyben van, messze tőlünk, mégis beléphet a szívünkbe. Csak Jézus Krisztusra nézz, mert őbenne van a mi életünk elrejtve. Az ének szava szóról-szóra igaz:

„Csendesség, békesség, üdvösség vár,
Tekints csak Jézusra fel.”

Hit *a kéz is*, amellyel megragadjuk a dolgokat. Amikor kezünkkel a magunk számára fogunk meg valamit, pontosan azt tesszük, amit a hit tesz, amikor megragadja Krisztust, és megváltó művének áldásait. A hit azt mondja: „Jézus Krisztus az enyém”. A hívő ember hallja, hogy Jézus Krisztus vére bűnbocsánatot szerez, és így kiált: „Elfogadom a bűnbocsánatot a *magam számára*”. A hit sajátjának tartja az értünk meghalt Jézus Krisztus örökségét: és valóban az övé, mert a hívő ember Krisztus örököse. Krisztus a hívő embernek adta önmagát, és mindazt, ami az övé. Kedves barátom, ragadd meg, amit a kegyelem elkészített a számodra. Ezzel nem válsz tolvajjá, hiszen isteni engedélyed van hozzá: „Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen” (Jel 22,17). Ha valakitől csak kéznújtásnyira van a felkínált gazdagság, valóban oktalán, ha mégis szegény marad.

Hit *a száj is*, amely Krisztussal táplál bennünket. Hogy a táplálék eljusson szervezetünkbe, magunkba kell fogadnunk. Ez rendkívül egyszerű dolog: evés és ivás útján történik. Készséggel szánkba vesszük a táplálékot, amely azután a nyelőcsövön át emésztőrendszerünkbe kerül, ott feldolgozás után felszívódik és az egész testbe eljut. Pál mondja a Róma 10,8-ban: „Közel van hozzád az ige, a te szádban és a te szívedben”. Semmi más tennivalónk nincs tehát, mint „lenyelni” azt, hogy azután magától behatoljon a szellemünkbe. Bárcsak éhesek lennének az emberek! Mert aki éhes, és látja maga előtt az ételt, azt nem kell tanítani, hogy egyék.

Így van a Krisztusra éhes és szomjas lélek is: csak meg kell értetni vele, hogy Krisztus ingyen kegyelemből az övé lehet,

máris befogadja Őt. Ha kedves olvasóm, te is így érzel, ne habozz az Úr Jézust elfogadni; bizonyos lehetsz benne, hogy nem fogod megbánni, mert „Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek” (Jn 1,12). Ő soha senkit nem utasít el magától, sőt, akik hozzá jönnek, azoknak megadja azt a kiváltságot, hogy Isten gyermekei maradjanak mindörökre.

A különféle foglalkozások is sokféle módon példázzák a hitet. A gazda jó magot vet a földbe, és számít arra, hogy az nemcsak kikel, hanem meg is sokszorozódik. Bízik a szövetségi ígéletben, hogy vetés és aratás mindig lesz, és hite elnyeri jutalmát.

A fürdőző rábízta magát a tengerre. Mikor úszni megy, elrúgja magát a parttól, és a hullámozó óceán felszínén lebeg. Ha nem bízná rá magát teljesen a vízre, nem is tudna úszni.

Az aranyműves izzó kemencébe teszi a nemes ércet, és úgy látszik, hogy a tűz mohón megemészti azt, de nem: csakhamar visszakapja a fémet, mely a tűzben megtisztult a salaktól.

Az életben akármerre nézünk, azt látjuk, hogy a hitnek nagy szerepe van az emberek egymás közti kapcsolatában, az embernek a természethez való viszonyában. Ha bízunk egymásban a mindennapi életben, méginkább bízhatunk Istenben, aki Jézus Krisztusban jelentete ki magát nekünk.

Az emberek más-más fokon állnak a hitben, aszerint, hogy milyen nagy az ismeretük, vagy mennyire növekedtek már a kegyelemben. Olykor a hit alig valamivel több, mint Krisztushoz való egyszerű *ragaszkodás*: a függőség érzete, és az arra való készség. Ha a tengerparton jársz, bőségesen láthatsz tengeri tapadókaagylókat a sziklákon. Menj oda óvatosan a sziklához, üss rá hirtelen egy bottal egy kaagylóra, és lám, az leválik a szikláról. De próbáld csak ezt megtenni a mellette levő kaagylóval! Ez már figyelmeztetést kapott, hallotta az ütést, és teljes erejével kapaszkodik. Ezt már nem tudod leütni a szikláról, akárhogy csapkodod is: előbb fog letörni a szikla.

Nos, kicsiny barátunk, a kagyló, nem sokat tud, de kapaszkodik. Nem ismeri a szikla földtani képződésének történetét, de megkapaszkodik rajta. Kapaszkodni tud, és talált valamit, ami-be kapaszkodhat; ez az egész tudománya, de ezt felhasználja biztonsága és megtartatása érdekében. A tapadó kagyló élete attól függ, hogy kapaszkodik-e a sziklába; a bűnös ember élete pedig attól, hogy ragaszkodik-e Jézushoz. Isten népe között ezeknek ennyiből áll a hite: jól tudják, hogy az Úr Jézushoz kell szívvel-lélekkel ragaszkodni, és ez elég ahhoz, hogy e világon békességük, az örök életben biztonságuk legyen. Jézus Krisztus erős és hatalmas Üdvözítő, elmozdíthatatlan és változhatatlan kőszikla a számunkra: életre-halálra ragaszkodnak hozzá, és ez a ragaszkodás megmenti őket. Kedves olvasóm, te miért ne tudnál így kapaszkodni?

Hitnek nevezzük azt is, amikor valaki bízik egy másik emberben, mert meg van győződve annak kiválóságáról. Ez már magasabbrendű hit: itt már tudja az ember, hogy miért ragaszkodik a másikhoz, és ezért cselekszik így. A tapadó kagyló nem sokat tud a szikláról; de az ember ahogy a hite növekszik, úgy válik egyre bölcsébbé. A vak rábízta magát vezetőjére, mert tudja, hogy barátja lát, és ezért bátran megy arra, amerre az vezeti őt. Ha valaki vakon született, nem is tudja, mit jelent látni. De tudja, hogy van látás, és hogy barátjának megvan ez a tulajdonsága, ezért tehát bizalommal helyezi kezét a látó ember kezébe, és követi annak vezetését.

„Hitben járunk, nem látásban” (2Kor 5,7). „Boldogok, akik nem látnak, és hisznek” (Jn 20,29). Ez a kép példázza a legszébben a hitet. Tudjuk, hogy Jézus Krisztusnak olyan érdeme és hatalma van, amilyenekkel mi nem rendelkezünk, ezért boldogan bízunk rá magunkat, hogy azzá legyen számunkra, amik mi magunk nem tudunk lenni. Bízunk benne, ahogy a vak bízik vezetőjében. Ő pedig soha nem él vissza bizalmunkkal, hiszen „Őt tette nekünk az Isten bölcsességgé és igazsággá, megszentelődéssé és megváltássá” (1Kor 1,30).

Mivel az Úr Jézus alapvető igazságokra tanít meg téged, tanítványává kell lenned, és hinned kell szavának, rá kell bíznod magadat! Végtelenül hatalmasabb Ő nálad, de mégis bizalmadba ajánlja magát mint Mestered és Urad. Ha elfogadod Jézus Krisztust és szavait, akkor üdvözülsz.

A hit egy másik, még magasabb formája az, amely *szere-
tetből fakad*. Miért bízik a gyermek atyjában? Mert szereti. Áldott és boldog mindenki, akinek Jézus Krisztusba vetett hite mélységes szeretettel párosul, mert ez az őszinte bizalom nyugalmat ad. Akik Jézus Krisztust szeretik, azokat elbűvölte személyisége, küldetése és szeretete, ezért nem tudnak mást tenni, mint hinni benne, annyira csodálják, tisztelik és szeretik.

Az Üdvözítő iránt való szerető bizalmat így mutathatjuk be: Tegyük fel, hogy egy asszony, akinek a férje kiváló orvos, veszélys bajban megbetegszik és a betegség teljesen leveri. Az asszony mégis nyugodt tud maradni, mivel férje speciális kutatási területe éppen erre a betegségre irányul, és már ezeket gyógyított ki ebből a bajból. Ezért az asszonnak eszébe sincs, hogy aggódjék, tökéletes biztonságban érzi magát annak a kezében, aki neki oly kedves, és akiben a szaktudás és a szeretet tökéletesen párosul. Az asszony hite érthető és természetes: férje minden tekintetben méltó a bizalomra.

Ehhez hasonlítható az a hit, amely a legboldogabb hívőkben él Krisztus iránt. Nincs nála külön orvos, senki sem tud úgy segíteni bajunkon, mint Ő; szeretjük Őt, és Ő viszont szeret minket, ezért bizalommal helyezzük a kezébe magunkat, elfogadjuk, amit rendel, teljesítjük, amit ajánl. Érezzük, hogy amíg Ő irányítja az életünket, semmi baj nem érhet, mert Ő sokkal jobban szeret minket annál, hogysem elpusztulni engedjen, vagy akárcsak hagyná, hogy fölösleges szenvedést kelljen átélnünk.

A hit az engedelmesség gyökere, és erre is van sok példa a mindennapi élet dolgaiban. Amikor egy hajó kapitánya rábízta hajóját a révkalauzra, hogy kormányozza sértetlenül a kikötőbe, teljesen alárendeli magát neki. Ha egy utazó vezetőt fogad

maga mellé útjának nehéz szakaszára, akkor követi azt az útvonalat, amelyet az kijelöl. Ha egy beteg bízik orvosában, akkor gondosan megtartja előírásait és utasításait. Az olyan hit, amely nem engedelmeskedik az Üdvözítő parancsainak, csak merő színlelés. Mi Krisztusban bízunk, hogy Ő üdvözít minket. Ő megmutatja nekünk az üdvösség felé vezető utat: mi követjük útmutatásait, és üdvözülünk. Ne felejtse el ezt, kedves olvasóm: bízzál az Úr Jézusban, és bizalmadat azzal mutasd ki, hogy megteszed mindazt, amit csak mond neked.

Különös figyelmet érdemel az a hit, amely a már *megbízonyosodott ismereten alapszik*. Ez a kegyelemben való növekedés eredménye. Aki így hisz, az azért hisz Krisztusban, mert már jól ismeri Őt, azért bíz benne, mert meggyőződött róla, hogy hűségében sohasem csalódik. Egy idős hívő asszonynak az volt a szokása, hogy valahányszor kipróbálta az Úr Jézusnak egy ígéretét, és igaznak találta, mivel beteljesedett az életében, a K. P. betűket írta Bibliájában a lap szélére, ami azt jelentette: Kipróbáltam. Igaz. Milyen könnyű is hinni egy kipróbált és igaznak bizonyult Megváltóban! Ha most még nem is tudsz így hinni, kezd el! Mindent el kell kezdeni egyszer! Idővel majd megerősödik a hited! Az érett hitnek aztán már nincs szüksége bizonyítékokra és jelekre, ilyenkor rendíthetetlenül hisz az ember.

Lásd a tengerjáró hajók kapitányainak hitét, amely gyakran csodálatba ejtett engem is. Felszedi a horgonyt és eltávozik a parttól. Napokon, heteken, sőt olykor hónapokon át nem lát sem másik hajót, sem partot; mégis kitartóan és félelem nélkül halad előre éjjel és nappal, míg egy reggelen pontosan abba a kikötőbe érkezik, amely felé hónapokon át törekedett. Hogyan találta meg haladási irányát az úttalan mélység felett? Bízott iránytűjében, hajózási térképeiben, távcsövében és az égitestekben; és ezek vezetésének engedve, anélkül, hogy közben földet látott volna, oly pontosan célhoz érkezett, hogy egy tizedfokot sem kellett változtatnia az irányán, amikor behajózott a kikötőbe. Valóban csodálatos dolog biztosan hajózni a nyílt tengeren, szemmel látható szárazföldi támpontok nélkül.

De még ennél is csodálatosabb és áldottabb dolog szívünkben elhagyni a látható és érzékelhető dolgok partjait, istenhozadót mondani a belső érzéseknek, a megnyugtató óvatosságnak, a bizonyítékoknak, jeleknek és sok másnak, Istenben bízva kihajózni az Ő szeretetének óceánjára és Igéjének mint iránytűnek a vezetését követve, egyenesen a menny felé irányozni hajónkat. „Boldogok, akik nem látnak, és hisznek” (Jn 20,29), ezek számára tágra nyílik a menny kapuja, és biztonságos lesz odautazásuk is. Kedves olvasóm, miért ne bíznaál a Jézus Krisztusban közénk jött Istenben? Én magam már örömteli bizalommal nyugszom Őbenne. Jöjj velem testvérem, ne késlekedj!

MIÉRT HIT ÁLTAL ÜDVÖZÜLÜNK?

Miért éppen a hit az üdvösség csatornája? Nyilván gyakran elhangzik ez a kérdés. „Kegyelemből van üdvösségetek, a *hit által*” (Ef 2,8), ez a Szentírás nyilvánvaló tanítása és Isten rendelése; de miért van ez így? Miért éppen a hit, miért nem a reménység, a szeretet vagy a béketűrés?

Ha választ keresünk erre a kérdésre, nagyon szerénynek kell lennünk, mivel Isten útjait nem mindig érthetjük, és a tudakozódás olykor illetlen vakmerőséget jelent. Ezért alázatosan csak annyit felelhetünk, hogy amennyire mi tudjuk, Isten azért választotta a hitet, hogy a kegyelem csatornája legyen, mert a hit *természeténél fogva alkalmas* arra, hogy a kegyelmet elfogadja! Tegyük fel, hogy alamizsnát akarok adni egy szegény embernek: a kezébe adom – de miért? Mert aligha lenne bölcs dolog, ha a fülébe vagy pl. a lábára tenném. A kéz az a szervünk, amely leginkább alkalmas valaminek az elfogadására. Ugyanígy a szellemi életben a hit az, amely kiváltképpen az elfogadásra van teremtvé. A hit a szív keze, és különösen alkalmas arra, hogy elfogadja a kegyelmet.

Hadd tegyem ezt egészen világossá. A Krisztust elfogadó hit éppoly egyszerű cselekvést jelent, mint amikor gyermeked el-

fogad tőled egy almát: te feléje nyújtod és megígéred neki, hogyha érte jön, megkapja. Itt a bizalom és az elfogadás csupán egy almára vonatkozik: de maga a cselekmény pontosan kiabrázolja azt, amit a hit akkor tesz, amikor az örök üdvösséget fogadja el. Ami az almát elfogadó gyermek keze, az a hited, amikor elfogadod a Krisztusban való teljes megváltást. Nem a gyermek keze készítette azt az almát, nem is tette jobbá, ízletesebbé, nem is érdemelte ki: csupán elfogadja; ugyanígy választotta Isten a hitet, hogy az üdvösség elfogadó szerve legyen.

Mert nem a hit munkálja az üdvösséget, nem is tud segíteni abban, csak megelégszik alázatosan azzal, hogy elfogadja. A hit a nyelv, amely bocsánatot kér; a kéz fogadja el, a szem látja meg, de semmiképpen nem ezeknek az összege az az ár, amelyen a kegyelmet meg lehet vásárolni. A hit nem érdem, minden érve Krisztus vérére irányul. Mint jó szolga, Krisztus gazdagságát elhozza a szívünkbe, tudja, honnan nyerheti, és azt is tudja, hogy a kegyelem őt bízta meg a közvetítéssel.

Nyilván azért is van a hit erre kiválasztva, mert mindig *Istennel adja a teljes dicsőséget*. Ami hit által van, az kegyelemből van, azzal nem dicsekedhetünk; Isten nem tűri az ember büszkélkedését. „Messziről megismeri a fennhéjázót” (Zsolt 138,6), és nem engedi közel magához. Isten semmiképpen sem akarja úgy adni az üdvösséget, hogy az felébressze vagy táplálja a büszkélkedésünket. Pál azt mondja: „Nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék” (Ef 2,9). A hit kizár minden emberi dicsekvést. Az adományt átvevő kéz nem dicsekedhet így: „Nekem jár a köszönet, hogy átvettem az adományt” – ez képtelenség lenne. Amikor a kéz kenyeret emel a szájhoz, nem mondja a testnek: „Légy hálás nekem, mert én táplállok”. A kéz nagyon egyszerű dolgot végez, bár nagyon szükségeset; de soha nem követeli magának a dicsőséget azért, amit tesz.

A hit nem önmagának tulajdonítja az érdemet, hanem a kegyelmes Istent, minden jónak adóját dicsóítja és imádja. Ezért helyez az Úr Jézus koszorút a hit fejére, amikor ezt mondja: „A te hited megtartott téged, menj el békeséggel” (Lk 7,50).

Biztos, hogy a hit összeköti az embert Istennel. Amikor az ember bízik Istenben, kapcsolat létesül közte és Isten közt, és ez kezeskedik az áldásról. A hit azért üdvözít, mert általa ragaszkodunk Istenhez, és általa van kapcsolatunk Vele. Már gyakran használtam erre a most következő példát, de meg kell ismételnem, mert jobbat nem tudok!

Évekkel ezelőtt a Niagara vízesés fölött felfordult egy csónak, és két ember sodródott a folyón lefelé. A parton állóknak sikerült kötelet dobni feléjük, amelyet mindketten megragadtak. Az egyik erősen tartotta a kötelet, és azt biztosan a partra húzták; a másik azonban megpillantott egy vízen úszó nagy farkökröt, és elengedte a kötelet, hogy a rönkbe kapaszkodjék, mert a kettő közül az volt a nagyobb és láthatóan alkalmasabb a rákapaszkodásra. Sajnos a rönk az emberrel együtt egyenesen a vízesésre sodródott és a roppant mélységbe zuhant, mivel nem volt kapcsolata a parttal. A rönk mérete önmagában – akármilyen nagy is volt – nem volt elég a megmeneküléshez, ehhez az kellett volna, hogy a parttal legyen összekapcsolva.

Ugyanígy – bármennyire bízunk is az ember saját jócselekedeteiben, a sakramentumokban és más efféle dologban, nem üdvözül, ha nincs személyes kapcsolata Krisztussal. De a hit – akármilyen gyöngye kötélnek látszik is –, megtartó erő, mivel ennek a kötélnek a vége a parton álló Isten kezében van. Végtelenül nagy erő működik ebben az összekötő szálban, kivonja az embert a pusztulásból. Áldott a hit, mert Istenhez köt bennünket.

A hit *mozgatja a cselekvés rugóit*. A cselekvések mögött még az élet hétköznapi dolgaiban is bizonyos fajta hit van. Úgy gondolom, nem tévedek nagyot, ha azt állítom, hogy végső soron minden cselekedetünk mögött valamiféle hit rejlik. Ha elindulok, hogy átmenjek dolgozószobám másik sarkába, abban a hitben teszem, hogy a lábam elvisz odáig. Az ember azért táplálkozik, mert hisz a táplálék szükségességében; elfogad egy csekket, mert hisz abban, hogy a bank beváltja. Kolumbusz azért fedezhette fel Amerikát, mert hitt abban, hogy van világ-

rész az óceán túlsó oldalán; a zarándok atyák pedig azért települtek át oda, mert hittek abban, hogy Isten velük lesz azokon a sziklás partokon is. Hatalmas tettek születtek már hitből: akár jó, akár rossz irányban – mert a hit csodákat művel azokon keresztül, akikben lakik. A hit – még ebben a természetes formájában is – mindent legyőző erő, amelynek nagy szerepe van minden emberi cselekedetben. Talán éppen annak van – negatív értelemben – a legerősebb hite, aki kigúnyolja az istenhívót. Rendszerint mindenféle babonás hiedelem rabja az ilyen ember, ami nevetséges lenne, ha nem tudnánk, hogy Istent gyalázó dolog. Isten azért jelölte meg a hitet az üdvösség elfogadó eszközéül, mert azzal érzelmeink és cselekedeteink legfőbb mozgató rugóját hozza működésbe.

Úgy is mondhatnánk: Isten az áramforrást vette birtokába, hogy így szent áramát szét tudja küldeni életünk minden részébe. Ha hiszünk Krisztusban és a szívünk már Istené lett, akkor meg vagyunk mentve a bűn hatalmából, és hitünk megtérésre, szentségre, buzgóságra, imádságra, magunk odaszentelésére és minden más üdvös dologra indít. Ami az olaj a kerekeknek, a súly az ingaórának, a szárny a madárnak, a vitorla a hajónak, az a hit minden szent kötelesség és szolgálat számára. Legyen hited, és minden más kegyelmi ajándék szétárad az életedben.

A hitnek *van hatalma arra is, hogy szeretet által munkálkodjék*. Isten iránti szeretetre készítet bennünket, és szívünket a legnemesebb dolgok keresésére és cselekvésére indítja. Aki hisz Istenben, az minden kétséget kizárólag szereti is Őt. A hit az értelem cselekedete, de a szívből származik. „Szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk (megigazításra)” (Róm 10,10); a szeretet pedig minden szent érzés és cselekedet szülője és táplálója. Istent szeretni engedelmisséget jelent, Istent szeretni szentséget jelent. Szeretni Istent és embertársainkat azt jelenti, hogy átfőmálódunk Krisztus képére: és ez az üdvösség.

Míndezeken túl *a hit békességet és örömet teremt bennünk*: aki hisz, az bizakodó, nyugodt, boldog és örvendező; és ez előkészület a mennyhez. Isten a hívőt elárasztja minden mennyei

ajándékával: többek között azért, mert ez a hit olyan életet és lelkületet teremt bennünk, amely tökéletességében majd abban a másik, jobb világban bontakozik ki. A hit felfegyverez bennünket erre az életre, és nevel az elkövetkezendőre. Képesé teszi az embert, hogy félelem nélkül éljen és haljon; felkészíti a cselekvésre és a szenvedésre egyaránt. Ez a legmegfelelőbb eszköz arra, hogy kegyelmét közvetítse a számunkra, és biztosítson bennünket az örök dicsőség felől.

A hit biztosan kimunkálja bennünk azt, amit semmi más: képessé tesz arra, hogy Isten békességét elnyerjük. Miért keresi az ember mégis más utakon az üdvösségét? Egy öreg igehirdető mondotta el a következőket: „Egyszer egy oktalan szolgának azt mondták, hogy nyisson ki egy ajtót. Az ahelyett, hogy ezt kulccsal próbálta volna meg, nekivetette a vállát, minden erejével nekifeszült, és megpróbálta kifeszíteni, de hiába. Erre jött egy másik szolga, hozott egy kulcsot, kinyitotta az ajtót és könnyedén belépett. Akik cselekedetek útján akarnak üdvözülni, azok hiába fészegetik a menny ajtaját: a hit az a kulcs, amely azonnal megnyitja az ajtót.” Kedves olvasóm, nem kívánod te is ezt a kulcsot? Az Úr parancsa, hogy higgy a Fiúban, és ha megteszed, élsz. Az evangélium ezt ígéri: „Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözül” (Mk 16,16). Mi ellenvetésed van üdvösségednek ezen módjával szemben, amelyet Istenünk irgalma és bölcsessége rendelt el?

ÉN – SAJNOS – KÉPTELEN VAGYOK A JÓRA!

Miután a szorongó emberi szív elfogadta a kiengesztelésről szóló tanítást, és megtanulta a Krisztusba vetett hit által való üdvösség igazságát, gyakran elsomorodik, amikor érzi, hogy mennyire képtelen a jóra. Sokan sóhajtoznak: „Tőlem nem telik semmi jó”. Ezzel nem mentegetni akarják magukat, sőt, életük mindennapi súlyos terhének érzik ezt a tényt. Mert akarnák tenni a jót – ha tudnák. Becsületesen megvallhatják: „arra, hogy

akarjam a jót, van lehetőségem, de arra, hogy megtegyem, nincs" (Róm 7,18).

Úgy látszik, mintha ez az érzés egészen megsemmisítené az evangélium örömeit; mert mit használ az éhes embernek az élet, ha nem tud hozzájutni? Mit segít az élet vize, ha nem tudunk inni belőle? Sokan ismerik talán a történetet az orvosról és a szegény asszony gyermekéről. A bölcs doktor elmagyarázza az asszonynak, hogy megfelelő kezelés mellett gyermeke hamarosan meggyógyulna, de föltétlenül szükséges ehhez, hogy a gyermek naponta igyék a legjobb vörösborból, és három hónapot valamely fürdőhelyen töltsön. S mindezt egy olyan asszonynak mondja, aki alig tudja megszerezni a mindennapi kenyeret!

A megszorodott szívű embernek is néha úgy tetszik, hogy az az egyszerű felszólítás: „Higgy, és élsz!” – végeredményben nem is olyan egyszerű; mert olyasmit kíván a szegény bűnöstől, amit az képtelen véghezvinni. Aki valóban felébredt, de a bibliai igazságokban még nem eléggé jártas, úgy érzi, hiányzik egy összekötő láncszem: ott a Jézus Krisztus által adott üdvösség, de vajon hogyan érhetné azt el? Lelke erőtlen, és nem tudja, mit tegyen. Már elérte a menedékvárost, de képtelen belépni a kapuján.

Vajon az ehhez szükséges erő benne van-e Isten üdvözítő tervében? De még mennyire! Amit az Úr végez, az tökéletes.

Láttuk, hogy Isten megigazít, hogy megigazítja az istentelent, mégpedig a Jézus Krisztus drága vérébe vetett hit által. Most pedig lássuk, milyen állapotban vannak ezek az istentelenek, amikor Jézus Krisztus elvégzi szabadításukat. Sokan, akik felébredtek Isten szavára, nemcsak bűneik, hanem erkölcsi gyöngeségük miatt is szomorkodnak. Nincs erejük ahhoz, hogy kivergődjenek a mocsárból, amelybe beleestek, vagy hogy később távol tartsák magukat attól. Nemcsak az szomorítja el őket, amit tettek, hanem az is, amit képtelenek megtenni. Erőtlenek, tehetetlenek, belsőleg élettelenek érzik magukat. Különösen hangzik, ha azt mondjuk: halottnak érzik magukat –

pedig ez így van. Saját belátásuk szerint képtelenek bármi jót is tenni. Nem tudnak járni a menny felé vezető úton, mert csontjaik törtek. Nincs erő a tagjaikban. Milyen jó, hogy Isten Igéjében meg van írva, és Isten irántunk való nagy szeretetéről tanúskodik, hogy „...Amikor még erőtelnek voltunk, a rendelt időben halt meg Krisztus értünk, istentelenekért” (Róm 5,6).

Íme, itt a segítség! Jézus Krisztus közbelépése felszabadított bennünket ez alól a bénító tehetetlenség alól. Mert tehetetlenségünk valóban reménytelen. Nem az van megírva, hogy: „amikor még viszonylag erőtelnek voltunk”; nem is az, hogy „amikor még csak kevés erőnk volt”; az Ige félreérthetetlen és határozott: „amikor még erőtelnek voltunk”. Semmiféle lehetőségünk nem volt, hogy „besegítsünk” üdvösségünk munkálásába. A mi Urunk szavai igazak: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek” (Jn 15,5). Sőt, tovább megyek egy másik Igéhez, amelyben az Úr emlékeztet minket nagy szeretetére: „...amikor még halottak voltunk vétkeink és bűneink miatt” (Ef 2,1). Halottnak lenni még rosszabb, mint erőtelnek lenni.

A szegény, tehetetlen bűnösnek tehát csak egyetlen dologra kell figyelnie és azt mint reménysege alapját erősen megragadnia: azt az isteni biztosítékot, hogy Krisztus... a rendelt időben halt meg értünk, istentelenekért. Higgy ebben, és eltűnik a tehetetlenség érzése belőled! Azt mondja a legenda Mídász királyról, hogy a kezében minden arannyá változott. A hittel kapcsolatban pedig: amit csak megérint, az mind jóra változik. Szükségeink és gyengeségeink is áldássá lesznek!

Vizsgáljuk meg most az erő ilyen hiányának némely tipikus formáját. Kezdjük azzal, hogy valaki így szólhat: „*Uram, nincs erőm, hogy összeszedjem a gondolataimat, és az üdvösségemmel kapcsolatos dolgokra irányítsam őket. Már egy rövid imádság is csaknem túl sok a számomra. Ennek az oka talán természetből való gyöngeségem, talán szórakozottságom, vagy pedig az, hogy túlságosan igénybe vesznek e világ gondjai, úgyhogy képtelen vagyok végiggondolni azokat a dolgokat, amelyek üdvösségem feltételei.*”

Nos, ez egészen közönséges formája a bűnös gyöngeségnek. De hallgass rám! Te erőtlennek érzed magadat ezen a ponton; sokan mások is így vannak ezzel. Nem tudják végiggondolni az üdvösség útját. Sok szegény, tanulatlan ember találja igen nehéznek, hogy mindezt végiggondolja. Mások viszont természetüknél fogva annyira felszínesek és oly csapongó a képzeletük, hogy egyszerűen képtelenek végig követni az érvek hosszú sorozatát, és valamely mélységes titok megismerésére eljutni!

Ezért *neked* sem kell kétségbe esned: a megváltáshoz nem szüntelen gondolkodás szükséges, hanem egyszerűen csak bizalom Jézus Krisztusban. Ragaszkodj ehhez az egyetlen tényhez: „Krisztus... a rendelt időben halt meg értünk, istentelenekért. Ehhez nincs szükséged semmiféle elmélyült kutatásra, mély okoskodásra vagy meggyőző érvekre. Olyan egyszerű az egész, ahogy olvasod: „...a rendelt időben halt meg Krisztus értünk, istentelenekért”. Ebbe kapaszkodj, ebben bízz!

Engedd, hogy ez a dicsőséges tény töltse be a szellemedet, míg át nem hatja egész gondolkodásodat és nem tölt el örömmel még akkor is, ha erőtelen vagy, hiszen megtapasztalod, hogy Krisztus lett a te erőd; Ő lett a te üdvösséged! A Szentírás jelentette ki azt a tényt, hogy Krisztus már akkor meghalt a bűnösökért, amikor azok még erőtelenebbek voltak. Lehet, hogy százszor hallottad már e szavakat, de még soha nem fogtad fel a jelentésüket.

Jézus Krisztus nem az igazságunkért, hanem a bűneinkért halt meg! Nem azért jött megmenteni minket, mert méltók voltunk erre, hanem éppen azért, mert teljesen méltatlanok lettünk, a bűn tönkretett minket és már nem bírtuk terheinket. Nem azért jött a földre, mert mi megérdemeltük, hanem egyes-egyedül azért, mert saját, mélységes isteni szeretete erre indította. Jézus Krisztus azokért halt meg, akiket Ő nem tud istenfélőknek, hanem csak *istenteleneknek* és gonoszoknak nevezni.

Olyan jelzőt alkalmaz itt ránk, amely a leginkább kifejezi teljesen reménytelen állapotunkat. Ragaszkodj ehhez az igazsághoz. Legyen ez az Ige a nyelveden, mint valami finom falat,

míg felszívódva szívedig nem jut, és át nem járja egész lényedet; mert akkor már nem fog számítani, hogy gondolataid úgy szóródnak szét, mint ősszel a levelek. Még az olyanok is, akik soha nem fényeskedtek a tudományban, és gondolkodásukban sem mutattak eredetiséget, képesek voltak teljesen felfogni a keresztről szóló tanítást, és megtartattak általa. *Veled miért ne történhetne meg ugyanez?*

Hallom, amint másvalaki ezt panaszolja: „*Nálam főleg abban mutatkozik az erő hiánya, hogy nem tudom eléggé bánni a bűneimet*”. Nos, az embereknek olykor különös elképzeléseik vannak a bűnbánatról! Sokan úgy képzelik, hogy ez föltétlenül együtt jár a sűrű könnyhullatással, sóhajtozással és kétségbeeséssel. Honnan vannak ezek az értelmetlen elképzelések? A hitetlenség, a csüggedés és a kétségbeesés szintén bűnök, tehát elképzelhetetlen, hogy ezek alkotóelemei lehetnének az Isten által megkívánt bűnbánatnak. Mégis sokan a keresztyén hitélet elengedhetetlen részének tartják mindezeket. Pedig tévednek.

Ennek ellenére megértem őket, hiszen én magam is hozzájuk hasonlóan éreztem, amikor még a sötétségben botorkáltam. Meg akartam bánni bűneimet, de azt gondoltam, hogy képtelen vagyok rá, közben mégis állandó bűnbánatban éltem. Akármilyen különösen is hangzik: úgy éreztem, hogy nem tudok megfelelően érezni. Leültem egy sarokba, és sírtam azon, hogy nem tudok sírni; keseregtem azon, hogy nem tudok keseregni bűneim miatt. Micsoda zűrzavar is keletkezik abból, amikor hitetlen szívvel kezdjük el megítélni saját állapotunkat! Éppen olyan ez, mintha a vak ember a saját szemében bízna. Szívem szinte megdermedt a félelemtől, mert azt gondoltam, hogy olyan kemény, mint a gyémántkő; összetört arra a gondolatra, hogy nem képes összetörni. *Most* már tudom, hogy akkor pontosan azt csináltam, amiről azt hittem, hogy képtelen vagyok megtenni. *Akkor* azonban még nem tudtam, hogy hol is tartok tulajdonképpen.

Bárcsak benneteket is arra a világosságra segíthetnék, amelyben én most járok! Bárcsak ki tudnám mondani azt az Igét, amely megrövidíthetné számotokra a belső zűrzavar ide-

jét. Ezért mondok néhány egyszerű dolgot, és kérem a „Vigasztalót”, Ő tegye érthetővé ezeket a számotokra.

Ne felejtsetek, hogy aki igazán megbánta bűneit és megtért, soha nincs megelégedve saját megtéréssel. Éppoly kevésbé tudunk tökéletes bűnbánatra jutni, mint ahogy nem tudunk tökéletesen élni sem. Akármilyen tiszták is a könnyeink, mindig van bennük valami szenny: még a legtökéletesebb bűnbánatban is mindig marad valami megbánni való. Bűnt bánni, megtérni annyit jelent, mint megváltoztatni gondolkodásunkat a bűnről, Krisztusról és Isten minden dolgáról. Kétségkívül van benne fájdalom is: a fő benne azonban mégis csak az, hogy szívünket a bűnről Krisztushoz fordítjuk. Ha ezt a fordulatot megtetted, akkor az igazi megtérés lényegét tetted meg, akkor is, ha sem riadalom, sem kétségbeesés nem vetett soha árnyékot belső állapotodra.

Ha nem tudsz úgy megtérni, és nem tudod úgy megbánni bűneidet, ahogyan szeretnéd, nagyban segíthet az, ha erősen hiszel abban, hogy „... a rendelt időben halt meg Krisztus értünk, istentelenekért”. Gondold ezt át újra meg újra. Hogyan is maradhatnál keményszívű, amikor tudod, hogy Krisztus csupa szeretetből meghalt értünk, gonoszokért? Érvelj magadnak így: „Bár gonosz vagyok, és nem akar bennem az acélszív meglágyulni, és a mellem is hiába verem, Jézus Krisztus mégis az ilyenekért halt meg, mint én vagyok, mert Ő a gonoszokért halt meg. Bárcsak el tudnám hinni ezt, és megtapasztalnám a hit hatalmát köszívemen!

Törölj ki minden más gondolatot a szívedből, ülj le egy órára a többiekkel, és gondolkozzatok el mélyen azon a meg nem érdemelt, példátlan szereteten, amellyel Krisztus meghalt a gonoszokért. Olvassátok el gondosan az Úr haláláról szóló igei tudósítást, ahogyan azt a négy evangélistánál megtaláljátok. Ha van valami, ami meg tudja olvasztani konok szíveteket, akkor az Jézus Krisztus szenvedésének a látványa, és annak a végig-gondolása lesz, hogy mindezt az ellenségeiért szenvedte el.

A kereszt az a csodatévő pálca, amely vizet fakaszt a kősziklákból (4Móz 20,1-13). Ha megérted Jézus Krisztus isteni áldozatának teljes mélységét, akkor meg fogod bánni, hogy örökösen ellenkeztél azzal, aki ennyire szeret téged. Meg van írva: „...rátekinenek arra, akit átdöftek, és úgy gyászolják, ahogy az egyetlen gyermeket szokták, és úgy keseregnek miatta, ahogyan az elsőszülött miatt szoktak” (Zak 12,10). Nem bűnbánat által látod meg Krisztust, hanem Krisztus meglátása visz a bűnbánatra. (Nem a megtérésed által formálódik ki benned Krisztus képe, hanem Krisztusra tekintve kell keresned a megtéréseidet.) Amikor a Szent Szellem Krisztus felé fordít bennünket, ugyanakkor elfordít a bűntől. Ne az okozatot nézd tehát, hanem az okot, ne önmagad megtérését vizsgálgasd, hanem Krisztusra nézz, aki azért emeltetett fel, hogy neked igaz megtérést adjon.

Szinte hallom, amint valaki más ezt mondja: „*Engem borzalmas gondolatok gyötörnek. Bárhová megyek, káromló gondolataim támadnak. Gyakran munka közben tolakszik belém egy szörnyű sugallat, de olykor még lefekvés után is: volt úgy, hogy álmomból felriadtam a gonosz suttogására. Nem tudok megszabadulni ettől a borzalmas kísértéstől.*”

Nos barátom, tudom, mire gondolsz, mert engem is kergetett egykor ez a félelmetes „farkas”. Mintha karddal igyekeznénk megküzdeni egy raj léggel, annyi sikerrel jár, ha megkíséreljük, hogy úrrá legyünk saját gondolatainkon. A sátáni sugallatok által ily módon kísértett szerencsétlen lélek olyan, mint az az utazó, akiről olvastam egyszer, hogy egy feldühödött méhraj támadta meg: fejét, fülét, egész testét körüldongták. Nem tudta elhessegetni őket, és elmenekülni sem tudott előlük: szúrták mindenütt, és csaknem a halálát okozták.

Nem csodálkozom senkin, aki azt mondja, hogy erőtlen és tehetetlen ezekkel az utálatos és undorító gondolatokkal szemben, amelyeket a Sátán ömleszt a lelkébe: de hadd emlékeztesselek a már többször idézett Igére: „... a rendelt időben halt meg Krisztus értünk, istentelenekért”. Jézus Krisztus tudta, hogy

hol vagyunk, és azt is, hogy hol kellene lennünk; tisztában volt vele, hogy nem tudunk győzelmesen szembeszállni a levegőbeli hatalmasságok fejedelmével; azt is tudta, hogy az mennyi szenvedést okoz nekünk; de éppen azért, mert ilyen körülmények között látott meg minket, azért halt meg a gonoszokért. Vessd hitedet ebbe! Azt még az ördög sem hitetheti el veled, hogy nem vagy gonosz: hidd el tehát, hogy Krisztus az olyanokért halt meg, amilyen te vagy.

Emlékezz csak, hogyan vágta el Luther Márton az ördögöt annak tulajdon fegyverével. „Milyen nagy bűnös vagy te” – mondta neki az ördög. „Igen – felelte Luther –, és Krisztus azért halt meg, hogy megtartsa a bűnösöket.” Így saját fegyverével vágott vissza a Sátánnak. Rejtőzz el ebbe a menedékbe és maradj ott: „... a rendelt időben halt meg Krisztus értünk, istentelenekért”. Ha ragaszkodsz ehhez az igazsághoz, akkor káromló gondolataid, amelyeket nincs erőd elűzni, maguktól el fognak oszlani, mert a Sátán be fogja látni, hogy hiába gyötör téged, nem éri el a célját.

Ezek a gondolataid – ha valóban utálsz azokat – tulajdonképpen nem is a tiéd, hanem az ördög adja őket beléd, tehát ő a felelős értük. S ha valóban küzdesz ellenük, akkor éppoly kevéssé van közöd hozzájuk, mint az utcai rendbontók káromkodásaihoz és gázságaihoz. Ezek által a gondolatok által akar téged az ördög kétségbe ejteni, vagy legalábbis megakadályozni abban, hogy az Úr Jézusban bízsz. Egy szerencsétlen, tizenkét éve beteg asszony nem tudott Jézushoz jutni a tolongó tömeg miatt (Mk 5,25-34). Valahogy te is hasonló helyzetben vagy ezeknek a gonosz gondolatoknak a megújuló rohama, nyüzsgése miatt. Az asszony azonban kinyújtotta kezét, és ujjával megérintette az Úr ruhájának szegélyét – és meggyógyult. Tedd te is ezt!

Jézus Krisztus meghalt azokért, akiket „mindenféle bűn és káromlás” vétke terhel; ezért bizonyos vagyok benne, hogy nem fogja elutasítani magától azokat sem, akik önkénytelenül foglyai a gonosz gondolatoknak. Bízd rá magad gondolataiddal

együtt, és meglátod, hogy neki hatalma van arra, hogy megszabadítson. El tudja némítani az ellenség szörnyű sugallatait, téged pedig segít abban, hogy azokat a kellő megvilágításban lásd és ne ess többé kétségbe miattuk. Ő a maga módján meg tud, és meg is fog segíteni, és végül tökéletes békeséggel ajándékoz meg. Csak bízsz benne erre a dologra nézve is.

Elszomoríthat az is, ha úgy érzed, hogy nincs erőd a hithez. De sokan kiáltanak kétségbeesve:

„Bárcsak tudnék hinni...

Könnyebb lenne minden;

De hiába vágyom,

Hogyha erőm nincsen –

Te segíts meg, Isten!”

Milyen sokan maradnak szellemi sötétségben, mert – ahogyan mondják – nincs erejük ahhoz, hogy feladják önnön erejüket, és teljesen rábízják magukat a Jézus Krisztus erejére. A hit nem „próbálgatás” által keletkezik. Ha valaki beszámol egy aznap történt eseményről, nem azt mondom neki, hogy megpróbálok elhinni, amit mond. Ha megízhatóan tartom az illetőt, akkor egyszerűen elfogadom az állítását. Ha azonban nem tartom megízható embernek, akkor nem hiszek neki; de *próbálgatásnak* nincs helye az efféle dolgokban. Ha Isten kijelenti, hogy van számomra üdvösség Jézus Krisztusban, akkor vagy hiszek neki azonnal, vagy pedig hazugnak tartom Őt. Ebben az esetben nincs helye a habozásnak. Isten kijelentései csak igazak lehetnek, azért a mi kötelességünk az, hogy azonnal higgyünk Jézus Krisztusban.

De megtörténhet az is, hogy túl sokat akarunk egyszerre hittel megragadni. Kérlek, ne tűzz ki nagy dolgokat célul. Érd be azzal a hittel, amely ezt az egyetlen igazságot meg tudja ragadni: „Amikor még erőtlenek voltunk, a rendelt időben halt meg Krisztus értünk, istentelenekért”. Odaadta az életét az emberekért akkor, amikor azok még nem hittek, de nem is voltak képesek hinni benne. Nem a hívőkért halt meg, hanem a bűnösökért. Azért jött, hogy ezekből a bűnösökből hívőket és szenteket for-

máljon; amikor azonban meghalt értük, még nem számolhatott velük másként, mint teljesen erőtelen teremtményekkel.

Ha ragaszkodsz ahhoz az igazsághoz, hogy Krisztus meghalt a gonoszokért, és hiszel is benne, akkor a hited meg fog tartani téged, és békességben élhetsz. Ha szellemed-lelked-tesztet Jézus Krisztusra bízod, aki meghalt a gonoszokért, akkor ha nem is tudsz mindenben hinni, sem hegyeket megmozgatni, vagy egyéb csodálatos dolgokat művelni, mégis üdvösséget nyersz. Nem a nagy hit, hanem az igaz hit tart meg; és az üdvösség záloga nem a hitünk, hanem Krisztus, akit hittel megragadunk. Már a mustármagnyi hit is üdvözít. A hitnek nem a nagysága, hanem az őszintesége számít.

Úlj le csöndesen, és nézd a haldokló Megváltót, amíg egyszerre csak hit támad a szívedben. Nincs hely, amely olyan bizakodást teremtené bennünk, mint a Golgota.

„Sajnos – mondja megint másvalaki – éppen azért hiányzik belőlem az erő, mert nem tudom elhagyni bűnömet, és tudom, hogy bűneimmel a hátamon nem mehetek a mennybe.” Örülök, hogy tudod ezt, testvérem, mert ez valóban így igaz. El kell válnod teljesen a bűnödtől, mert különben nem lehetsz Krisztusé. Emlékezz csak, milyen kérdés gyötörte az ifjú Bunyant, * amikor egy vasárnap kint sportolt a zöldben: „Meg akarod tartani a bűneidet és velük együtt pokolra akarsz kerülni, vagy pedig szakítasz bűneiddel és a mennybe jutsz?” Ez a kérdés tökéletesen a sarokba szorította. Ez az a kérdés, amit mindenkinek meg kell válaszolnia; mert lehetetlen megmaradni a bűnben, és úgy jutni be a mennybe. Ez képtelenség. Vagy a bűneidről kell megválnod, vagy az üdvösséged reménységétől.

Erre azt feleled: „Igen, a készség megvan bennem rá. Akaratom van a jóra, de amit akarnék, a jónak véghezvitelét nem találom. A bűn hatalmaskodik felettem, és nincs erőm”. Nos, ha nincs is

* John Bunyan: A zarándok útja c. könyv szerzője. A könyv magyarul is megjelent. (A kiadó megjegyzése.)

erőd, ez az Ige ennek ellenére rád is érvényes: „Amikor még erőtlenség voltunk, a rendelt időben halt meg Krisztus értünk, istentelenekért”. El tudod ezt hinni? Akármennyire ellentmondanak is ennek más dolgok, el akarod ezt hinni? Isten szava ez, tehát igaz: ragaszkodj azért hozzá életre-halálra, mert ebben van egyetlen reménységed. Hidd el és bízzál az Úr Jézusban, és hamarosan megtapasztalod, hogy Krisztus ad erőt! De ha ezt nem teszed meg, akkor mindörökké rabszolgaságban tart majd „az erős fegyveres” (Lk 11,21).

Önmagamtól én sem tudtam volna soha győzni bűneim felett. Pedig próbáltam, de hiába. Gonosz hajlamaim túlságosan erősek voltak mindaddig, mígnem abban a hitben, hogy Krisztus meghalt érttem, reá bíztam egész életemet. Ezután nyertem el a győzelem titkát, mellyel győzni tudtam bűnös önmagam felett. A keresztről való beszéd az az erős fegyver, amellyel legyőzhetjük a bűnt, éppúgy, ahogy a régi harcosok kétkézre fogták hatalmas kardjukat, és minden suhintásukra dőltek ellenségeik. Nincs ahhoz fogható erő, mint a bűnösök barátjába vetett hit: az minden gonoszt legyőz. Ha Krisztus meghalt érttem, aki pedig olyan istentelen és erőtelen vagyok, akkor nem maradhatok meg tovább a bűnben, hanem szeretetre kell buzdulnom iránta és szolgálnom kell Őt, aki megváltott engem. Nem játszhatok az ellenséggel, aki megölte legjobb barátomat. Szentnek kell lennem Őérette. Hogyan maradhatnék meg a bűnben, amikor Ő meghalt azért, hogy megmentsen engem belőle?

Látod, milyen nagyszerű segítség számodra, aki oly erőtelen vagy, ha tudod és hiszed, hogy a maga idejében Krisztus meghalt az olyan gonoszokért, amilyen te is vagy. Érted már? Bizony nem könnyű elsötétült, előítélettel terhes és hitetlen elménkkal az evangélium lényegét felfognunk. Olykor, egy-egy igehirdetés után úgy éreztem, hogy most olyan világosan fejtettem ki az evangéliumot, mint amilyen világos, hogy kétszer kettő az négy. Mégis azt kellett tapasztalnom, hogy sokan nem értették meg mit jelent ez: „Nézzetek rám, és megtartatok”.

Megtért emberek mondják, hogy megtérésük napjáig egyáltalán nem értették az evangéliumot, pedig éveken át hallották. Az evangélium sokak előtt rejtve van, nem a magyarázat hiánya miatt, hanem azért, mert hiányzik a személyes kijelentés. A Szent Szellem kész megadni mindazoknak, akik kérik tőle. Ha azután elnyerte valaki, egyszerre világosan érti mindazt, ami benne van ebben az egy mondatban: Krisztus meghalt az istentelenekért.

Igencsak gyakori panasz a következő is: *„Az én gyöngeségem abban van, hogy nem sokáig tudom megtartani elhatározásaimat. Hallom az Igét vasárnap, és az nagy hatással van rám: de a következő héten találkozom valamelyik rossz cimborámmal, és minden jó elhatározás elszáll belőlem. Munkatársaim nem hisznek semmiben, és olyan borzasztó dolgokat mondanak, hogy én nem tudom, mit feleljek nekik. Végül egészen legyőznek.”*

Nagyon jól ismerem ezt a „Hajlítható, Simulékony” (Bunyan: A zarándok útja) típust, és aggódok is az ilyen emberekért. De ha valóban őszinte fájdalmat jelent számára mindez, akkor a gyengeségén átsegítheti az isteni kegyelem. A Szent Szellem ki tudja úzni az emberektől való félelem szellemét. Bátorra tudja tenni a gyávát. Szegény ingadozó barátom, tudd meg, hogy nem szabad megmaradnod ebben az állapotodban! Semmi jó nem származik abból, ha magaddal szemben gyenge és engedékeny vagy. Egyenesedj fel, nézz végig magadon, és gondold meg, hogy arra vagy-e teremtve, hogy sarokba szorítsanak és olyan légy, mint a varangyosbéka a borona alatt, amely félelmében sem maradni, sem mozdulni nem képes. Merj önállóan gondolkodni!

Én magam sok mindent megtennék, hogy barátaimnak kedvére legyek; de a pokolra menni – azt már aztán nem! Az ember szívesen megtesz ezt-azt egy jó barátság kedvéért, de soha nem szabad felbontanunk Istennel való barátságunkat azért, hogy emberekkel jó viszonyban maradjunk. „Tudom, tudom – mondd erre –, de nem vagyok képes ehhez összeszedni a bátorsá-

gomat. Nem merek színt vallani. Gerinctelen vagyok.” Nos, neked is csak az előbbi Igét kell idéznem: „Mert mikor még erőtelenek voltunk, a rendelt időben halt meg Krisztus értünk, istentelenekért”. Ha Péter apostol most itt lenne, biztos így fejezné ezt ki: „Az Úr Jézus már akkor meghalt értem, amikor még olyan nyomorult, gyöngé teremtés voltam, hogy egy szolgálóleány kedvéért is hazudtam, és megesküdttem, hogy sohasem ismertem az Urat”.

Igen, Jézus Krisztus meghalt azokért, akik elhagyták Őt és elfutottak. Ragadd meg erőteljesen ezt az igazságot: „Amikor még erőtelenek voltunk, a rendelt időben halt meg Krisztus értünk, istentelenekért”. Ez mutatja a gyávaságból kivezető utat. Higgy abban, hogy Jézus Krisztus helyetted, miattad és érted szenvedett, és maradéktalan engesztelést végzett érted. Ha hiszel ebben, akkor hamarosan érezni fogod, hogy nem hozhatsz szégyent arra, aki meghalt érted! Ha teljesen meggyőződsz erről, rettenthetetlen bátorságot fogsz kapni.

Gondolj csak a régi idők mártírjaira! A keresztyénség kezdeti korszakában, amikor Krisztus mindent felülmúló szeretete még teljes frissességében tündökölt Isten gyülekezetében, az emberek nemcsak hogy készek voltak meghalni Krisztusért, hanem valósággal áhították a mártíromságot. Százával jelentkeztek önként az uralkodó hatalom bíránál, hogy vallást tegyenek Krisztusról; nem állítom, hogy a mártírhalál ilyen tudatos keresése bölcs dolog volt a részükről, de ez mégis bizonyítja, hogy Krisztus szeretetének az átélése teljesen elúzi szívünkben az emberektől való félelmet.

A Szent Szellem buzdítson téged is a Jézus Krisztusban való hitre és az Ő mindvégig való követésére!

A HIT NÖVEKEDÉSE

Hogyan növekedhetünk a hitben? Nagyon komoly kérdés ez sokak számára. Azt mondják, szeretnének hinni, de nem tudnak. Az emberek nagyon sok ostobaságot beszélnek ezzel kapcsolatban. Maradjunk meg vizsgálódásunkban szigorúan a gyakorlati vonalon. A hit terén éppúgy szükségünk van józan észre, mint bárhol másutt. „Mit tegyek, hogy higgyek?”

Valakit egyszer megkérdeztek, hogyan kellene a lehető legjobban megcsinálni egy bizonyos egyszerű dolgot. Erre ő azt felelte: a legjobban úgy, ha azonnal megcsinálják, amikor a dolog maga oly egyszerű. A legrövidebb út, amely a hithez vezet, az, ha hiszünk. Ha a Szent Szellem őszintévé tett téged, hinni fogsz, mihelyt az igazságot felismered. Hiszel benne, mert tudod, hogy igaz. Az evangélium parancsa világos: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülj” (Csel 16,31). Meddő dolog, ha további kérdezősködéssel és csűrőssel-csavarással kitérünk e parancs elől. A parancs világos, engedelmessédj neki!

Ha mégis nehézségeid merülnének fel, vidd azokat imádságban Isten elé. Mondd el a Mennyei Atyának pontosan, mi az, ami nem világos előtted, és kérd Őt, hogy Szent Szellemével tegye érthetővé számodra. Ha nem tudok elhinni egy könyvben olvasott állítást, akkor örülök, ha megkérdezhetem a könyv szerzőjét, hogyan is érti azt? Ha a szerző megbízható ember, akkor magyarázata ki fog elégíteni. Mennyivel inkább kielégíti az Istentől való magyarázat az őszintén keresők szívét a Szentírás minden nehezen érthető pontját illetően! Az Úr készségesen megismerteti önmagát; fordulj hozzá és lásd meg, hogy így van-e ez! Vonulj vissza „belső szobádba” és kiálts: „Ó Istenem, vezess el az igazságra. Amit nem tudok, arra Te taníts meg engem!”

Ha nehezedre esik hinni, lehetséges, hogy Isten Szelleme aközben tesz képessé a hitre, amíg te *szorgalmasan és komolyan figyelsz arra, amit hinned kell.* Meg van írva: „a hit hallásból van” (Róm 10,17). Ezért légy készen a gyakori

igehallgatásra. Ha odaadón és figyelmesen hallgatsz az evangéliumot, egy napon felfedezed magadban, hogy hiszel is benne, mert a Szent Szellem elvégezte áldott munkáját a lelkedben.

De ha még ez a módszer sem lenne elég hatásos, *figyelj mások bizonyágtételére!* Sok mindent azért hiszünk, mert másoktól hallottuk. Hiszem, hogy van egy ország, amelyet Japánnak hívnak. Soha nem láttam, mégis hiszem, hogy van egy ilyen hely a világnak, mert mások már voltak ott.

„A samáriaiak közül sokan hittek Jézus Krisztusban az asszony szava miatt” (Jn 4,39). Figyelj te is azokra, akik elmondják, hogyan mentette meg őket Krisztus, hogyan nyerték el bűneik bocsánatát és hogyan változott meg az életük és a jellemük. Ha sok bizonyágtételt meghallgatsz, egyszer találkozni fogsz olyannal, amelyik a tied is lehetne. Ha tolvaj voltál, biztosan fogsz találni egy másik tolvajt, aki boldog, hogy lemoshatta bűneit Krisztus vérében. Ha a bujaság rabja voltál, fogsz találkozni férfiakkal és asszonyokkal, akiknek ugyanez volt a bűnük, de már megtisztultak és megváltozott az életük. Ha kétségbeesett ember vagy, csak járj szorgalmasan Isten népe közé, tudakozódj egy keveset, és meg fogod látni, hogy a szentek közt is vannak olyanok, akik egykor szintén a kétségbeesés állapotában éltek, de most már kész örömmel számolnak be arról, hogyan szabadította meg őket az Úr. És ahogy egymás után hallgatsz azokat, akik már kipróbálták Isten szavát és igaznak találták, Isten Szelleme téged is hitre vezérel.

Hallottad-e már a történetet arról az afrikai emberről, akinek a misszionárius elmondta, hogy a víz olykor annyira kemény lesz, hogy az emberek járhatnak rajta? Ez az afrikai ember kijelentette, hogy nagyon sok mindent elhisz abból, amit a misszionárius mondott, de ezt soha nem fogja elhinni neki. Mikor egyszer azután eljutott Angliába, egy hideg napon meglátta a befagyott folyót, de nem merészkedett rá. Tudta, hogy a folyó mély, és attól félt, hogy ha nekiindul, belefullad. Nem is volt hajlandó rálépni, amíg a barátja és még sokan mások rá nem

mentek. Ez azután meggyőzte. Ő is rá mert lépni a befagyott vízre, mint előtte sokan.

Így, miközben látod, hogyan hisznek mások az Isten Bárányában, és megfigyeled rajtuk az örömet és békességet, talán magad is könnyebben hitre jutsz. Mások tapasztalata hozzátartozik Isten eszközeihez, amelyekkel hithez segít bennünket. De akárhogy is legyen, vagy hiszel az Úr Jézusban, vagy meg kell halnod: ezen kívül nincs más reménység a számodra.

De még ennél is jobb, ha *megvizsgálod, kinek a tekintélye alapján kell hinned*, – ez nagyban hozzásegíthet, hogy higgy. Ez a tekintély nem én vagyok, de nem is egy másik ember, akinek a tekintélyét szintén kétségbe vonhatod. Isten az a tekintély, akinek hinned kell. Ő azt parancsolja, hogy higgy Jézus Krisztusban: nem szabad megtagadnod az engedelmisséget Teremtőddel szemben.

Egy észak-angliai gyár egyik művezetője gyakran hallotta az evangéliumot, de az a félelem szorongatta, hogy ő nem lehet Krisztushoz. Hívő igazgatója tudta ezt, és egy napon küldött neki a munkahelyére egy kártyát ezzel a szöveggel: „Jöjjön ma a házamba, közvetlenül munka után”. A művezető megjelent az igazgató kapujánál, az kijött és kissé nyersen így szólt hozzá: „Mit akar János, miért zavar ilyenkor? A munkaidőnek vége, milyen joga van még itt?” „Uram – válaszolta amaz –, kaptam egy kártyát, amelyben ön azt írta, hogy munka után jöjjenek ide.” „Azt akarja mondani, hogy csak azért, mert egy kártyát kapott tőlem, joga van a házamba jönni a hivatali órák lejáta után?” „Uram – felelte a művezető –, nem értem Önt egészen, de azt hiszem, hogy ha Ön üzent értem, akkor nekem van jogom idejönni Önhöz.” „Jöjjön be, János – mondta az igazgató –, van itt egy másik üzenet is, amelyet el akarok magának olvasni.” Leültek és elolvasta a művezetőnek a Bibliából ezeket a szavakat: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek” (Mt 11,28). „Gondolja János, hogy ha Krisztustól ilyen üzenetet kap, akkor magának nincs joga hozzá menni?” Gyöt-

ródó emberünk azonnal meglátta, miről van szó, és üdvözítő hitre jutott az Úr Jézusban, mert megértette, hogy Jézus Krisztus, aki őt a hitre bátorítja, hitelt érdemlő jótállással és tekintéllyel teszi. Kedves barátom! Te is megbízható tekintély alapján járulhatsz Krisztus elé, hiszen az Úr maga hív fel arra, hogy bízzál benne.

Ha ez sem ébreszt hitet benned, *gondold csak végig, mi az, amit hinned kell*, – hogy Jézus Krisztus a bűnösök helyett szenvedett és Ő meg tudja menteni mindazokat, akik benne bíznak. Ez a legáldottabb tény, amely az emberektől valaha is hitet követelt, ez a leginkább nekünk való és a legvigasztalóbb isteni igazság, amit valaha is halandó elé tártak. Javaslom, hogy gondolkozz el rajta alaposan, és vedd észre a benne rejlő irgalmat és szeretetet. Tanulmányozd az evangéliumot, Pál leveleit, és vizsgáld meg, hogy hiteles-e ez az üzenet.

Ha pedig még ez sem használ, *foglalkozz Jézus Krisztus személyével!* – Gondold végig, *ki Ő, mit tett, hol van, és mi Ő.* Hogyan is kételkedhetsz benne? Igazságtalan dolog nem bízni Jézus Krisztusban, aki maga volt a megtestesült igazság. Soha nem tett olyat, amivel rászolgált volna a bizalmatlanságra, nem eshet hát nehezedre, hogy rábízd magad. Ne azt kérdezd, *hogyan lehetnél hívő*, hanem azt, hogy *hogyan lehet hogy kitarasz hitlenséged mellett!*

Hogyha pedig mindez nem segít, akkor csakis benned van a baj, és az utolsó szavam hozzád ez: alázd meg magad Isten előtt! Hitlenséged gyökere a sok előítélet és a büszkeség. Isten Szelleme vegye el ellenkezésedet és késztesse arra, hogy meghódolj előtte. Mert lázadó vagy, büszke lázadó, és ezért nem hiszel Istenednek. Dobd el fegyvereidet, add meg magad feltétel nélkül, és hódolj meg Királyod előtt! Meg vagyok győződve arról, hogy eddig még mindenki, aki kétségbeesésében feltartotta a kezét és így kiáltott fel: „Uram, megadom magam”, hamarosan hitre jutott. Te csak azért nem tudsz még hinni, mert még mindig vitatkozol Istennel, a magad akaratához ragaszkodsz, és a magad útján akarsz járni. „Hogyan tudnátok hinni

ti, akik egymástól fogadtok el dicsőséget," (Jn 5,44). A büszkeség maga teremti a hitetlenséget. Ezért add meg magad! Hódolj Istened előtt, és utána nem fog nehezedre esni, hogy higgy Üdvözítődben. Bárcsak munkálkodnék most benned elrejtve, de hathatósan a Szent Szellem, és elvezetne téged ebben a pillanatban a Jézus Krisztusban való hitre! Ámen!

AZ ÚJJÁSZÜLETÉS ÉS A SZENT SZELLEM

„Újjonnan kell születnetek” (Jn 3,7). Jézus Krisztusnak ez a szava sok embert megijeszt, és elzárja előttük a mennybe vezető utat. Kétségbe vannak esve, mert legvégső erőfeszítésüket is meghaladja, hogy megváltozzanak. Az újjászületés azonban felülről származik, éppen ezért a teremtménynek nincs hatalma felette. Távol legyen tőlem, hogy tagadjak vagy akár csak elkődösítsek valamely igazságot, és így nyújtsak hamis vigasztalást. Őszintén meg kell mondanom, hogy az újjászületés természetfeletti dolog, és a bűnös ember önmagától nem hajthatja végre.

Az a fejezet, amelyben az Úr Jézus ezt a kijelentést teszi, világosan tartalmazza a hit által való újjászületés meghatározását is. Olvasd végig a János evangéliuma 3. fejezetét! Bár a harmadik vers így szól:

„Felelt Jézus és mondta neki: Bizony, bizony, mondom neked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát.”

De a 14. és 15. versekben ezt olvashatjuk:

„És ahogyan Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának felemeltetnie, hogy aki hisz, annak örök élete legyen Őbenne.”

Ezt a drága tanítást a 18. vers egészen világosan és érthetően megismételi.

„Aki hisz Őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.”

Ennek a két állításnak egybe kell csendülnie, hiszen mindkettő ugyanazon ajakról hangzott el, és ugyanazon fejezetben olvasható. Megérthetjük belőle, hogy Isten az újjászületés ajándékát mindenkinek megadja, aki hisz Jézus Krisztusban. Ezeknek a hite pedig bizonyítéka annak, hogy valóban újjászülettek.

Bízunk Jézus Krisztusban, hogy Ő megcselekszi azt, amit mi képtelenek vagyunk megtenni, mert ha az hatalmunkban volna, miért kellene tőle várnunk? A mi dolgunk az, hogy higgyünk, az Úr pedig, hogy újjászüljön bennünket. Ő nem fog helyettünk hinni, mi pedig nem tudjuk az újjászületést helyette elvégezni. Számunkra elég, ha engedelmeskedünk kegyelemből fakadó parancsának; az Úr dolga, hogy elvégezze bennünk az újjászületés csodáját. Ő, aki egészen a kereszthalálig elment értünk, meg tud, és meg is fog adni mindent, ami örök üdvösségünkhöz szükséges.

A szívünkben végbemenő változást azután a Szent Szellem munkálja ki bennünk. Ez is alapvető igazság. Távol legyen tőlünk, hogy ezt megkérdőjelezzük vagy elfeledjük. Csakhogy a Szent Szellem bennünk való munkája rejtett és titokzatos, mi csak az eredményeit tapasztaljuk. Természetes születésünk is titokkal teljes, és szentségtelen kíváncsiság volna kifürkészni ezeket a titkokat. Mennyivel inkább érvényes ez Isten Szellemeinek bennünk való szent munkájára! „A szél arra fúj, amerre akar, hallod zúgását, de nem tudod, honnan jön és hová megy: így van mindenki, aki a Szent Szellemtől született” (Jn 3,8).

Ha eljön a vetés ideje, de a földművelő nem veti el a magot, nem mentegetheti magát azzal, hogy nincs értelme vetni, ha Isten nem ad növekedést a magnak. Nem hanyagolhatja el munkáját azzal az ürüggyel, hogy úgyis csak Isten titkos erői adhatják meg az aratást. Senkit sem menthet fel mindennapos munkájának végzése alól az az Ige, hogy „ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők” (Zsolt 127,1). Aki hisz Jézus Krisztusban, mindenképpen meg fogja tapasztalni, hogy a

Szent Szellem munkába akarja venni; sőt, a hite már bizonyíték arra, hogy Isten Szelleme munkálkodik a szívében.

Isten gondot visel rólunk, de az ember azért nem lehet tétlen. Az isteni hatalom adta életerő teszi az embert képessé a munkára, és ezzel az életerővel különösebb biztatás nélkül végzi napról napra. A szükséges erőt Isten ajándékozza, aki kezében tartja mindnyájunk életét és ismeri minden dolgunkat. Éppen így van ez a kegyelemmel is: megtérünk és hiszünk, jóllehet egyikre sem volnánk képesek, ha az Úr nem tenne képessé rá. Elhagyjuk a bűnt és bízunk az Úr Jézusban, míg egyszer csak rájövünk, hogy az Úr munkálta bennünk ehhez az akaratot is és a véghezvitelt is, kegyelméből.

Vannak igazságok, amelyeket szavakban nehéz kifejtteni, de egészen egyszerűek lesznek, ha egyszer már megtapasztaltuk őket. Nincs ellentmondás a között a két tény között, hogy a bűnös hisz Jézus Krisztusban, és hogy ezt a hitet a Szent Szellem munkálja ki benne. Nincs ember, aki ne engedné, hogy beemeljék a mentőcsónakba, csak azért, mert nincs tisztában annak működésével; az éhező sem utasítja vissza a táplálékot azzal, hogy nem érti az anyagcsere folyamatát. És ha te, kedves olvasóm, nem vagy hajlandó addig hinni, amíg meg nem ismerted a hit minden titkát, akkor nem fogsz üdvözülni sohasem.

AZ ÉN MEGVÁLTÓM ÉL

Idáig a *megfeszített Krisztusról* beszéltem, mint a bűnös ember nagy reménységéről; most rá kell térnünk arra, hogy Urunk feltámadott a halálból, és örökké él.

Senki sem kívánja tőled azt, hogy egy halott Jézus Krisztusban higgy, hanem hogy higgy abban az Úrban, aki – noha meghalt a bűneinkért, feltámadott a megigazulásunkért. Úgy járulhatsz az Úr Krisztushoz, mint élő és jelenlévő barátodhoz. Ő nem pusztán emlék, hanem örökké élő személy, aki meghallja imáidat és felel rájuk. Ő él, hogy folytassa azt a művet, amelyért egykor feláldozta az életét. Az Atya jobbján ül és közbenjár a

bűnösökért, így teljességgel meg tudja váltani mindazokat, akik általa mennek az Atyához. Jöjj, és fordulj az élő Megváltóhoz, ha ezt idáig még nem tetted meg.

A feltámadott, élő Jézus Krisztus kimondhatatlan dicsőség és hatalom birtokosa. Már nem az ellenségei előtt alázatos „fájdalmak embere” többé, nem is a munkával vesződő „ács fia”, hanem feljebb emeltetett minden fejedelemségnél és hatalmaságnál, és neve dicsőségesebb minden más névénél. Az Atya neki adott minden hatalmat mennyen és földön, és Krisztus ezt a hatalmat arra használja, hogy folytassa a kegyelem munkáját. Olvasd el, hogyan tanúskodik róla Péter és a többi apostol a főpap és a nagytanács előtt:

„A mi atyáink Istene feltámasztotta Jézust, akit ti fára függesztve kivégeztetek. Az Isten Őt Fejedelmemmé és Üdvözítővé emelte fel jobbjára, hogy bűnbánatot és bűnbocsánatot adjon Izráelnek” (Csel 5,30-31).

Mennybe ment Urunk dicsőségének reményt kell keltenie minden hívőben. Krisztus „Fejedelem és Üdvözítő”. Az emberek megkoronázott, Isten trónján ülő Megváltója, az élet és a halál teljes jogú Ura. Az Atya Őt rendelte minden ember közvetítőjévé, és a Fiú megelevenítheti azt, akit akar. Amit Ő megnyit, azt senki be nem zárhatja. Szavára egyetlen pillanat alatt megszabadulhat a halál és a pokol kötelékeivel megkötött lélek. Kinyújtja királyi pálcáját, és akit megérint, az életet nyer.

Felmagasztaltatása és isteni hatalma javunkat szolgálja. Felmagasztaltatott, hogy „*legyen*”, és „*adjon*”. Azért tette Isten fejedelmemmé és üdvözítővé, hogy azoknak, akik elfogadják uralmát, mindent megadhasson, amire csak szükségük van. Krisztus Jézusnak *semmi* sincs, amit ne akarna a bűnös megváltására felhasználni, és *benne semmi* sincs, amit kegyelméből ki ne akarna árasztani ránk. Összekapcsolja uralkodói és megváltói mivoltát, egyiket sem gyakorolja a másik nélkül; és felmagasztalását arra használja, hogy az embereket megáldja.

Van valami más, ami ennél nagyobb reménységet támaszthatna az üdvösségét Krisztusban kereső bűnösben?

Jézus Krisztus nagy megaláztatást szenvedett el, ezért magasztaltatott fel oly dicsőségesen. Megaláztatásában maradéktalanul betöltötte és elhordozta mindazt, amit az Atya rábízott, ezért nyerte el az Atya kitüntetését. Megdicsőülését is népe javára használja. Nem csodálatos, hogy a mindenség Ura egyúttal a bűnösök Megváltója? Van egy személyes barátunk a Király udvarában; sőt, ez a barátunk a trónon ül! Minden hatalmát felhasználja azok érdekében, akik reá bízzák dolgaikat.

Jöjj barátom, tedd le minden dolgodat és egész életedet azokba az átszegezett kezekbe, amelyeké immár a királyi hatalom és a dicsőség.

BŰNBÁNAT NÉLKŰL NINCS BŰNBOCSÁNAT

A legutóbb idézett igéből világosan kitűnik, hogy a bűnbánat és a bűnbocsánat szorosan összetartoznak. Az Apostolok Cselekedetei 5,31-ben azt olvassuk, hogy Jézust „*Isten fejedelmé és üdvözítővé emelte fel jobbával, hogy bűnbánatot és bűnbocsánatot adjon Izráelnek*”. A bűnbánat és a bűnbocsánat Isten örök tervében egészen szorosan összetartoznak. Amit Isten egybekötött, azt ember el ne válassza!

Nyilvánvaló, hogy *a bűneit bánni nem akaró bűnös nem nyerhet bűnbocsánatot*. Ezzel Isten csak megerősítené őt gonosz útján, és arra nevelné, hogy ne vegye komolyan, és ezzel szabad utat engedne a gonoszságnak a világban. Ezért, ha hiszünk *Isten szentségében*, akkor magától értetődik, hogy nem kaphatunk bűnbocsánatot addig, amíg megmaradunk bűneinkben és nem akarjuk megbánni azokat, és hogy így magunknak kell viselnünk csökönységünk következményeit. Isten, végtelen jó-ságában megígérte nekünk, hogy ha elhagyjuk bűneinket, megvalljuk azokat és hit által elfogadjuk a Krisztus Jézusban elkészített kegyelmet, „*hű és igaz Ő: megbocsátja bűneinket és megtisztít minket minden gonoszságtól*” (1Jn 1,9). Amilyen

biztos, hogy él az Isten, olyan biztos, hogy nincs kegyelmi ígért azok számára, akik megmaradnak gonoszságukban, és nem hajlandók elismerni bűnös voltukat.

Így kell lennie ennek azért is, mert *az isteni irgalom tökéletes*. Hiányos és felületes lenne, ha megbocsátaná ugyan a bűnököt, de megengedné, hogy a bűnös megmaradjon bennük. Az ilyen nyomorúságos irgalom lenne. Mit gondolsz, melyik a nagyobb kiváltság: mentesülni a bűn következményétől, vagy felszabadulni a bűn hatalma alól? Mindkettő a kegyelem ajándéka. Jézus Krisztus kiontott vére nélkül egyikben sem részesülhetünk. De ha már egyáltalán tehetünk összehasonlítást, akkor felszabadulni a bűn hatalma alól, szentté lenni, ez a nagyobb a kettő közül.

Mérhetetlenül nagy dolog bűnbocsánatot nyerni. De ha a bűnbocsánat elnyerése után továbbra is szabad lenne szeretnünk a bűnt, olyan lenne ez, mint a jóízű, de mérgezett édesség, amely halálunkat okozza. Megmosatni, de utána tovább hempergni a sárban: tisztának nyilváníttatni, de mégis hordani a lepkefoltokat –, ez kigúnyolása volna a kegyelemnek. Mert mit ér, ha kihozzuk az embert sírjából, de nem támad életre? Hála legyen Istennek, hogy nemcsak megbocsátja bűneinket, hanem meggyógyítja betegségeinket is. Lemossa rólunk múltunk bűnfoltjait, egyben megszabadít a jelen bűnös tévelygéseitől, és a jövőben is megóv az újabb eleséstől. Örömmel kell fogadnunk mind a bűnbánat, mind a bűnbocsánat lehetőségét; a kettő egymástól el nem választható. Aki mást hirdet, az élő gyermeket akar kettévágni! (Lásd: 1Kir 3,16-27.)

Most hadd kérdezzek téged, aki az Urat keresed, hogy beéred-e a kegyelem egyik felével? Kielégítene-e téged, kedves olvasóm, ha Isten megbocsátaná bűneidet, de azután megengedné, hogy ugyanolyan gonoszul élj, mint azelőtt? Bizonyos, hogy nem! A meglevenedett emberi lélek jobban fél a bűntől, mint az azt követő büntetéstől. Nem így kiált: „*Ki szabadít meg engem a büntetéstől?*” –, hanem: „*Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből e halálra ítélt testből?*” (Róm 7,24). Ki szabadít

meg úgy, hogy felül tudjak kerekedni a kísértéseken, és szentté tudjak lenni, ahogy Isten is szent? Mivel a kegyelem után vágyakozó a megtérésre és a bűnbocsánatra egyaránt szomjas, és mivel e kettő szükséges a megváltás teljességéhez és szentséghez, biztos lehetsz benne, hogy ez mindig is így lesz érvényes.

Nem volt még soha olyan őszinte bűnbánó, aki nem nyerte volna el bűnei bocsánatát, sem olyan bűnbocsánatot nyert ember, aki nem bánta volna meg bűneit. Mindenki, akinek a bűne eltöröltetett, előzőleg a szívében bűnbánatra jutott és Krisztus Jézusba vetett őszinte hitet kapott. A bűn gyűlölése és a bűnbocsánat felőli bizonyosság együtt térnek be az emberi szívbe, és együtt is maradnak, amíg csak élünk.

Ez a két ajándék kölcsönhatásban van egymással. A bűnbocsánatot nyert ember bánkódik bűnei miatt, és a bűnbánó ember egészen biztosan bűnbocsánatot nyer. A bűnbocsánat bűnbánatra indít. Ha bizonyosak lettünk bűneink bocsánatában, akkor irtózzunk a büntől. Ha hitünk teljes bizonyossággá érik, és már kétség nélkül hiszünk abban, hogy Jézus Krisztus vére fehérebbre mosott minket a hónál, bűnbánatunk is elmélyül. Ahogy hitünk növekszik, úgy erősödik bennünk a bűnbánat is. A bűnbánat nem napok vagy hetek műve, nem valami olyasféle vezeklés, amelyen jó minél hamarabb túl lenni! Nem, hanem egy életen át tartó kegyelem, éppúgy, mint a hit maga. Isten kisgyermekai megbánják bűneiket, de így tesznek az ifjak és az öregek is. A bűnbánat a hit elválaszthatatlan kísérője. Amíg hitben járunk és nem látásban, addig a bűnbánat könnye ragyog a hit szemében.

Nem igazi bűnbánat az, amely nem a Jézus Krisztusba vetett hitből következik, és nem igazán Jézus Krisztusba vetett hit az, amelyet nem hat át az igazi bűnbánat. A hit és a bűnbánat szervesen összefügg. Amilyen mértékben hiszünk Krisztus megbocsátó szeretetében, oly mértékben bánjuk meg bűneinket; és amilyen mértékben megbánjuk bűneinket és meggyűlöljük a gonoszt, oly mértékben örvendezhetünk a Jézus Krisztustól nyert teljes feloldozásnak. Amíg nem érzünk megbánást, nem

tudjuk igazán értékelni a bűnbocsánatot; de nem tudjuk átélni a mély bűnbánatot sem addig, amíg nem tudjuk bizonyosan, hogy bűnbocsánatot nyertünk. Különösen hangzik, de így van: a bűnbánat keserősége és a bűnbocsánat édessége együtt adják a kegyelmet nyert élet kimondhatatlan boldogságát.

Ez a két ajándék kezeskedik egymásért. Ha tudom, hogy megbántam bűneimet, akkor azt is tudom, hogy bocsánatot nyertem. Hívőnek lenni annyi, mint bűnbánónak lenni. A hit és a bűnbánat ugyanannak a keréknek a küllői. Találón jellemzi a bűnbánatot ez a mondás: ilyenkor a szív megszakad *a bűn miatt*, és elszakad a büntől.

Ha ez megtörténik, bizonyosak lehetünk abban, hogy bűneink meg vannak bocsátva. Mert az Úr soha nem szomorít meg minket bűneink miatt, és nem készlet az azokkal való szakításra úgy, hogy egyúttal ne adna bocsánatot is. Ha tudunk örvendezni a bűneink bocsánatának Jézus Krisztus vére által, ha megigazultunk hit által, és békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által, akkor tudhatjuk, hogy bűnbánatunk és hitünk igaz.

Ne tekintsd a bűnbánatot a bűnbocsánat indítóokának, hanem csak kísérőjének! Ne gondold, hogy bánni tudod bűneidet, amíg át nem élted az Úr Jézus kegyelmét, és bizonyossá nem lettél afelől, hogy Ő kész eltörölni bűneidet. Láss világosan ezekben a dolgokban, és értsd helyesen egymáshoz való kapcsolatukat. A szövetség csodálatos szivárványa akkor bomlik ki életed fölött teljes szépségében, ha a bűnbánat könnycseppjein át tündöklük fel szívedben a teljes bűnbocsánat fénye.

Mind a bűnbocsánatot, mind a bűnbánatot a Megváltótól kapjuk. A megdicsőült Úr Krisztus mindkettőt megadja nekünk, és ingyen adja mindazoknak, akik ezt az ajándékot elfogadják tőle.

Soha ne feledjük: Jézus Krisztus mindent megad, ami üdvösségünkhöz szükséges. Rendkívül fontos, hogy mindazok, akik irgalomra vágnak, jól tudják ezt. A hit éppúgy Isten ajándéka, mint a Megváltó maga, akire ez a hit ráhagyatkozik. A bűnbánat

éppúgy a kegyelem műve, mint az az engesztelő áldozat, amely eltörli a bűnt. Az üdvösség elejétől végig teljesen a kegyelem műve. De a bűneinket nekünk magunknak kell megbánnunk, mert különben nem szabadulunk meg a bűn hatalmából. Ezt az Úr Jézus Krisztus nem teheti meg helyettünk. Akaratunk, hajlamaink, érzelmeink mind együttműködnek ebben az áldott folyamatban. És mégis, mindennek a háttérben, személyiségünk cselekedetei mögött ott van Isten titkos, szent befolyása, amellyel meglágyítja a szívünket, bűnbánatra indít és teljes átalakulást idéz elő bennünk.

Isten Szelleme világosít meg minket, hogy meglássuk, mi a bűn, és így utálatossá legyen a szemünkben. Isten Szelleme indít el bennünket a szentség útján, Ő tesz alkalmassá arra, hogy becsüljük, szeressük és kívánjuk a szentséget, és így ösztönöz minket arra, hogy egyre előbbre haladjunk. Isten Szelleme munkálja bennünk, hogy akarjunk és tudjunk Isten kedvére cselekedni. Adjuk meg magunkat haladéktalanul Isten áldott Szellemének, hogy Jézus Krisztushoz vezérelhessen bennünket, aki készséggel megajándékoz majd minket a bűnbánat és bűnbocsánat kettős áldásával, az Ő kegyelmének gazdagsága szerint. „KEGYELEM BŐL TARTATTATOK MEG”!

HOGYAN KAPJUK A BŰNBÁNATOT?

Figyeljük meg még egyszer ezt a csodálatos Igerészt: „*az Isten fejedelmévé és üdvözítővé emelte fel jobbára, hogy bűnbánatot és bűnbocsánatot adjon Izráelnek*” (Csel 5,31). A mi Urunk Jézus Krisztus felment a mennybe, hogy a kegyelem leszállhasson. Dicsőségét arra használja, hogy a kegyelem még jobban kiáradhasson. Urunk minden felfelé megtett lépése azért történt, hogy a hívő bűnösöket az ég felé vezesse. Azért dicsőült meg, hogy bűnbocsánatot adjon.

A váltság műve, amelyet Urunk Jézus Krisztus elvégzett, tette lehetővé, elérhetővé és elfogadhatóvá a bűnbánatot. A törvény nem beszél bűnbánatról, csupán annyit mond: „Amely

lélek vétkezik, annak kell meghalnia” (Ez 18,4). Ha Jézus Krisztus nem halt volna meg, nem támadt volna fel és nem ment volna fel az Atyához, mit érne akkor a mi bűnbánatunk? Lelkiismeretfurdalást érezhetnénk, meg is lehetnénk rettenve bűneinktől, de soha nem élhetnénk át az új reményt adó bűnbánatot. A bűnbánat kötelességünk, amely nem érdemel különösebb dicséretet, sőt általában annyira összekapcsolódik a büntetéstől való félelemmel, hogy a legjobb akarral sem lehet értéket tulajdonítani neki.

Ha Jézus Krisztus nem járt volna közben értünk és önkéntes áldozatával nem tett volna bennünket kedvessé az Atya előtt, akkor bűnbánatunk könnyei semmivel sem érnének többet, mint a földre öntött víz, De Krisztus Jézus azért magasztaltatott fel, hogy az Ő közbenjárása által bűnvallásunk Isten elé kerülhessen. Ebből a szempontból nézve Krisztus az, aki a bűnbánatot ajándékozta nekünk, mivel Ő teszi azt kedvessé Isten előtt. Egyébként teljesen elfogadhatatlan lenne Isten számára.

Amikor Krisztus Jézus felmagasztaltatott, *Isten Szelleme kitöltetett, hogy munkálja bennünk mindazt a kegyelmet, amire szükségünk van.* A Szent Szellem teremti bennünk a bűnbánatot azáltal, hogy természetfölötti módon megújítja természetünket, és elveszi belőlünk a kőszívet. Ezért, kedves olvasóm, ne is erőlködj, hogy kisajtold szemedből a bűnbánat könnyeit nem tud bűnbánat fakadni Isten ellen lázadó természetedből, hiszen Isten ingyen való, végtelen kegyelmének ajándéka az. Ne igyekezz melledet verve olyan érzéseket támasztani kőszívedben, amelyek nincsenek benne. Menj inkább a Golgotához, és nézd meg, hogyan halt meg Jézus Krisztus. Szemeidet a hegyekre emeld, mert onnan jön a segítség (Zsolt 121,1). A Szent Szellem azért jött, hogy az emberi lelkekben bűnbánatot keltsen. Könyörögj hát így: „Áldott Úr, végy lakozást bennem. Tedd szívemet szelíddé és aláztatossá, hogy meggyülöljem a bűnt és őszintén megtérjek belőle”. Ő meghallja kiáltásodat, és felel rá.

Jegyezzük meg azt is, hogy Krisztus megdicsőülése óta nemcsak a Szent Szellem indítása által késztehet bennünket

bűnbánatra, hanem *a természet világát és a gondviselés csodáit is üdvösségünk szolgálatába állította*, úgyhogy ezekkel is bűnbánatra indíthat bennünket. Gondoljunk csak a kakaskukorékolásra Péter esetében (Jn 18,27) vagy a földrengés szerepére a filippibeli börtönőr megtérésében (Csel 16,26). Az Úr Krisztus Isten jobbán ülve uralkodik mindenek felett, és úgy rendezi el a dolgokat, hogy azok megváltottai üdvösségére szolgáljanak. Édeset és keserút, örömet és próbatételt egyaránt arra használ fel, hogy a bűnösökben jobb belátást, Isten iránti hajlandóságot ébresszen.

Légy hálás Isten gondviseléséért, még ha most talán szegénységet, betegséget vagy szomorúságot jelent is a számodra; mert Jézus Krisztus mindezek által munkálja szellemi-lelki életedet és önmaga felé fordítja. Az Úr irgalma sokszor a megpróbáltatás által érkezik szívünk ajtaja elé. Jézus Krisztus életünk minden próbáját arra használja fel, hogy elszakítson a földtől és megmentsen a menny számára.

Ezeken túlmenően munkálkodik ebben az órában is lelkiismeretünkben, az Istentől ihletett Szentírás által, és mindazok által, akik a Szentírást magyarázzák, továbbá az értünk imádkozó barátok és minden hívő szív által. Igét küld számodra, amely eltalálja kőkemény szívedet. Képes olyan szívedre ható módon rád irányítani egy Igét a Szentírásból, hogy nagyon gyorsan meghódít. Titokzatos módon meg tud szelidíteni, szentséges gondolatokat és vágyakat tud támasztani benned, olyankor, amikor a legkevésbé várod. Légy bizonyos abban, hogy aki felment, hogy Isten dicsőséges fényében lakozzék, annak bőségesen megvannak a maga eszközei, hogy bűnbánatot ébresszen azokban, akiket bocsánatával meg akar ajándékozni. *Most éppen arra vár, hogy neked is bűnbánatot adhasson.* Kérd tőle, adja azonnal!

Vigasztaljon az a tudat, hogy *az Úr Jézus Krisztus azokat is bűnbánatra indítja, akikkel kapcsolatban ezt a legkevésbé várnánk.* Azért emeltetett fel, hogy bűnbánatot adjon Izráelnek! Azokban a napokban, amikor az apostol ezt az Igét el-

mondta, Izráel a legerősebben vétkezett a világosság és a szeretet ellen, és vétkét azzal tetézte, hogy megfeszítette az Urat, s ráadásul nem átalotta azt mondani: „Szálljon ránk és gyermekeinkre az Ő vére!” (Mt 27,25). Elismerték tehát, hogy ők voltak, akik Jézust halálra juttatták. Jézus Krisztus mégis azért emeltetett dicsőségre, hogy *nekik* adjon bűnbánatot! A kegyelem csodája ez!

Figyelj rám, kedves olvasóm: ha a leggondosabb keresztyén nevelést kaptad, de hitehagyott lettél, van még remény a számodra. Ha vétkeztél az Úr ellen, ha megszorítottad a Szent Szellemet, ha elutasítottad Jézus Krisztus szeretetét, még mindig megtalálhatod a megbánás helyét. Még ha szíved oly kemény is, mint a Jézus Krisztus-korabeli Izráelé volt, meglágyulhat, mert Krisztus azért emeltetett fel a dicsőségbe, és azért kapott teljhatalmat, hogy bűnbánatot és a bűnök bocsánatát adja meg azoknak is, akik a legtöbbet és a legsúlyosabban vétkeztek.

A hívő élet törvényeivel ellentétben áll az a feltételezés, hogy szívedet bele tudod kényszeríteni a kegyelem állapotába. Inkább vidd szívedet imádságban Krisztushoz, aki ismeri, és kérdjed Őt: „Uram, tisztíts meg! Uram újíts meg! Uram, ébressz bennem bűnbánatot!” Minél erőszakosabban próbálsz bűnbánó érzéseket előcsalogatni önmagadból, annál keservesebb lesz a csalódásod. De ha hittel fordulsz az éretted meghalt Jézus Krisztushoz, egyszerre csak forrásként buzog fel benned a bűnbánat. Gondolkodj el azon, hogy Jézus Krisztus a szíve vérét ontotta irántad való szeretetből.

Lásd meg Őt, amint vért verejtékezve küzd a halállal, lásd meg keresztyét és szenvedését, s miközben ezt teszed, Ő, aki mindezt a fájdalmat elhordozta, rád fog tekinteni ugyanazzal a pillantással, amellyel a tagadás éjszakáján Péterre tekintett... És akkor, te is elfordulsz majd, és keservesen sírsz bűneid felett (Lk 22,62). Ő, aki meghalt érted, Szent Szelleme által elvégzi benned, hogy te is meghalj a bűnnek, és aki érted ment fel a

dicsőségbe, maga után tudja vonni szívedet, kiszakítja azt a gonosz hatalmából és elindítja a szentség útján.

Ne reméld, hogy természeti embered önmagától bűnbánatra jut. Az élő Úrra tekints, ha élni akarsz! Az Úr Jézusnál keresd mindazt, amire szükséged van itt, a pokol és a menny kapui között. Ne valahol másutt keresd azt, amit Jézus Krisztus szeretete örömmel neked ajándékozik; és el ne feledd, hogy

KRISZTUSBAN VAN MINDENED.

AZ ELBUKÁSTÓL VALÓ FÉLELEM

Sokak szívében, akik Krisztushoz jönnek, állandó félelem van, *attól félnek, hogy nem tudnak mindvégig kitarítani.* Ezt így fejezte ki egy kereső ember: „Ha teljesen Jézus Krisztusra bíznam is magam, attól tartok, hogy később esetleg mégis visszaesnék a bűnbe. Voltak már korábban is jó elhatározásaim, de ezeket sem tudtam véghezvinni. A jószándék olyan volt bennem, mint a reggeli felhő vagy a hajnali harmat. Hirtelen jött, egy ideig tartott, sokat ígért, de azután eltűnt”.

Kedves olvasóm, azt hiszem, hogy e mögött a félelem mögött az a tény rejlik, hogy az emberek nem merik magukat teljesen és véglegesen Krisztusra bízni, és azért vallanak kudarcot, mert hitük csak ideig-óráig tart, és nem elég erős ahhoz, hogy meg is mentse őket. Az ilyen emberek bizonyos mértékig bíznak ugyan Jézus Krisztusban, de önmaguktól várják az állhatatosságot és kitarítást a menny felé vezető úton. Így már maga az indulás hibás, természetes tehát, hogy hamarosan visszafordulnak. Ha önmagunkban bízunk, *nem* tudunk kitarítani. Akkor is csődöt mondunk, ha részben már várjuk az Úr szabadítását, de még önmagunkban is bízunk.

Minden lánc olyan erős, mint a leggyengébb láncszeme. Ha mindent az Úr Jézusra bízunk, kivéve egyvalamit, akkor is kudarcot fogunk vallani, mert ennél az egy pontnál nem lesz tartása a láncnak. Semmi kétségem afelől, hogy a szentek

mindvégig való állhatatosságának félreértése már sokakat megakadályozott abban, hogy végig kitarítsanak, jöhetnek „addig jól futottak” (Gal 5,7). Mi akadályozta meg őket a futásban? Önmagukban bíztak, és ezért álltak meg hamar.

Vigyázz, hogy új életed építkezésénél ne keverj a habarcsba egy csepp se önmagad énjéből, mert erőtlen lesz a habarcsod, és nem fogja összetartani az építőköveket. Ha új életed kezdetén Krisztusban bízol, vigyázz, hogy ezt a bizalmat végül ne önmagadba vesd. Ő az új életed Alfája, vigyázz, hogy Ő legyen az Omegája is. Ha szellemben kezdted el, ne reméld, hogy testben sikeresen bevégezheted. Kezdd úgy el, ahogy folytatni akarod, és úgy folytasd, ahogy elkezdted. Engedd, hogy számodra az Úr legyen *minden mindenkben!* Bárcsak Isten megvilágosítaná mindnyájunk előtt, hogy honnan jön az az erő, amely mindnyájunkat megtarthat a mi Urunk eljövételének napjáig.

Ezt írja Pál a korintusiaknak erről a témáról:

„*Aki (a mi Urunk Jézus Krisztus) meg is erősít titeket mindvégig, hogy feddhetetlenek legyetek, a mi Urunk Jézus Krisztus napján. Hű az Isten, aki elhívott titeket az Ő Fiával, Jézus Krisztussal a mi Urunkkal való közösségre*” (1Kor 1,8-9).

Ezekben a szavakban Pál rejtetten utal egy nagy szükségre azzal, hogy elmondja, miképpen segít át bennünket azon Isten. Mert amikor Isten valamiről gondoskodik, akkor arra biztosan szükségünk is van, mivel a kegyelem szövetsége nem terhel minket felesleges dolgokkal. Salamon palotájában arany pajzsok függtek, amelyeket soha nem használtak, Isten fegyvertárának azonban nincsenek ilyen felesleges darabjai. Amit Isten felkínál nekünk, arra biztosan szükségünk van.

E mostani és a világ elmúlása közötti időben Isten minden ígérete és a kegyelem minden ajándéka igaznak és feltétlenül szükségesnek fog bizonyulni. A hívő léleknek nagyon nagy szüksége van erőre, állhatatosságra, kitarításra, feddhetetlenségre egészen a végső győzelemig. *Még a legérettebb hívőknek is szükségük van erre,* hiszen Pál a korintusi szenteknek írta ezt,

olyan embereknek, akik a gyülekezet példaképei voltak, akikről Pál elmondhatta: „Hálát adok értetek Istennek mindenkor azért a kegyelméért, amely nektek a Krisztus Jézusban adatott” (1Kor 1,4). Éppen az ilyen hívők érzik, mennyire szükségük van naponként a kegyelemre, hogy kitarthassanak és a küzdelemből végül győztesen kerülhessenek ki.

Ha nem lennének szentek, és nem nyertek volna kegyelmet, nem éreznék a még több kegyelem szükségét; mivel azonban Isten emberei, érzik, hogy naponta szükségük van rá hívő életük folytatásához. Egy márványszobornak nincs szüksége eledelre, az élő ember azonban éhes és szomjas, és boldog, ha megvan naponként az étele és itala, mert tudja, hogy különben bizonyosan kidőlné az úton. A hívő embert személyes szükséglete kényszeríti arra, hogy naponta „vételezzon” a nagy mennyei raktárból; mert mi is lenne vele, ha nem folyamodhatna naponta Istenhez?

Ez így igaz még a kegyelmi ajándékokban bővülködő szentekre, a korintusiakra nézve is, akik mindenben gazdagok voltak, mind beszédben, mind ismeretben. Nekik is szükségük volt mindvégig az erősítésre, különben minden kegyelmi ajándék, amit nyertek, romlásukra szolgált volna. Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólnánk is, de nem nyernénk újra meg újra kegyelmet, hová jutnánk? Ha olyan tapasztaltak lennénk is, mint az egyházatyák voltak, és ha Isten minden titkát értenénk is, – mégsem tudnánk keresztyénként élni egy napig sem, ha a felülről áradó isteni élet szüntelenül át nem hatna minket. Hogyan is tudnánk megállni csak egyetlen óráig is – nem is beszélve egy egész életről –, ha az Úr nem tartana bennünket. Hagyjuk, hogy az, aki elkezdte bennünk a jó dolgot, el is végezhesse azt Krisztus Jézus napjáig, – mert ha ellenállunk, kudarcba torkollik az életünk.

Az, hogy erre ilyen nagy szükségünk van, igen nagy mértékben saját természetünkből fakad. Sokakban azért támad kínos félelem, hogy nem tudnak megmaradni a kegyelemben, mert ismerik saját ingatag voltukat. Egyesek természetüknél fogva

állhatatlanok, mások konzervatívok, hogy ne mondjam, csökönyösek. Ismét mások ingadozó jelleműek, csapongók. Pillangóként szállnak virágról virágra, míg meglátogatják a kert minden szépségét, de sehol nem állapodnak meg. Sehol sem maradnak elég sokáig ahhoz, hogy valami igazán jót tehessenek, még foglalkozásukban vagy szellemi tevékenységükben sem. Az ilyen emberek joggal félnek, hogy a tíz, húsz, harminc, negyven vagy talán ötven éven át tartó szüntelen hívő éberség „túl sok” lesz nekik.

Látni embereket, akik először az egyik egyházhoz csatlakoznak, majd a másikkhoz, míg végül teljesen irányt tévesztenek. Mindenütt megfordulnak, de sehol sem maradnak sokáig. Az ilyeneknek kétszeresen szükségük van arra, hogy Isten erejéért könyörögjenek, hogy ne csak állhatatosak, de szilárdak is tudjanak lenni, mert különben nem találtnak majd „buzgólkodva az Úr munkájában mindenkor” (1Kor 15,58).

Még ha nem is vagyunk mind kitéve az állhatatlanság kísértésének, mindnyájunknak éreznünk kell tulajdon gyöngeségünket, ha Isten már valóban megelevenített bennünket. Hát nem látod, kedves olvasóm, hogy csak egyetlen napon is mennyit botladozol? Te, aki magas mércét állítottál magad elé arról, hogy milyennek kell lennie a keresztyén embernek – ugye, látod, hogy még fel sem keltél a reggeliző asztal mellől, máris mennyi ostobaságot követtél el, ami miatt szégyellned kell magad?

Ha remete módjára bezárkóznánk egy magányos cellába, a kísértés oda is követne; mert ahogy önmagunk elől nem tudunk elmenekülni, a bűnre való csábítástól sem. A szívünkben rejlik mindig valami gonosz, ami miatt éberre és Isten előtt alázatossá kell válnunk. Ha Ő meg nem erősít bennünket, oly gyengék vagyunk, hogy megbotlunk és elesünk; olykor nem is az ellenség, hanem saját gondatlanságunk miatt. Urunk, Te légy a mi erősségünk, mert mi vagyunk a gyöngeség maga.

A hosszú földi élet is okozhat megfáradást. Keresztyén életünk kezdetén még sasszárnyon repülünk, később mindig fá-

radtság nélkül, egyenletesen futunk; életünk derekán megiankadás nélkül járunk. Talán kissé már lassabban, de biztosabban, és a szolgálatra alkalmasabban. Őszintén kívánom mindnyájunknak, hogy ifjúságunk energiája maradjon meg bennünk mindvégig, de csak ha az nem csupán énünkből származó vállalkozó kedv, hanem a Szent Szellem ereje. Aki már régóta járja a menny felé vezető utat, az tudja, hogy Isten jó okból ígért vasból és rézből való sarukat: mert az út bizony göröngyös. Gyakran meredeznek elénk a nehézségek dombjai, vagy a megaláztatás völgyén kell átmennünk, sőt a halál árnyékának völgyén, vagy ami még rosszabb, a hiúság vásárán, – s mindezeket túl is kell jutnunk. Bár látunk gyönyörűségeket is (mert hála Istennek, vannak ilyenek), de utunkba kerülnek a kétségbeesés várai is, és ezeket bizony igen gyakran belülről is megismerjük. Ha mindezeket figyelembe vesszük, bizony csodálatra méltó embereknek kell mondanunk azokat, akik a szentség útján mindvégig kitartanak. (Bunyan: A zarándok útja.)

A keresztyén élet minden egyes napja a kegyelem egy-egy gyémántja, amelyet Isten hűsége fűz aranyfonálra. A mennyben majd elmondhatjuk az angyaloknak, fejedelmeknek és hatalmasságoknak, hogy Krisztus milyen kimeríthetetlen gazdagságában volt részünk, míg a földön éltünk. A halál szélén járunk, mégis életben maradtunk. Hívó életünk olyan volt, mint a láng a tenger közepén, vagy a feldobott kő, amely a levegőben marad. A világmindenség ámulni fog, amikor az Úr Krisztus napján szeplőtelenül belépünk a gyöngykapun. Valóban hálát kell adnunk minden óráért, amelyben Isten kegyelme megőriz bennünket.

De ennél még sokkal több okunk is van a hálaadásra. *Gondoljunk csak arra, milyen világ az, amelyben élünk.* Isten számos gyermeke számára ordító sakálokkal teli, kietlen pusztaság. Egyesek ugyan boldogan elmerülhetnek Isten gondviselő szeretetében, másoknak azonban kemény küzdelem a részük. Mi imádsággal kezdjük a napot, és szomszédaink házaiból is gyakran kihallatszik a szent ének; de hány hívó van, aki alighogy fel-

kel reggeli imádságából, máris szidalmazásnak és gúnynak van kitéve. Elindul a munkába, és egész napon át szennyes beszédet kénytelen hallgatni, amely éppúgy bántja őt, mint Sodoma gonoszsága az igaz Lót lelkét.

Manapság még az utcán sem lehet végigmenni anélkül, hogy gonosz beszéd meg ne üsse a fülünket, és a szemünk ne legyen kénytelen megütközni valamin. A legjobb, amit tenni tudunk, ha minél gyorsabban áthaladunk rajta, mert az ellenség területén járunk. Rablók leselkednek mindenfelől. Kivont karddal kell járnunk benne, vagy legalábbis azzal a fegyverrel, amelyet *szüntelen imádságnak* nevezünk, mivel minden lépésnyi előrehaladásért meg kell küzdenünk. Ne áltasd magadat, különben a valóság nagyon durván felráz képzelődésedből!

Istenünk, segíts és erősíts meg minket mindvégig, mert hová lennénk nélküled!

Az igazi hit természetfeletti. Elejétől végig Isten munkája mibennünk. Nagy szükségünk van tehát arra, hogy az Úr karja mindig kinyújtva maradjon felettünk, és hogy megtartatásunkat az Úrtól kérjük és várjuk, hiszen csakis Ő képes megóvni az elbukástól, és megdicsőíteni az Ő Fiában.

MEGERŐSÍTÉS

Szeretném felhívni figyelmedet arra a biztos támogatásra, amelyet Pál teljes hittel remélt minden szent számára, amikor ezt írta: „Aki (Krisztus) meg is erősít titeket mindvégig, hogy feddhetetlenek legyetek a mi Urunk Jézus Krisztus napján” (1 Kor 1,8). Amint látod, ennek az a feltétele, hogy az igazságban járjunk, a célja pedig az, hogy ezen az igaz úton meg is maradjunk. Isteni megerősítést csak azok nyerhetnek, akik már megtapasztalták Isten kegyelmét. Ez a Szent Szellem műve. Aki a hitet adja, az erősíti és építi is bennünk. Aki lánggra lobbantja bennünk a szeretetet, az őrzi és szítja is tüzét. Amit már megértettünk az evangéliumból, azt a Szent Szellem egyre világosabbá és bizonyosabbá teszi további útmutatásaival a számunkra.

A szent cselekedeteket szokásokká erősíti bennünk, a szent érzéseket állandó lelkiállapottá. A tapasztalat és a gyakorlat megerősíti hitünket és elhatározásainkat. Örömeink és fájdalmaink, sikereink és kudarcaink egyaránt megszentelődésünket szolgálják; ahogyan a fák meggyökerezését és megerősödését is hol langyos záporok, hol zord szelek segítik. Isten mindezek által oktat minket, és ahogy növekszünk a megismerésben, úgy lesz egyre fontosabb a számunkra, hogy megmaradjunk a jó úton. Szívünk egyre szorosabban ragaszkodik a vigasztaló igazsághoz. Egyre erősebben fogódzunk az Úrba, egyre biztosabbak lesznek lépteink, és egész új emberünk erősebb és lényeglátóbb lesz.

Ez nem pusztán természet szerinti növekedés, hanem épp-úgy a Szent Szellem munkája, mint a megtérés. *Az Úr pedig biztosan megadja ezt mindazoknak, akik teljesen rábízják magukat.* Bennünk folyó munkája megszabadít az állhatatlanságtól; életünk alapot kap, gyökeret ver. Isten üdvözítő munkája által egyre jobban beépülünk Krisztusba, és megmaradunk benne. Kedves olvasóm, naponta számíts erre, és nem fogsz csalódní. Isten, akiben bízol, olyanná tesz majd téged, „mint a folyóvíz mellé ültetett fa”, amelynek nem hervad el a lombja (Zsolt 1,3).

A gyülekezet számára nagy erőt jelent a megerősödött keresztyén! Vigasztalást jelent a szomorkodóknak, segítséget a gyöngéknak. Szeretnél te is ilyen lenni? A megerősödött hívők Isten házának oszlopai. Ezeket nem rendíti meg és nem sodorja el a tanításoknak (tévtanításoknak) semmiféle szele, és a váratlan kísértések sem ingatják meg. Merj ilyen nagy dolgot remélni, de úgy reméld, mint ajándékot, Isten kegyelmének ajándékát, nem pedig cselekedeteid jutalmát vagy saját erőfeszítésed eredményét.

Pál apostol úgy beszél az ilyen emberekről, mint akik meg-erősítetnek *mindvégig*. Bízunk abban, hogy Isten kegyelme megőrzi őket életük végéig vagy Krisztus visszajöveteléig. Sőt, bízunk abban is, hogy Isten megőrzi egész elhívott Gyülekezetét

mindenhol és mindenkor, egészen a kegyelmi idő végéig, amikor Krisztus eljön, hogy megtartsa menyegzőjét az elhívott Gyülekezettel. Mindazok, akik Krisztusban vannak, meg is erősítetnek Őbenne! Hiszen az Úr megmondta: „mert én élek, és ti is élni fogtok” (Jn 14,19). Ezt is mondta: „én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből” (Jn 10,28). Ő, aki elkezdte bennünk a jó dolgot, el is végzi azt a Krisztus Jézusnak napjáig (Fil 1,6).

A kegyelem nem valami javítást végez bennünk: új életet kapunk az újjászületéskor, élő és romolhatatlan magból fakadót, amely él és megmarad bennünk mindörökké. Istennek a hívő számára adott ígéretei nem átmeneti jellegűek, de beteljesedésükhöz következetesen meg kell maradnunk a keskeny úton, míg megérkezünk az örök dicsőségbe. Isten hatalma őriz bennünket hit által az üdvösségre. „Az igaz kitar az ő útján” (Jób 17,8).

Pál kifejezi azt a reményét is, hogy az Úr úgy erősíti meg a korintusi szenteket „mindvégig, hogy *feddhetetlenek* legyenek”. Ez a feddhetetlenség különösen értékes része megtartatásunknak. Szentnek megtartani többet jelent, mint csupán biztonságban megtartatni. Szomorú látni, mikor hívők egyik vétekből a másikba esnek: nem mernek hinni abban, hogy az Úr ereje feddhetlenné tudja tenni őket. Vannak magukat keresztyéneknek valló emberek, akiknek az élete nem más, mint botladozások sorozata: soha nem buknak el teljesen, de ritkán állnak egészen biztosan a lábukon. Ez nem illő a hívőkhöz: ők arra hívtak, hogy Istennel járva növekedjenek, és *hit által állhatatosságot és kitaratást tanúsítsanak a megszentelődés útján*.

Nem szükségszerű, hogy elbukjunk a kísértések közt: az Úr nemcsak a pokoltól tud megvédeni bennünket, hanem az eleséstől is. Nem kell a kísértésnek engedni, hiszen meg van írva: „a bűn nem fog uralkodni rajtatok” (Róm 6,14). Az Úr meg tudja őrizni szentjeinek lábát az eleséstől, és meg is teszi, ha bízunk Őbenne.

Az apostol azt ígéri a korintusi hívőknek, hogy az Úr megerősíti őket, „hogy feddhetetlenek legyenek a mi Urunk Jézus Krisztusnak napján”. „Feddhetetlen” – ez a szó azt is jelenti: megtámadhatatlan, kifogástalan. Bár megadná Isten nekünk, hogy ama utolsó napon minden vádtól mentesen (szabadon) úgy állhassunk meg előtte, hogy az egész világmindenségben senki se vonhassa kétségbe, hogy mi az Úr megváltottjai vagyunk. Vannak szálni való bűneink és erőtlenségeink, de ez nem bizonyíték arra, hogy Krisztuson kívül lennénk. Meg kell azonban tisztulnunk minden képmutatástól, csalárdságtól, gyűlölettől és a bűnben való gyönyörködéstől, mert ezek súlyos vétkek. A Szent Szellem képes úgy formálni jellemünket, hogy hibáink ellenére is feddhetetlenek legyünk az emberek előtt; és semmi alkalmat ne adjunk a vádaskodó nyelveknek arra, hogy bennünket szidalmazzanak, hacsak nem a hitünk miatt teszik. Sok istenfélő ember élt már olyan áttetsző, állhatatosan hívő életet, hogy senki sem tudott kifogást találni bennük.

Az Úr számos hívőről elmondhatja majd, amit Jóbról mondott a Sátánnak: „Észrevetted-e szolgámat, Jóbot?... feddhetetlen és becsületes ember, féli az Istent és kerüli a rosszat” (Jób 1,8). Erre kell törekedned neked is, kedves olvasóm, és ezt kell várnod az Úrtól. Ez a szentek diadala – szüntelenül követni a Bárányt, ahová csak megy, és feddhetetlennek maradni az élő Isten előtt. Bárcsak soha ne térnénk le görbe utakra, és ne adnánk okot az ellenségnek a káromlásra, ahogy meg van írva az igaz hívőről: „vigyáz magára, és a gonosz meg sem érinti” (1Jn 5,18). Bárcsak rólunk is ezt lehetne mondani!

Kedves Barátom, aki most kezded az isteni életet, az Úr téged is megajándékozhat ilyen feddhetetlen jellemmel. Még ha eddig túl mélyre merültél is a bűnben, az Úr teljesen meg tud szabadítani korábbi szokásaid hatalmából, és mások elé tud állítani, mint példát. Nemcsak erkölcsössé tehet, de úgy átformálhat, hogy irtózni fogsz minden hamis úttól, és örömmel követed mindazt, ami szent. Ne kételkedj ebben! A legnagyobb bűnös-

ből könnyen lehet a legtisztább szent. Higgy ebben, és legyen neked a te hited szerint!

Mily nagy öröm lesz majd feddhetetlenül állni ott, az ítélet napján, amikor ég és föld menekül a mindenség bírójának színe előtt. Ebben a boldogságban mindazoknak része lesz, akik egyedül csak Istennek Jézus Krisztusban megjelent kegyelmére tekintenek, és akik az Ő szentséges erejével mernek állandó harcot folytatni a bűn ellen.

MIÉRT TARTANAK KI A SZENTEK?

Az a reménység, amely Pál szívét eltöltötte a korintusi testvéreket illetően, amint láttuk, vigasztaló mindazok számára, akik félnek attól, hogy újra elesnek. De milyen alapon hitte Pál, hogy ezek a testvérek mindvégig megtartatnak?

Az apostol pontosan megadta ennek az okát:

„Hű az Isten, aki elhívott titeket az Ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való (élet)közösségre” (1Kor 1,9).

Az apostol nem azt mondja: „ti vagytok hűségesek”. Az emberek hűsége sajnos rendkívül megbízhatatlan dolog, egyáltalán nem lehet rá építeni. Nem is azt mondja Pál: „Hűséges pásztoraitok vannak, akik irányítanak és vezetnek titeket, és ezért bízom benne, hogy meg fogtok maradni”. Ő nem: ha csak emberek vezetnének bennünket, nagyon nyomorúságos vezetés volna az! Pál azt mondja: „Hű az Isten”. Ha mi hűségesnek bizonyulunk, az csak azért van, mert Isten hűséges. Egész üdvösségünk a szövetséges Isten hűségére épül. Isten hűségén múlik minden. Mi változékonyak vagyunk, mint a szél, úgy szakadunk, mint a pókháló, és annyira nincs tartásunk, akár a víznek.

Nem lehet építeni sem természetes adottságainkra, sem lelki-szellemi érdemeinkre; Isten azonban hű marad. Hűséges szeretetében: nincs benne változás, sem ingadozás. Hűséges célkitűzésében: amit elkezdett, azt el is végzi. Hűséges minden kapcsolatában: Atya, aki nem hagyja cserben gyermekeit, bárányt, aki nem tagadja meg népét, Teremtő, aki nem hagyja el ke-

zének alkotásait. Hűséges ígéreteihez: egy sem marad beteljesületlenül. Hűséges szövetségéhez, amelyet Jézus Krisztusban kötött velünk, és az ő áldozatának vérével hitelesített. Hűséges Fiához, és nem engedi, hogy vére hiába hullott légyen. Hűséges népéhez, amelynek örök életet ígért, és amelytől nem fog elfordulni sohasem.

Isten hűsége az állhatatosságban maradásunk reményének alapja és szegeletköve. A szentek azért tudnak megmaradni a szentségben, mert Isten mindvégig kegyelmes marad. Isten szüntelenül áld, azért a hívők mindvégig áldottak. Olyan biztos és szilárd alap ez, amelyre lehet építeni, és amely összecseng könyvünk címevel: „MINDEN KEGYELEM”.

Annak a reménységünknek, hogy mindvégig erősek maradjunk és feddhetetlenségben megőriztetünk, minden alapja egyedül Istenben van; de ez az alap szilárd és rendíthetetlen.

Pál emlékeztet minket arra, hogy Isten „elhívott az Ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való (élet)közösségre”. Ez vissza nem vonható, „hiszen az Isten ajándékai és elhívása visszavonhatatlanok” (Róm 11,29). Az Úr kegyelme soha nem teszi érvénytelenné az egyszer már megtörtént elhívást: „és akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette” (Róm 8,30). Isten ehhez tartja magát. Van egy általános elhívás is, amelyről azt mondja az Ige: „Sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak” (Mt 20,16). Amiről most beszélünk, az olyan elhívás, amely Isten rendkívüli szeretetének a jele.

Amit az Úr értünk tett, az biztos alapja megtartatásunknak és jövődó dicsőségünknek: *közösségre* hívott el bennünket *Fiával, Jézus Krisztussal*. Ha valóban elhívott téged az isteni kegyelem, akkor közösséged van az Úr Jézus Krisztussal, örököse vagy. A Mindenható a benned élő Krisztust látja. Jézus Krisztus tulajdon testében vitte fel bűneidet a keresztfára, átokká lett érted; és ezzel Ő lett a te igazságod, úgyhogy megigazultál Őbenne. Te Krisztusé vagy és Krisztus a tiéd.

Ahogy Ádám bűnében osztoznak az Ádám magvából való mind, úgy osztoznak Jézus Krisztus érdemében mindazok, akik az övéi lettek. Ahogy a férj egy a feleségével, Jézus Krisztus is egy mindazokkal, akik hitben hozzá kapcsolódnak. Olyan kapcsolat ez, amely nem szakad meg soha. A hívők Krisztus testének tagjai, és így élő és maradandó kapcsolatban vannak Vele. Isten hívott el bennünket erre a kapcsolatra, erre a közösségre, erre a közvetlen viszonyra, és ezzel a ténnyel zálogát adta annak, hogy meg fog erősíteni bennünket a mindvégig való kitartásra. Krisztus nélkül nyomorúságos, veszendő lények lennénk, kiszolgáltatva a pusztulásnak; Krisztusban élve azonban részeseivé lettünk az Ő természetének és birtokosaivá halhatatlan életének.

Ha valóban hívő vagy, akkor egy vagy az Úr Jézussal, és ezért biztonságban vagy, egészen az Ő visszajöveteléig. Krisztus és a hívő bűnös ugyanabban a csónakban vannak. Amíg Jézus Krisztus nem sülyed, addig a hívő sem fulladhat a vízbe. Az Úr Jézus megváltottait olyan szoros közösségbe vonta magával, hogy először Őt éri az ütés. Az Ő neve van a „cégtáblán”, és amíg az Ő neve hitelképes és kikezdzhetetlen, addig mi is biztonságban vagyunk.

Teljes bizalommal haladjunk tehát előre az ismeretlen jövődó felé, örök, elválaszthatatlan közösségben az Úr Jézussal. Ha a világ fiai megkérdezik: „Ki ez a lány, aki a pusztából jön, szerelmesére támaszkodva?” (Én 8,5) –, örömmel valljuk meg, hogy mi vagyunk azok, akik az Úr Jézusra támaszkodunk, és egyre jobban szándékozunk reá támaszkodni. Hűséges Istenünk az öröm örökké áradó kútfeje számunkra, Fiával való közösségünk pedig örömmel teljes bővizű folyó. Ezeknek a dicsőséges dolgoknak a tudatában nem csüggedhetünk el; sőt, az apostollal együtt valljuk: „*Kicsoda szakaszthat el minket az Istennek szeretetétől, amely a mi Urunk Jézus Krisztusban van?*” (Róm 8,35.39).

BEFEJEZÉS

Ha az olvasó nem követte lépésről lépésre gondolataimat, miközben e lapokat olvasta, őszintén sajnálom. Az olvasás nem sokat ér, ha a könyvben rejlő igazságokat, nem tudjuk megragadni, elsajátítani és a gyakorlati életbe átvinni. Akkor ez olyan, mint amikor valaki ételek dús választékát látja egy kávéházban, és mégis éhes marad.

Isten a tudója, hogy minden sort a te örök életed érdekében írtam. Most pedig gondolatban megfogom a kezedet, jó erősen. Ahogy rád nézek, könnyek gyűlnek a szemembe és kérdezek: – *Miért akarsz elveszni?* Miért nem törödsz lelked üdvösségével? Kérlek, fontold meg még egyszer ezeket a dolgokat. Ne utasítsd el Jézus Krisztust, szeretetét, vérért, megváltását! Miért tennél így?

Kérlek, ne fordíts háttal Megváltódnak!

Ha imádságaim meghallgatást találtak, és te, kedves olvasóm, hitre jutottál az Úr Jézusban és elfogadtad tőle a kegyelemből való üdvösséget, akkor kérlek, ragaszkodj örökké ehhez a tanításhoz és ehhez az életúthoz. Engedd, hogy Jézus legyen mindened, és az ingyen való kegyelem legyen számodra az egyetlen élettér. Nincs ahhoz fogható, mint amikor az ember Istennek kedves életet él. Aki mindent Isten kegyelméből fogad el, az megőrzi lelkét a gőgtől, de az önmarcangoló kétségbeeséstől is. Szíve megtelik hálával és szeretettel, és ez sokkal kedvesebb Isten előtt, mint bármi egyéb.

Azok, akik saját erőfeszítéseik árán próbálják elnyerni az üdvösséget, semmit sem ismernek meg ebből a belső szent izgalomból, az Istennek való önátadás örömeiből, amelyet Isten az ingyen való kegyelemből elnyert üdvösség nyomán támaszt az ember szívében. Az önmegváltás szelleme meg sem közelítheti az Isten gyermekévé fogadott ember örvendező lelkületét. Több erő rejlik a hitből fakadó legkisebb érzelemben, mint a törvényből megigazulni szándékozó kínos erőfeszítésében,

vagy az olyan hódolók fárasztó technikájában, akik a szertartások számtalan leírásán akarnak feljutni a mennybe.

A hit szellemi valóság, és mivel Isten Szellem, Ő ebben gyönyörködik. A legkisebb cselekedet, amely igazi hitből fakad, végtelenül kedves előtte. „az Atya ilyen imádókat keres magának” (Jn 4,23). Törődj tehát először belső embereddél és Isten szellemben való imádásával, és a többi majd a maga idejében megadatik neked.

Ha te már megtaláltad az üdvösséget, légy gondviselője mások lelkének. Nem fogsz tudni szellemben növekedni, ha nem tölt el őszinte törekvés arra, hogy áldásul légy embertársaidnak. Lelkedet a hit élteti és a szeretet tartja meg egészségesnek. Aki nem érzi annak szükségét, hogy másokat is az Úr Jézushoz vezessen, maga sem került még soha a szeretet varázsa alá. Láss neki az Úr munkájának – a szeretet szolgálatának! Kezdd el otthon! Látogasd meg szomszédaidat! Terjeszd a hit világosságát a faluban vagy az utcában, amelyben laksz! Szórd szét Isten Igéjét, amerre csak jársz!

Kedves olvasóm, viszontlátásra a Mennyben!

Ne menj a kárhozatra, ahonnan már nincs visszatérés! Miért indulnál el a halál útján, amikor nyitva áll előtted a menny kapuja? Ne utasítsd el magadtól az ingyen kegyelmet, a teljes üdvösséget, amelyet Jézus Krisztus ad mindazoknak, akik hisznek benne. Ne habozz és ne késlekedj! Elég időd volt már a megfontolásra, most már cselekedj! Higgy az Úr Jézusban *most*, dönts mellette véglegesen és azonnal. Hozd magaddal a bűnbánat szavait és jöjj Uradhoz még ma. Ne feledd, lehet, hogy ez az utolsó lehetőség a számodra!

C. H. Spurgeon

HÁZÁNAK AJTAJA NYITVA ÁLL

Tartalomjegyzék

Előszó	93
Ébredés	93
Egyedül Jézus	97
A hit nagyon egyszerű	100
Kishitűség	106
A hit útjában álló nehézségek	111
Közel a segítség	114
Igazi akadály	118
Szükségtelen kérdések	121
Hit nélkül nincs üdvösség!	125
Egy szó a hitre jutottakhoz	127

A könyv német nyelvű kiadásának címe:
Sein Haus hat offene Türen.

Kiadó: Oncken Verlag, Wuppertal

ELŐSZÓ

Milliók élnek Istentől távol. Egyesek azonban nincsenek messze Isten országától. A hit kapuja előtt állnak, amely az egyetlen bejárat az örök életre. Az ember azt hinné, az ilyenek sietnek, hogy bejussanak, mert kedvesen hangzik a hívogatás: Isten házának ajtaja nyitva áll. Mégis haboznak, és sokféle okot hoznak fel a halogatásra. Bölcsesség és tapasztalat kell hozzá, hogy kérdéseikre választ adjunk. Ezt szeretném megkísérelni. Nem állíthatom, hogy mindegyikre feleltem. Csak maga az Úr tudja rávenni azokat az embereket, akikhez most fordulok, hogy megtegyék a nagy, a döntő lépést. Az Úr azonban eszközök által munkálkodik, és ezt a kis könyvet abban a reménységben írtam, hogy az Úr eszközként felhasználja majd, hogy általa a tudakozókat és keresőket az Úrban való egyszerű bizalomra elvezesse.

ÉBREDÉS

Sokan nem törődnek az örök dolgokkal. Fontosabb számukra kutyájuk vagy macskájuk, mint tulajdon lelkük. Nagy kegyelem, ha eljutunk odáig, hogy önmagunkra gondoljunk, és arra, hogyan is állunk Istennel és az örök élettel. Ez gyakran már a közeli üdvösségre jutás jele. Természetünknel fogva nem szívesen aggályoskodunk lelkünk üdvössége miatt, és ezért mint a lusta emberek, megkísérelünk tovább szunnyadozni. Micsoda ostobaság ez! Ily módon nagy veszélybe sodorjuk magunkat, hiszen a halál oly közel van, és az ítélet bizonyos. De ha az Úr örök életre választott el bennünket, akkor nem engedi, hogy ismét álomba merüljünk!

Ha értelmesek vagyunk, akkor azért könyörgünk, hogy a lelkünkért való aggodalmunk ne szűnjék meg mindaddig, amíg valóban meg nem ragadtuk az üdvösséget. Rettenetes volna, ha álmodozva mennénk pokolra, és csak akkor rettenénk fel, amikor elénk tárult az a nagy szakadék, amely minket a mennytől

elválaszt. Ha már fölébredtünk arra, hogy meneküljünk az eljövendő harag elől, borzalmas lenne, ha leráznánk magunkról a figyelmeztető szót, és visszatérnénk közönyösségünkbe. Akik nem hallgatnak felébredt lelkiismeretük-szavára, és megmaradnak bűneikben, azokat a következő alkalommal nem olyan könnyű elgondolkoztatásra készíteni.

Minden ki nem használt ébredés után egyre álomittasabb lesz a lélek, és egyre valószínűtlenebbé válik, hogy fel lehet kelteni érdeklődését szent kérdések iránt. Ezért nagyon vigyázzunk arra, hogy ha nyugtalanság támad bennünk, akkor azt csakis a helyes módon oszlassuk el. Ha valaki kuruzslóval kezelteti a betegségét, lehet, hogy megszűnik a fájdalom, de nem gyógyul meg igazán, hanem a halál martaléka lesz. Félelmetes dolog lenne szorongásunkat hamis reménységgel eloszlatni – az orvosság gonoszabb lenne, mint a betegség. Jobb, ha érzékeny lelkiismeretünk hosszú éveken át nyugtalanít bennünket, mint ha azt elveszítjük, és szívünk megkeményedésébe belepusztulunk.

Az ébredés nem öncélú. Ha hirtelen felébredek és megállapítom, hogy ég a házam, akkor nem ülök ki az ágy szélére, és nem mondom magamnak: „Remélem valóban felébredtem. Jaj de hálás vagyok, hogy nem aludtam tovább”. Nem, hanem első törekvésem, hogy meneküljek a fenyegető haláltól, és igyekezzem az ajtón vagy ablakon keresztül kijutni, hogy el ne égjek a szobámban. Nagyon kétes értékű nyereség lenne felébredni, és mégsem menekülni el a veszedelemből. Az ébredés még nem jelent szabadulást! Az ember tisztában lehet elveszett állapotával, és mégsem üdvözülni. Elgondolkozásra készíthették, és mégis meghal bűneiben.

Ha rádöbben, hogy anyagilag tönkrementél, nem segít rajtad az, ha nézegeted kifizetetlen számláidat. A sebesült ember akár egy éven át is nézegetheti és összeszámlálhatja sebeit, azok nem gyógyulnak meg pusztán attól, hogy fájnak, és ismeri a számukat is. Az ördög egyik mesterfogása, hogy az emberrel elhitesse: elegendő, ha büntudatot érez. Ugyanennek a csalónak

egy másik trükkje pedig az, hogy elhitei: csak akkor bízhat Krisztusban, ha Krisztus elvégzett áldozatához hozzáadja a maga bizonyos mértékű kétségbeesését.

Ébredésünk semmit nem tehet hozzá Krisztus váltságművéhez, hanem Szabadítónkhoz kell vonzania bennünket. Tévedés azt képzelni, hogy bűneink érzése hozzájárulhat eltörlésükhöz! Olyan ez, mintha azt mondanám: a víz nem képes arcomat megtisztítani, ha nem nézek még tovább a tükörbe, és nem számolom meg arcom minden szennyfoltját. Egészséges az az érzés, hogy kegyelem által való szabadulásra van szükségem; de bölcsességre is szükségem van, hogy ezzel az érzéssel helyesen éljek, és ne csináljak belőle bálványt.

Egyesek valósággal szerelmesek kétségeikbe, félelmeikbe és nyomorúságaikba. Nem lehet elszakítani őket azoktól. Ha az istálló ég, a legnagyobb gond az, hogyan lehet a lovakat állásaikból kihozni. Ha engedelmeskednének gazdájuk parancsának, megmenekülhetnének a lángokból; de mintha megbénulnának a félelemtől. Így a tűztől való félelmük megnehezíti a tűzből való menekülésüket. Vajon az eljövendő haragtól való félelem ugyanígy megakadályoz minket abban, hogy megmeneküljünk?

Hallottam egy emberről, aki sokáig ült a börtönben, s végül nem volt hajlandó kijönni belőle. Büntetése már letelt, az ajtó nyitva állt előtte, ő azonban könnyek között kérte: engedjék meg neki, hogy ott maradhasson, ahol már oly sok időt eltöltött. Szerette a börtönt! Ragaszkodott a rácsokhoz, a börtönkoszthoz! Ennek a rabnak nyilván megzavarodott az elméje. Te pedig meg akarsz maradni az ébredés állapotában, ahelyett, hogy azonnal megragadnád a bűnbocsánatot? S ha ragaszkodsz félelmeidhez, szorongásaidhoz, akkor nyilván te is megzavarodtál egy kissé. Ha lehet békességet kapni, habozás nélkül keresd azt! Hiszen van világosság, a menny csodálatos világossága; miért maradnál a homályban és halnál bele a félelembé? Nem is tudod, milyen közel van hozzád az üdvösség! Mert ha tudnád,

nyilván kinyújtanád a kezedet és megragadnád, hiszen itt van, meg lehet kapni, csak el kell vened!

Ne képzeld, hogy a kétségbeesés érzése készít fel téged Isten irgalmára! Amikor Bunyan „Zarándok”-a az üdvösség kapuja felé tartó útján beleesett a csüggedés mocsarába, vajon a mocsárnak a ruhájára tapadó szennye lett volna számára az ajánlólevél, amely – célhoz érven – a kapun való bejutást megkönnyítette a számára? Nem. A zarándok nem gondolt ilyesmire, és te sem gondolhatod ezt. Nem az ment meg téged, amit *te* érzel, hanem az amit *Jézus Krisztus* tett.

Figyeljétek egyik barátunkat, aki vasúton, villamoson vagy omnibuszon utazik hozzánk a forgalmas londoni utcákon át. Egyszerre csak elsápad. Megkérdezzük tőle, mi a baja, mire ő azt feleli: „Elvesztettem a pénztárcámat, benne minden pénzzel”. És felsorolja pontosan, mennyi pénz volt benne, az utolsó fillérig, leírja, milyen összegű csekkek, bankjegyek és fémpénz volt benne. Erre azt mondjuk neki, hogy vigasztaló lehet számára, hogy oly pontosan ismeri vesztesége nagyságát. Ő azonban nem látja be, hogy mi vigasztaló van ebben. Erre mi biztosítjuk: hálás lehet, hogy ilyen világos érzése lehet veszteségéről. Mert sokan mások ha elveszítik pénztárcájukat, nem tudják pontosan, mennyit is veszítettek. Barátunkat ez egyáltalán nem deríti fel. „Nem – mondja –, az, hogy tudom, mennyit veszítettem el, semmit nem segít a visszakapásban. Mondd meg nekem, hol találhatom meg, amit elveszítettem, és akkor valóban segítettél; de veszteségem pontos számbavétele még nem vigasztalás!”

Pontosan úgy van, ha tudod, hogy vétkeztél, és Isten ítélete alatt vagy. Ez azonban nem ment meg. A szabadulás nem azáltal történik, hogy ismerjük saját romlottságunkat, hanem azáltal, hogy teljesen ráhagyatkozunk Jézus Krisztus megváltó munkájára. Aki nem akar feltekinteni az Úr Jézus Krisztusra, hanem csökönnyösen csak saját bűneire és romlottságára néz, emlékeztet arra a fiúcskára, aki egy ezüst pénzdarabot beleejtett a csatornanyílásba, és utána órák hosszat álldogált a csator-

na rácsozata előtt, és azzal vigasztalta magát: „Itt esett bele; e két vasrúd között. Láttam, ahogy beleesett”. Szegény fiú! Még sokáig nem felejt el, milyen körülmények között érte a veszteség. Pedig ezen a módon egyetlen fillér sem kerül vissza a zsebébe! Tanuljunk meg másként cselekedni!

EGYEDÜL JÉZUS

Nem lehet elég gyakran, és elég nyomatékosan ismételni, hogy szabadulásunk egyedüli reménysége az Úr Jézus Krisztusban van. Jézus elegendő ahhoz, hogy megszabadítson a bűn adósságától és hatalmából. Azért nevezték Jézusnak, „mert Ő szabadítja meg népét bűneiből” (Mt 1,21). „Az Emberfiának van hatalma e földön bűnöket megbocsátani” (Mt 9,6). Azért magasztaltattat fel, hogy „adjon bűnbánatot és bűnök bocsánatát”. Tetszett Istennek, hogy olyan üdvtervet készítsen, amely teljes egészében az Ő egyszülött Fiában teljesedik be. Az Úr Jézus a mi üdvösségünkért lett emberré, értünk „engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig” (Fil 2,8).

Ha szabadulásunknak más lehetősége is lett volna, akkor nyilván elmúlt volna tőle a keserű pohár. Ha olcsóbb áron is megválthatott volna, akkor Isten Fiának nem kellett volna meghalnia, hogy megmentse minket. A végtelen kegyelem gondolta ki ezt a nagy áldozatot, és a végtelen Szeretet engedelmeskedett, s meghalt értünk. Hogyan is gondolhatnánk, hogy más út is létezhetne, mint az, amit Isten ilyen nagy áron készített elő, és amelyet a Szentírás olyan egyszerű módon és olyan nyomatékosan állít elénk? „Nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnek” (Csel 4,12) – ez teljesen bizonyos.

Bűn azt feltételezni, hogy az Úr Jézus csak tökéletlenül váltotta meg az embereket, és ezért a magunk részéről az Ő műve teljessé tételéhez még bizonyos cselekedetekre vagy érzésekre van szükség. Mert ugyan mit tehetnénk hozzá még az Ő véréhez és az Ő igazságához. Minden igazságunk olyan, mint a

szennyes ruha" (Ézs 64,5). És még ha lenne is bizonyos igazságunk, amire büszkék lehetnénk, ha „fügefaleveleink" (1Móz 3,7) még oly szélesek és nagyok lennének, akkor is bölcsőbb lenne levetnünk azokat, és elfogadnunk azt az igazságot, amely Istennek sokkal kedvesebb, mint a mienk.

Én, aki e sorokat írom, őszintén megvallom, hogy nincs egyetlen jó tulajdonságom, vagy cselekedetem sem. Még egy darab rongyot sem tudnék belőle készíteni! Teljesen mezítelen vagyok. De még ha a legszebb ruhám lenne is jó cselekedetekből, úgyhogy büszkén mutogathatnám, akkor is szétszaggatnám, és nem öltöznék fel mást, mint az „üdv ruháját" (Ézs 61,10), amelyet Jézus a maga érdemeivel megszerzett, és ingyen nekem ajándékozott.

Az Úr Jézust legjobban azzal dicsőítjük, ha minden jót tőle várunk. Ezzel tiszteljük Őt, úgy, ahogy Ő megérdemli! Ezért nem tehetünk mást, mint hogy Rá tekintünk, hogy megszabaduljunk. Elvárja tőlünk, hogy menjünk hozzá, mert Ő mindazokat, akik megfáradtak és megterhelődtek, magához hívja, hogy nyugalmat adhasson nekik (Mt 11,28).

A tűzvészben levő gyermek erősen belekapaszkodik a tűzoltóba, aki karjában hordozza, és egyedül benne bízik. Nem kérdezi, elég erős-e, azt sem kérdezi, őszinte szándékkal hozza-e ki, hanem belekapaszkodik. A hőség elviselhetetlen, a füst fojtogató, de a szabadító gyorsan biztonságba helyezi őt. Kapaszkodj ugyanilyen gyermeki bizalommal Jézus Krisztusba, aki ki akar és ki tud hozni téged a bűn lángjai közül!

Az Úr Jézus személyének teljes bizalmat kell ébresztenie bennünk. Mivel Ő Isten, van hatalma arra, hogy megszabadítson; mivel Ember is, ezért telve van áldással; mivel egy személyben Isten és Ember, egyesül benne az emberi természet és Isten Szentsége. A létra elég hosszú, hogy a földön fekvő Jákóbot összekösse a mennyben uralkodó Istennel. Ha mi más létrát hoznánk, ezzel azt feltételeznénk, hogy az a létra nem képes áthidalni a távolságot. Gondoljatok arra, hogy Ő maga az út. Milyen orcátlanság lenne annak feltételezése, hogy valamikép-

pen mi is hozzátehetünk valamit az isteni úthoz. Akkor azt is állíthatnánk, hogy Jézushoz magához hozzá kell tennünk valamit. Már önmagában ez a feltételezés a szeretet Urának káromlása lenne.

Saját érdemeinkkel Jézus Krisztushoz járulni túrhetetlen gőgről tenne tanúságot, még ha lennének is ilyen mutogatni való érdemeink. Mire van szüksége tőlünk? Mit nyújthatnánk neki? Vajon megvásárolható-e megváltásának kimondhatatlan áldása? Amit vére által szerzett meg, azt elkótyavetyélné könnyeinkért és fogadalmainkért, szokásokra figyelésért, érzésekért és cselekedetekért? Ő ingyen akar adni, ahogy királyi szeretetéhez méltó; és aki ellenszolgálatást kínál fel neki, az nem tudja, kivel áll szemben. Az üres kezű bűnös megkapja, amit szeretne, minden, amire szüksége van, megvan az Úr Jézusban, és Ő készséggel megadja, ha kérjük tőle. De hinnünk kell, hogy Ő „minden mindenkben" (Kol 3,11), és nem lehetünk olyan merészek, hogy tökéletesíteni akarjuk azt, amit Ő elvégzett, vagy magunk kiérdemelni azt, amit Ő ingyen ad a méltatlan bűnösnek.

Annak alapja, amiért reménykedhetünk bűneink bocsánatában és az örök életben az Úr Jézusba vetett hit által, az, hogy Isten irgalmából ezt így rendelte. Isten az evangéliumban kezességet vállalt arra nézve, hogy mindazokat megmenti, akik Jézus Krisztusban bíznak; és Ő soha nem vonja vissza ígéretét. Olyan kedves előtte egyszülött Fia, hogy kedvesek előtte azok is, akik egyedül Benne reménykednek. A nagy Isten maga ragadja meg azt, aki az Ő Fiát megragadta; üdvösséget ad mindazoknak, akik ezt az üdvösséget az egykor megölt Megváltótól várják. Fiának dicsőségéért nem engedheti megszégyenülni azokat, akik Őbenne bíznak. „Aki hisz a Fiában, örök élete van" (Jn 3,16); mert maga az örökkévaló Isten vonta őt magához, és adott neki részt a maga életéből.

Ha egyedül Jézus Krisztusban bízol, akkor nem kell félned, hogy valóban meg vagy-e mentve; az vagy mind most, mind az Ő megjelenése napján.

Ha valaki Krisztusban bíz, máris létrejött számára az Istennel való kapcsolat, és ez a kapcsolat áldást rejt magában. A hit Jézus Krisztushoz köt, aki egy az Istennel, és aki így kapcsolatba hoz minket Istennel. Évekkel ezelőtt a Niagara-vízesés fölött felborult egy csónak, és a benne ülő két férfit elragadta az ár. A parton álló emberek kötelet dobtak feléjük, amelyet mindketten megragadtak. Az egyik erősen fogta a kötelet, és szerencsésen partra is került; a másik azonban meglátott egy nagy darab fát úszni az vizen, szerencsétlenségére eleresztette a kötelet és a deszkába kapaszkodott, mert azt biztonságosabbnak látta. A deszka, a belékapaszkodó emberrel együtt a mélységbe zuhant, mert nem volt kapcsolat közte és a part között. A deszka nagysága nem segített azon, aki megragadta; a megmeneküléshez szükség volt a parttal való kapcsolatra.

Így jár az olyan ember is, aki saját cselekedeteiben, imádságaiban, adományaiban, vagy ehhez hasonlóknak bíz: az ilyen ember nem üdvözülhet, mert nincs meg az Istennel való élő kapcsolata Jézus Krisztus által. Lehet, hogy a hit csupán vékony kötélnek látszik, de a másik vége a nagy Isten kezében van; végtelen hatalom vonja a kötelet, és menti ki az embert a kárhozatból.

A HIT NAGYON EGYSZERŰ

Sok ember számára nehéznek látszik a hit. Valójában csak azért nehéz, mert könnyű. Naámán, a szír hadvezér méltóságán alulinak tartotta, hogy megfürödjék a Jordánban. Túlságosan egyszerűnek tűnt előtte. De ha valami nagy és nehéz dolgot kellett volna tennie, készséggel megtette volna. Sokan úgy gondolják, hogy az üdvösség valami nagyon nagy, titokzatos és nehéz cselekedet vagy érzés eredménye; Isten gondolatai azonban nem a mi gondolataink, és a mi útjaink nem az Ő útjai. Azért, hogy még a leggyöngébbek és legtudatlanabbak is megmenekülhessenek, Isten az üdvösség útját oly könnyűvé tette, mint az ábécé. Mivel az emberek általában úgy vélik, hogy ehhez va-

lami bonyolult dolgot kell elvégezniük, nagyon sokan meglepődnek, amikor megállapítják, hogy a hit olyan rendkívül könnyű.

Problémánk abban áll: nem hisszük el, hogy Isten komolyan veszi, amit mond; ezért úgy cselekszünk, mintha nem lehetne igaz.

Egyszer egy vasárnapi iskolai tanító megpróbálta megmagyarázni, hogy mi a hit, és hogy a gyermekekkel megértesse, elővette az óráját, és azt mondta: „Nos, Jancsi, neked adom ezt az órát. Kell?” Jancsi nem értette, mit akar a tanító, ezért nem vette át a kincset, és csak némán állt. Erre a tanító megkérdezte a következő gyermeket: „Henrik, itt ez az óra; akarod, hogy a tied legyen?” A fiúcska udvarias szerénységgel válaszolt: „Nem, köszönöm”.

A tanító ezután egymás után ugyanezt kérdezte még több gyerektől – ugyanilyen eredménnyel. A legkisebb, aki talán nem volt olyan bölcs és értelmes, mint a többiek, de akinek volt hite, végre a legtermészetesebb hangon ezt felelte: „Nagyon köszönöm” – és zsebre dugta az órát. A többiek elképedve vették tudomásul, hogy kis barátjuk megkapta az órát, amit ők visszautasítottak. Egyikük mindjárt meg is kérdezte a tanítót: „Valóban övé lett az óra?” „Természetesen – felelte a tanító –, hiszen felkínáltam neki, és ő elfogadta. Nem azért adtam neki, hogy visszavegyem. Ez nem volna helyes. Nektek is felkínáltam az órát, de egyikőtök sem akarta elfogadni.” – „Ha tudtam volna, hogy a tanító úr komolyan gondolja, én is elfogadtam volna” – mondta az egyik fiú, aki úgy vélte, hogy az egész csak játék, semmi több. A többi gyerek is módfelett bosszús volt, hogy nem vették el az órát. „Nem tudtam, hogy komolyan beszélsz, hanem azt gondoltam...” Senki sem vette át az ajándékot, hanem mindenki „azt gondolta”. Mindegyiknek megvolt a maga elképzelése, annak az egyetlen kisfiúnak a kivételével, aki egyszerűen elhitte, amit neki mondanak, és megkapta az órát.

Szeretném, ha én is mindig ilyen egyszerű gyermek maradnék, és mindig szó szerint elhinném, amit az Úr mond. Hogy

mindig elfogadjam, amivel meg akar ajándékozni, és mindig tudjam, nem játszik velem, és hogy teljesen jogos, ha elfogodom azt, amit az evangéliumban kínál. Mi azonban minden áron meg akarjuk gondolni a dolgot, és kételkedünk.

Ha a kereső emberek szaván fogják a Bibliát, és rájönnek, hogy az Úr Jézus valóban mindazokért jött, akik benne bíznak, akkor az üdvösség megértésével kapcsolatos valamennyi nehézségük eltűnik, mint a harmat a nap felkeltevel.

Egyszer két nővér jött hozzám. Csak rövid időn át hallgatták az evangéliumot, amelyet hirdettem, de igen mély benyomást tett rájuk. Kifejezték sajnálatukat, hogy hamarosan tovább kell utazniuk, és meg akarták köszönni nekem, amit hallottak. Ennek nagyon örültem, de azt akartam, hogy mélyebbre hatoljon bennük az Ige, ezért megkérdeztem: „Valóban hisznek az Úr Jézus Krisztusban? Hisznek abban, hogy üdvösséget nyertek?”

Egyikük így válaszolt: „Megpróbáltam hinni”.

Ezt az állítást már gyakran hallottam, de soha senkit nem engedtem el úgy, hogy ne válaszoltam volna. Ezért így szóltam hozzá: „Nem, ez így nem jó; mondta már valaha az apjának, hogy megpróbál hinni benne?”

Miután egy darabig erről beszélgettünk, megvallották, hogy az ilyen kijelentéssel megsértenék apjukat. Ezután a lehető legegyszerűbben kifejtettem előttük az evangélium üzenetét, és kértem őket: higgyenek Jézusban, aki még sokkal inkább méltó a bizalmukra, mint a legjobb apa. Az egyikük ezt mondta: „Nem tudom valósággal elhinni, hogy üdvösségem van”. Erre azt feleltem: „Isten maga tesz tanúságot, hogy aki hisz a Fiúban, üdvözülni fog. Most hazuggá akarja-e tenni Istent, vagy pedig hisz a szavának?”

Miközben így beszéltem, az egyik egyszerre fölkiáltott, úgy-hogy mindnyájan meglepődöttünk: „Ó, most már látok tisztán mindent. Persze hogy van üdvösségem; adjon hálát értem az Úr Jézusnak; Ő megmutatta számomra az utat, és megváltott engem! Most már látom az egészet!”

A hölgy, aki a két leányt elhozta hozzám, letérdelt velük együtt, miközben teljes szívünkéből hálát adtunk azért a leányért, aki eljutott a világosságához. Testvére nem tudta elfogadni az evangéliumot úgy, mint ő.

A probléma a következő: Az igazság mindig világos, érthető, csakhogy az emberek „jeleket és csodákat” várnak, és ettől nem látják, ami pedig ott van előttük, egészen közel. Öreg emberekkel fordul elő, hogy keresik a szemüvegüket, amely pedig ott van az orrukon. Jézus Krisztus itt van a szemünk előtt, csak rá kell tekintetünk, és élünk. De mi ezt az egyszerű tényt minden lehetséges módon összekavarjuk, és a sima útból labirintust csinálunk.

Egy vasárnap délelőtt, istentisztelet után igen tekintélyes asszony jött oda hozzám, hogy kezet rázzon velem, „mert – mint mondotta – pontosan azon a napon lettem ötven éves, amilyen ön. Ezen a ponton hasonlítunk; de minden egyéb téren az ellenkezője vagyok önnek”.

Erre azt mondtam: „Akkor ön igen jó asszony lehet, mert én nagyon sok dologban pontosan az ellenkezője szeretnék lenni annak, amilyen vagyok”.

„Nem, nem – felelte –, én egyáltalán nem vagyok olyan, amilyennek lennem kellene.”

„Hisz ön az Úr Jézusban?” kérdeztem.

„Ó – mondta megindultan – meg fogok próbálni hinni benne.”

Megragadtam a kezét és azt mondtam: „Csak nem azt akarja mondani, hogy megpróbál hinni az Úr Jézusban? Az ilyesmit nem szeretem hallani. Ez merő hitetlenség. Mit vétett önnek az Úr Jézus, hogy így beszél róla? Hát mondana *nekem* ilyesmit, hogy megpróbál hinni *nekem*? Egészen bizonyos, hogy velem szemben soha nem lenne ilyen goromba. Egyenes embernek tart engem, ezért fenntartás nélkül hisz nekem; hogyan merészel másként bánni az Úr Jézussal?”

Erre könnyek között kiáltott fel: „Imádkozzék értem!”

Azt feleltem: „Nem érzem, hogy ezt megtehetném önért. Mert ugyan mit kérhetnék az Úr Jézustól olyan valaki számára,

aki nem akar bízni benne? Nem is tudom, miért imádkozhatnék. Ha hinni akar neki, üdvözl; ha pedig nem akar hinni neki, akkor nem kérhetem Őt arra, hogy új utat mutasson, hogy kielégítse az ön hitetlenségét”.

Erre ismét azt felelte: „Meg fogok próbálni hinni”; mire teljes komolysággal azt feleltem, hogy megpróbálni nem elég. Az Úr Jézusról szóló üzenet nem tud semmit a „megpróbálom”-ról, hanem azt mondja: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözl!”

Világosan megmondtam neki: „Aki hisz Őbenne, örök élete van”, de elmondtam ennek félelmetes ellenpárját is: „aki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mert nem hitt az Isten Fiának nevében”. Sürgettem az asszonyt, hogy teljes hittel higgyen a megfeszített és mennybe ment Úrban, és a Szent Szellem munkája által az asszony azonnal hitre jutott. Elgondolkodva mondta: „Idáig mindig az érzéseimre hallgattam, és ezért tévelyegtem!” Ez az asszony békességet talált hit által; mert nincs másik út.

Istennek úgy tetszett, hogy ami az élethez szükséges, azt nagyon egyszerűvé tegye. Ennünk kell, hogy élhessünk; és még a vak is megtalálja a száját. Innünk kell, és még a legkisebb gyermek is tud inni, minden különösebb útbaigazítás nélkül. Árvaházunk kertjében van egy nyomókút, és ha nagyon meleg van, a fiúk maguktól megtalálják. Nem kell külön oktatnunk a kút használatát. Sok szegény gyerek jött már árvaházunkba, de még egy sem volt olyan tudatlan, hogy a kútból ne tudott volna vizet szivattyúzni magának, hogy igyék.

Nos, ami a testi életünkben az evés és az ivás, az a szellemi életünk számára a hit. Hitünk „szájával” fogadjuk be szellemi természetünkbe a kegyelem áldásait, és ezáltal ezek a mieink lesznek. Ha hinni *akartok*, de úgy vélitek, hogy nem *tudtok*: hát nem látjátok, hogy az evéshez nem kell erő, hanem éppen fordítva: a táplálék által nyerünk erőt? Ugyanígy az Úr Jézust is befogadhatjuk minden különösebb erőfeszítés nélkül, és ha befogadtuk Őt, éppen ezáltal kapunk erőt minden további erőfeszítéshez.

A hit olyan egyszerű dolog, hogy valahányszor megkísérlem elmagyarázni, mindig attól félek, hogy túlkomplikálom. Amikor Thomas Scott megírta megjegyzéseit a „Zarándok útjá”-hoz, megkérdezte az egyik asszonyt a gyülekezetünkben, hogy megértette-e a könyvet. „Ó igen – mondta –, Bunyant egészen jól megértem, és remélem, Isten kegyelméből egyszer majd az ön magyarázatát is meg fogom érteni.” Bizony súlyos csapás lenne rám nézve, ha olvasóm, aki tudja, mi a hit, magyarázatom következtében összezavarodna. Ennek ellenére megkísérlem, és kérem az Urat, tegye azt világossá.

Egyszer elmesélték nekem, hogy valahol egy magánút használata vitássá lett. A tulajdonos meg akarta őrizni jogát, ugyanakkor lehetővé akarta tenni az átmenni akarók számára is, hogy az utat használhassák. Erre kitalált egy módot, melyre a következő esemény vezete rá: Egy vándor, aki meglátott egy kislányt állni egy kapuban, odament hozzá, és felkínált neki egy sillinget, ha átengedi őt. „Nem, nem – mondta a gyermek – nem fogadhatom el öntől, csak azt kell mondania: 'Kérlek, engedd meg, hogy átmenjek!' Ha ezt megteszi, szívesen átengedem.” Az engedélyt kérni kellett: tehát semmi másra nem volt szükség, csak a kérésre.

Ugyanígy kapjuk meg az örök életet ingyen és azonnal, ha hiszünk annak szavában, aki nem hazudik. Bizzál Krisztusban, és e bizalom által elnyered az üdvösséget és az örök életet. Ne filozofálj, és ne törd szegény fejedet mindenféle töprengéssel. Higgy az Úr Jézusnak, éppúgy, ahogyan az apádnak hiszel.

Nem sok idő elteltével már nem is fogod nehéznek látni a hitet; mint ahogy nem is az, hanem valójában igen egyszerű.

Hinni annyit jelent, mint bízni; maradéktalanul bízni Isten Fiának személyében, váltságművében, érdemében és hatalmában. Egyesek úgy gondolják, nagyon nehéz így bízni; valójában azonban ez a legegyszerűbb dolog, ami csak létezik. Némelyikünk számára azok az igazságok, amelyekben olyan nehéznek látszott hinni korábban, most olyan tényekké lettek, amelyekben kételkedni nehezebb lenne. Ha egyik ükapánk feltámadna

és eljönne mai világunkba, mennyi bizalomra lenne szüksége! Korán reggel azt mondaná: „Hol van az acél és a kova? Tüzet szeretnék gyújtani”. Erre mi adnánk neki egy kicsiny dobozt, benne vékony fadarabkákkal, és azt mondanánk neki: gyűjtsa meg az egyik szálát a doboz oldalán. Nagyon nagy bizalomra lenne szüksége, hogy elhiggye: ilyen módon tüzet lehet gyújtani. Azután azt mondanánk: „most már ég a gyufa a kezében, fordítsd el ezt a csapot, és gyűjtsd meg a gázt!” Nem értene minket, nem tudná, honnan jön a világosság (gázvilágításról van szó). „Gyere velünk ükapa! Ül le erre a székre! Nézz oda, abba a dobozba, amely előtted van, és nemsokára kapsz egy képet önmagadról.” – „Nem, gyermekem – mondaná –, ez nevetséges. A napfény rajzolná meg az én arcképemet? Ezt nem tudom elhinni.” – „Sőt, még utazhatsz is óránként száz kilométeres sebességgel lovak nélkül.” Ezt sem hinné el, amíg bele nem ültetnék a vonatba. „Kedves uram, néhány percen belül beszélhet New-Yorkban élő fiával.” Hát nem álmélkodna el az öregúr? Nem volna szüksége nagy hitre? Mi pedig mindezekben minden nehézség nélkül hiszünk, hiszen a tapasztalat megismeretett velük.

A hit azért tűnik számotokra nehéznek, mert járatlanok vagytok a szellemi dolgokban. De számunkra, akik már elkezdtük az új életet, és ismerősek vagyunk a szellemi valóságokkal, már nagyon egyszerű. Van Atyánk, akivel beszélgetni tudunk, és Ő hall bennünket. Van Üdvözítőnk, aki ismeri kívánságainkat, és aki megsegít a bűn elleni harcban. Mindez egészen világos annak, aki érti őket. Bárcsak számodra is világos lenne most!

KISHITŰSÉG

Különös, de való, hogy némelyek félnek hinni. Ez alázatnak látszik, és igyekszik szerénységnek feltüntetni magát, pedig nem más, mint büszkeség; valójában álcázott vakmerőség. Ha az emberek attól félnének, hogy *nem* hisznek, akkor ez a félel-

mük jogos lenne; de félni attól, hogy Istenben bízzanak, az a legjobb esetben ostobaság, de valójában tévúton járás.

Haszontalan az a buzgalom, amellyel megindokolni igyekszünk azt, hogy a hit miért nem üdvözítene minket. Isten Igéje világosan megmondja, hogy *aki hisz az Úr Jézusban*, el nem veszhet, mi azonban igyekszünk megindokolni, hogy miért vesznenk el, ha hinnénk. Mi haszna lenne, ha elkezdenénk okokat keresni arra, hogy miért ne tartsam meg tulajdon házamat vagy más birtokrészemet, amelyeknek pedig annyira örülök? Ha az Úrnak úgy tetszik, hogy engem Fia érdeme által üdvözítsen, akkor bízhatok benne, hogy ilyen módon valóban üdvözülök. Ha Istent a szaván fogom, akkor ígéretének beteljesüléséért a felelősség már nem rajtam van, hanem Őrajta, aki az ígéretet adta.

Attól félsz talán, hogy nem tartozol azok közé, akiknek az ígéret adatott? Nos, ne engedd, hogy az ilyen értelmetlen gondolatok megrettentenek! Senki nem jöhet Jézushoz, csak ha az Atya vonzza őt (Jn 6,44). És Jézus megmondta: „Aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem” (Jn 6,37). Nincs ember a földön, aki jogtalanul ragadná meg az Úr Jézust. Akié Jézus Krisztus, annak Istentől való joga van hozzá; mert az Úrnak *értünk* és *nekünk* való odaadása olyannyira szabad, hogy minden embernek Isten kegyelméből való joga, hogy azt elfogadja.

Ha te – mint a bibliabeli vérfolyásos asszony – Jézus Krisztus ruhájának szélét csak hátulról is, tehát engedély nélkül megérinted, akkor is erő árad belőle reád, olyan bizonyosan, mintha a neveden hívott volna, és felszólított volna, hogy higgy benne. Ha az Úr Jézusban bízol, feledkezz el minden félelemtől! Fogadd el Őt, teljesen ingyen adja magát neked. Aki hisz az Úr Jézus Krisztusban, az Isten kiválasztottja.

Úgy gondolod, borzalmas lenne, ha Jézusban bíznál és mégis elvesznél? Igen, az lenne. De mivel el kell veszned, ha nem bízol benne, ezért a kockázat még a legrosszabb esetben sem túl nagy.

Tegyük fel, hogy ha mindvégig megmaradsz a csüggedés mocsarában, mire lenne jó ez? Akkor már jobb lenne az is, hogy

a Király országútján halnál meg, útban a mennyei város felé, küzdve, hogy elérjed, mint hogy bizalmatlan, sötét gondolatok mocsarában és szennyében merülj el egyre mélyebben. Nincs veszíteni valód, mert már mindent elveszítettél: ezért merj Istennek irántad való irgalmában bízni.

Erre megkérdezheti valaki: „És mi van akkor, ha Krisztushoz járulok, és Ő elutasít?” A válaszom: „Próbáld meg!” Bízd magad az Úr Jézusra, és lásd meg magad, elutasít-e! Te lennél az első ember, aki előtt bezáródna a reménység kapuja. Az Úr Jézus magához fogadja a bűnösöket. Még soha, *senkit* nem taszított el magától. „Aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem” (Jn 6,37).

Egy este egy ember eltévedt, és – legalábbis úgy vélte – borzalmas szakadék széléhez érkezett. Megállt, remegve a félelemtől, hogy alázuhan a meredek sziklákon. Ezért megragadott egy öreg fatörzset, és teljes erejéből kapaszkodott. Meg volt győződve róla, hogy ha elengedi, a szakadék mélyén halálra zúzza magát. Ott kapaszkodott kétségbeesetten, verejtékező homlokkal, fájó tagokkal. Gyöngeség fogta el, láz gyötörte, kétségbeejtő állapotba került, míg végül nem tudta tovább tartani magát. Elengedte a fát és leesett. Mintegy harminc centimétert esett, és egy puha mohaágy felfogta, amelyen sértetlenül pihenhetett egészen reggelig.

Ugyanígy sokan azt gondolják sötét bizonytalanságukban, hogy bizonyosan elpusztulnak, ha bűneiket megvallják, és az önmagukban vetett reménységüket teljesen feladva, Isten kezére hagyatkoznak. Félnék elengedni a bizonytalan reménységet, amelybe belekapaszkodtak. Nos, értelmetlen az ilyen félelem. Ne kapaszkodj semmi másba, csak Krisztusba, és engedd el magadat! Engedj el mindent, jó cselekedeteidet, imádságaidat, érzéseidet. Engedd el magad még most! Ahogy történetünkben azt az embert felfogta a mohaágy, úgy fog fel téged Krisztus teljes bizonyossággal. Szeretetével, vérének erejében, tökéletes igazságosságában nyugalmat és békét ad neked. Hagyj fel az önmagadban való bizakodással; vesd magad Jézus Krisztus karjaiba!

A hitnek lényeges része ez: minden más megtartatást feladni, és egyszerűen Krisztusra támaszkodni. Nincs ok félelemre; csak a tudatlanság okoz félelmet attól, ami a ti örök biztonságotok lesz. Saját reménységeink halála a hit élete, a hit élete pedig az örök élet. Add halálba az énedet, hogy Krisztus élhessen benned!

A legnagyobb baj az, hogy nem tudjuk rávenni az embereket az Úr Jézusban való hitnek erre az egyetlen lépésére. Hogy én-jüket feladják? Azt már nem, inkább kipróbálnak mindenféle más eszközt. Úgy félnék a bizalomtól és hittől, mintha valami szörnyeteggel állnának szemben. Ki kelti bennetek ezt a félelmet? Attól félték, ami minden félelem halála és örömtök kezdeté lenne. Miért akartok elveszni, miért találtok ki mindenféle más utat az Istentől rendelt üdvterv helyett?

Sokan azt mondják: „Hangzik a felhívás: bízunk Jézus Krisztusban; mi azonban ehelyett inkább rendszeresen élünk a kegyelmi eszközökkel,” „Járjatok istentiszteletre minden alkalommal, de ez ne szolgáljon a hit pótlékául, mert akkor a bizalmatok hiábavaló lesz! A parancsolat így szól: „Higgy és élsz!” Tartsátok ehhez magatokat. Mások ismét így szólnak: „Jó könyveket fogok olvasni, az talán majd segít.” Olvassatok jó könyveket, ahányszor csak alkalmatok van rá, de ezek nem helyettesítik az evangéliumot. Az evangélium így szól: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz”.

Tegyük fel, hogy az orvos azt mondja betegének: „Reggelként vegyen meleg fürdőt, az jót tesz majd önnek”. A beteg ehelyett iszik egy csésze teát, és azt mondja: „Ez is nyilvánvalóan éppoly jót tesz”. Mit fog szólni az orvos? „Mivel nem tartotta meg előírásaimat, ezért semmit nem használ önnek, bármennyit jövök is!”

Nem hasonlít ehhez sokszor a mi Jézus Krisztussal szemben való viselkedésünk? „Uram, Te felhívsz engem, hogy bízzam benned; borzalmas érzést szeretnék bűnösségem miatt, ijedt és vigasztalan szeretnék lenni.” Igen, mindent inkább akartok,

csak azt nem, amit Krisztus előírt a számotokra: hogy *egyszerűen bízzatok* benne, hogy Ő megment titeket, és csakis Ő.

„Csak nem akarja azt mondani, hogy ön ellene van az imádságnak, a jó könyvek olvasásának stb.?” Nos, mindezek ellen egyetlen szavam sincs, éppoly kevésbé, mint ahogy a fent említett orvos bizonyára nem kifogásolja, hogy páciense megissza a reggeli csésze teáját. Csak hadd igya a teát, feltéve hogy az előírt fürdőt nem hagyja el. Csak imádkozzunk bátran, mennél többet, annál jobb! Olvassuk a Bibliát! De ne feledjük, hogy ha ezeket a dolgokat a Krisztusba vetett egyszerű hit *helyett* cselekedszük, akkor elvesztünk. Vigyázzatok, mert az Úr esetleg azt mondja nektek is: „Tudakozzátok az Írásokat, mert azt hiszitek, hogy abban van a ti örök életetek; és nem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen!” Láttátok már, hogyan kapaszkodik meg a fenyő a sziklák között, amelyek látszólag semmiféle talajt nem kínálnak? Egy keskeny sziklahasadékba leküldi parányi gyökerét, és azután több gyökeret is kibocsátva, úgy fogja át a sziklát, mint a sas karmaival az áldozatát. Száz és száz kicsiny horgonyt bocsát ki, és úgy kapaszkodik elszakíthatatlanul a földre. Gyakran láttam olyan fát is, amely különálló sziklatömbbe szilárdan belegyökerezett. Tedd ezt te is! Ragadd meg az üdvösség sziláját! Mégoly gyöngye legyen is a hited, annak kicsiny gyökereivel kapaszkodj az Úrba. Engedd, hogy ezek a kicsiny gyökerek tapogatózzanak, küldj belőlük ki egyre többet, hogy ragadják meg ugyanazt a kősziklát! Ragadd meg az Úr Jézust és ne engedd el! Nőjj belé! Öleld át szíved gyökereivel! Ahogy a fenyő átfonja gyökereivel a sziklát a hegyoldalon, úgy kötődj te is hozzá!

A HIT ÚTJÁBAN ÁLLÓ NEHÉZSÉGEK

Meglehet, hogy olvasóm nehéznek találja a hitre jutást; de tovább kell gondolnia a dolgot! Senki sem képes egy csapásra hitre jutni! Az az állapot, amelyet hitnek nevezünk, már bizonyos korábbi állapotok következménye. Lassanként jutunk hitre. Lehetséges a hit „első látásra”, általában azonban fokozatosan leszünk hívővé. Először érdekel a dolog, elgondolkodunk fölötte. Bizonyítékokat hallunk, meggyőződünk és végül hitre jutunk. Mit tehetek azért, ha hitre szeretnék jutni, de ilyen vagy olyan okokból úgy vélem: képtelen vagyok rá? Megálljak, mint borjú az új kapu előtt, vagy pedig, értelmes lény létemre, felhasználom az alkalmas eszközöket? Ha valamit hinni akarok, mit kell tennem? Az egészséges emberi értelem szabályai alapján keressük a választ.

Ha valaki azt mondaná nekem, hogy a zanzibári szultán jó ember, és ez véletlenül érdekelne is engem, akkor feltehetően nem esne nehezemre ezt elhinni. De ha valamilyen okból kétkednék ebben, és mégis szeretnék hinni az állításnak, hogy cselekednék? Nyilvánvalóan minden lehetséges módon tudakoznánk a szultán felől, s megpróbálnám újságokból és más forrásokból megtudni az igazságot. S még jobb lenne, ha véletlenül itt tartózkodna a mi országunkban, s látni akarna engem; ha beszélhetnék országának polgáraival és udvartartásának tagjaival, akkor azáltal, hogy felhasználom ezeket a forrásokat, megbízható ítéletet tudnék alkotni felőle.

Igaz, hogy az Úr Jézusba vetett hit Isten ajándéka; de ezt általában az egészséges emberi értelem törvényeivel megegyezően kapjuk meg, és ezért is van megírva, hogy „a hit hallásból van, a hallás pedig Krisztus beszéde által” (Róm 10,17). Ha hinni akarsz az Úr Jézusban, hallgasd és olvasd azt, amit Ő mondott, amit róla mondanak, és ami felőle meg van írva. Gondolj Őreá, szólj hozzá, és meglátod majd, hogy a hit úgy csfrázik ki a szívedben, mint ahogy a magból kinő a gabonaszál a nedveség és meleg együttes hatására. Ha meg akarnék bízni egy bi-

zonyos orvosban, tudakozódnék eddigi eredményei után, talán kérném, mutassa meg a diplomáját, és kikérdezném, hogy mi a véleménye bizonyos súlyos esetekről.

Hallgassatok sokat az Úr Jézusról! Emberek százai jutnak az Úr Jézusban való hitre, ha gyakran és világosan állítják az Urat szemük elé. Kevesen maradnak elutasítóak, ha az igehirdető nagy témája a megfeszített Krisztus. Ne hallgass olyan igehirdetőt, aki nem róla prédikál! Sokan vannak ilyenek. Hallottam egyről, aki a szószéki Bibliájában a következő cédulát találta: „Uram, mi látni akarjuk *Jézust!*” Járjatok azért istentiszteletre, hogy ott az Úr Jézust lássátok, és ha ott még a nevét sem halljátok, akkor menjetek el egy másik helyre, oda, ahol többet várhattok és ahol ezért valószínűbb, hogy Ő jelen van!

Olvassatok sokat az Úr Jézusról! A Biblia az az ablak, amelyen keresztül megláthatjuk a mi Urunk Jézust. Olvassatok áhítatos figyelemmel szenvedésének és halálának történetét, és nem sokáig kell várnotok arra, hogy az Úr valamilyen rejtett, titkos módon felgyújtja szívetekben a hit lángját. S ha a hallás és az olvasás nem elég, próbálj ismételt elgondolkodás által bizonyosságra jutni! Higgy benne, vagy pedig tisztázd magadban, hogy miért nem hiszel. Foglalkozz ezzel a kérdéssel teljes erődből, és kérd Istent, segítsen, hogy így vagy úgy, de őszintén és becsületesen dönthess ebben a kérdésben!

Figyeld meg, ki volt Jézus, mit cselekedett és hogy mindaz nem elegendő ok-e arra, hogy bízzál benne. Figyeld meg, hogyan hal meg, hogyan támad fel a halottaiból, hogyan megy fel a mennybe, hogyan él ott örökké, hogy közbenjárjon értünk, bűnösökért, és lásd meg, mindezzel nem méltó-e bizalmadra! Azután kiálts hozzá, és lásd meg, hogy meghall-e téged. Ha meg akarod ismerni az Úr Jézust, jöjj hozzá olyan közel, ahogy csak lehetséges, amennyiben vele foglalkozol és szeretetében bízol!

Korábban nekem is bizonyítékokra lett volna szükségem, hogy higgyek az Úr Jézusban; most azonban már jól ismerem Őt, hiszen vele éltem. Most már sokkal könnyebb bíznom ben-

ne, mint bizalmatlannak lennem. Ez az új természet győzelmét jelenti, kezdetben ez nem így volt. A hit eleinte többnyire még gyöngé; de a bizalom egymást követő cselekedetei a hitet szokássá teszik. A tapasztalat erősíti meg a hitet.

Mivel a megigazítás, amelyben hiszek, csodát tett velem, nem nyugtalanítanak már kételyek. Ezáltal új életet nyertem, amely azelőtt idegen volt a számomra. Olyasmi történt velem, mint ami azzal a házaspárral, akik évek óta egy világítótornyban laknak. Egy napon az egyik látogatójuk kitekintett az ablakon a végtelen tengerre, és megkérdezte az asszonyt: „Nem fél éjszakánként, amikor dühöng a vihar, és a hullámok felcsapnak egészen a lámpásig? Nem fél, hogy a felkorbácsolt hullámok elragadják a világítótornyot, minden bennelevővel együtt? Én bizony félnék életemet ilyen, hullámok közt felmagasodó karsú toronyra bízni.” Az asszony azt felelte, hogy ilyen gondolat még sohasem támadt benne. Oly rég laknak itt, hogy ezen a magányos sziklán éppoly biztonságban érzi magát, mintha szilárd szárazföldön lenne. Amikor az idegen megkérdezte férjét is, hogy nem aggódik-e olyankor, amikor dühöng az orkán, az azt felelte: „De igen, aggódom amiatt, hogy a lámpák megfelelően világítsanak, az üvegük tiszta legyen, nehogy egyetlen hajó is sziklazátonyra fusson. Ami pedig a világítótorny megbízható szilárdsága és a magam személyes biztonsága feletti aggodalmamat illeti, azt már réges-rég legyőztem.”

Ugyanez történik az érett hívővel. Az ilyen ember alázatosan elmondhatja: „Tudom, kinek hittem, és teljesen bizonyos vagyok benne, hogy Ő megőriz engem ama napra” (2Tim 1,12). Nem zavarnak tehát a kérdések és kétségek! Magamban hordom az igazság pecsétjét és a Szent Szellem hatalmát. Számomra az evangélium igazság. Egész életemet feltettem az evangélium igaz voltára, és tudom, hogy ez nem vakmerőség. Egyetlen gondom az, hogy „a lámpásokat égve tartsam”, hogy ezzel másoknak is használhassak. Ha az Úr elegendő olajat ad lámpásaim számára, hogy fénysugarat vetíthessek az élet sötét és csaloéka tengerére, akkor tökéletesen elégedett vagyok!”

Ha tehát az igehirdető és még sokan mások, akikben bízol, teljes békességet és nyugalmat találtak az evangéliumban, miért lenne ez nálad másként? Vajon korlátozott-e az Úr Szelleme? Nincsenek-e Igéi javukra mindazoknak, akik becsületesen aszerint élnek? Nem akarnád kipróbálni mentő erejét? Igaz az evangélium, mert Isten a forrása. Higgy benne! Hatalmas a Megváltó, mert Istennek a Fia. Bízzál benne! Hathatós az Ő drága vére. Várd általa bűneid bocsánatát!

Szeretném olvasómat nyomtatékosan kérni arra, hogy törekedjenek a hitre. De ha ezt nem akarják, akkor mit tehetnek még? Elhoztam a lovat a vízhez, de arra nem kényszeríthetem, hogy igyék. Egy bizonyos: taníthatatlan a hitetlen, ha valakinek bizonyítékokat sorolunk fel, de vonakodik elfogadni az igazságot, az csak magára vessen, hogyha mind haláláig hazugságra épít. Megdönthetetlen igazság: „Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözül”. De éppoly igaz, hogy „aki pedig nem hisz, elkárhozik” (Mk 16,16).

KÖZEL A SEGÍTSÉG

Azért, hogy segíthessek a kereső embernek a Jézus Krisztusban való hitre jutásban, szeretnék emlékeztetni az Úr Jézus Krisztus váltságművére. „Mert amikor még erőteleneke voltunk, a rendelt időben halt meg Krisztus értünk, istentelenekeért” (Róm 5,6). „Bűneinket maga vitte fel testében a fára” (1Pt 2,24). „Az Úr mindnyájunk vétkét Őreá vetette” (Ézs 53,6). „Mert a Krisztus is szenvedett egyszer a bűnőkeért, az Igaz a nem igazakért, hogy minket Istenhez vezessen” (1Pt 3,18).

Kiváltképpen a Szentírás egyik üzenetére figyeljünk most: „Az Ő sebeivel gyógyultunk meg...” (Ézs 53,5). Isten eszerint a bűnt betegségnek tekint, és megmutatja az orvosságot, amelyet elkészített a számunkra.

Kérlek, kísérjeteke el most, hogy megkísérlem szemeteke elé állítani az Úr Jézus sebeit. Az Úr elhatározta, hogy meggyógyít minket, és ezért elküldte egyszülött Fiát, „igaz Istentől való

igaz Istent”, aki eljött a világra, fölvetta a mi természetünket, hogy megváltson minket. Mint ember élt az emberek között, és 33 évi engedelmes élete után jött el az ideje, hogy elvégezze számunkra a legnagyobb szolgálata, mégpedig, hogy helyünkbe lépjen, hogy „elhordozza a büntetést, hogy nekünk békességet szerezzen”. Elment a Gecsemáné-kertbe, és ott, nagy vércsöppeket verítékezett. Elvitték Pilátus csarnokába és Heródes bírói széke elé, és elszenvetete ott helyettünk a fájdalmat és gúnyolódást. Végül keresztre szegeztek, hogy meghaljon – helyettünk (Ézs 53,5.6).

A „seb” szó jelenthet mind testi, mind lelki szenvedést. Krisztus helyettesítő jóvátételi-áldozattá tétetett érettünk. Mint ember, testében, lelkében leírhatatlan szenvedéseken ment át. Az éjszaka kellős közepén megkötözték és úgy vezették el.

Ezután Pilátus, majd Heródes elé vitték. Ezek megkorbácsoltatták, a katonák arcuk köpdösteke, megverték, és töviskoszorút nyomtak a fejébe. A korbácsolás a legborzalmasabb kínzások közé tartozott, amit csak az emberi gonoszság kitalálhatott. A római korbácsot ökörinakból készítették, csomókat kötöttek rá, s ezekben csontszilánkokat és juhcsontokat kötöttek, így ahányszor a korbács lecsapott az áldozat mezítelen hátára, mély árkot szántott azon. Jézusnak el kellett szenvednie ennek a korbácsolásnak borzalmas kínját, mégpedig nem szenvedésének a végén, hanem a keresztfeszítés előkészülete gyanánt. Ráadásul kínzóit az arcába ütöttek öklükkel. A szenvedés semmiféle formájától nem kímélték.

A vérzés és böjtölés okozta gyöngesége ellenére neki kellett vinnie a kereszjtét, míg valaki mást nem kényszerítettek, hogy vigye helyette, nehogy áldozatuk még útközben meghaljon. Ezután lerángatták ruháit, és a kereszthez szögezték. Átszögezték kezét és lábát. Azután felállították a keresztet, bevették a földbe, ahogy rajta függött kiterjesztett tagokkal.

A 22. zsoltárban olvassuk: „Mint a víz, úgy kiöntetem; csontjaim mind széthullottak”. Ott függött a tűző napon, míg a

láztól egészen elerőtlenedett, és így szólt: „Szívem mint a viasz, megolvadt bensőmben. Torkom kiszáradt, mint cserép, nyelvem ínyemhez tapadt, a halál porába fektetél” (15-16. vers). Ott függött, mintegy látványosságul Istennek és embereknek. Testsúlya először lábára nehezedett, míg a szögek az inakat és idegeket széjjel nem szaggatták, azután a fájdalmas teher a kezeire nehezedett, és szétszaggatta testének ezeket az érzékeny részeit is. Milyen fájdalmas tud lenni a kezünkön ejtett bármilyen kicsiny seb is! Milyen iszonyatos kín lehetett, amikor a szögek szétszaggatták kezének és lábának érzékeny részeit! Ezután a fájdalom meggyötört törzsében összpontosult.

Egész idő alatt ott álltak keresztje körül az ellenségei, gúnyolták, nyelvüket nyújtogatták rá, nevettek rajta, amikor imádkozott, és ujjongtak szenvedésein. Mikor felkiáltott: „Szomjúhozom” – epével kevert ecetet nyújtottak neki. Egy idő után így szólt: „Elvégeztetett!” A rámért szenvedést az utolsó részletéig elviselte, és így teljesen eleget tett az Isten igazságának. Csak azután, – s nem előbb – tette le az Atya kezébe Szellemét.

Nem könnyű az Úr testi szenvedéseit leírni. Megvallom, nekem sem sikerült. De ki tudná felmérni lelkének szenvedéseit, és ki tudná kifejezni azokat? Mondtam már, hogy vért verejtékezett. Lelkének szenvedése így fejeződött ki külsőleg. Azt mondta: „Szomorú az én lelkem mindhalálig”. Fájt Urunknak Júdás árulása, és hogy a tizenkettő elhagyta Őt, de a tulajdonképpeni legnagyobb teher, amely rá nehezedett, bűneink súlya volt. A mi bűneinkből volt a sajtó, amely életnedveit kipréselte. Nincs nyelv, amely ki tudná fejezni szorongását, amikor szembekeverült szenvedéseivel; még kevésbé tudjuk magukat a szenvedéseket megérteni!

Amikor a keresztre szögezték, olyan szenvedésben volt része, amelyben soha még egyetlen mártírnak sem; mert a vértanúkat haláltusájukban úgy erősítette Isten, hogy örvendeztek szenvedéseik közben. De Megváltónkat elhagyta az Atya, úgy-hogy így kiáltott fel: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el

engem?!” Ez volt a legfájdalmasabb kiáltás, amely kifejezte mérhetetlen szenvedésének teljes mélységét. De el kellett hagynia, mert Isten kénytelen hátat fordítani a bűnnek, így tehát Fiának is, aki bűnné lett érettünk. Jézus Krisztus helyettünk élte át az Istentől való elhagyatottság borzalmát, amelyet nekünk, bűnösöknek kellene átélnünk, ha Ő nem vette volna magára bűneinket, és nem lett volna átokká érettünk. Meg van írva: „Átkozott minden, aki a fán függ.” De ki tudja azt, hogy ez az átok mit jelent?

Az Úr Jézus helyettes szenvedésében, és csakis abban van gyógyszer a bűnre, a ti bűneitekre és az enyéimre. Értünk szenvedte el az Úr Jézus ezeket a sebeket. Kérdezitek: „Tehetünk-e mi is valamit annak érdekében, hogy a bűneinket eltávolítsuk?” – nos, akkor én azt felelem: „Egyáltalában semmit sem tehetek. Az Úr Jézus sebei által van egyedül gyógyulásunk. Ő hordozta el a teljes büntetést, és nem hagyott számunkra már semmiféle elszenvedni valót.”

„Nem kell-e Őbenne hinnünk?” – De igen, természetesen. Ha egy bizonyos kenőcsről azt mondom, hogy gyógyító hatása van, ezzel nem tagadom azt, hogy kötésre van szükség, hogy ezzel a kenőcsöt a sebre helyezzem. A hit az a kötés, amellyel Krisztus engesztelésének kenetét bűneink sebeire helyezük. Nem a kötés gyógyít, hanem a kenőcs. Éppígy nem a hitem gyógyít, hanem egyedül Krisztus áldozata.

„De bűnbánatot is kell tartanunk” – veti közbe valaki. Nyilvánvaló. Bűnbánatot kell tartanunk, és tartsunk is bűnbánatot, mert a bűnbánat a gyógyulás első jele. De a gyógyító erő Jézus Krisztus sebeiben van, és nem a mi bűnbánatunkban. Ha ezeket a sebeket nézzük, az bűnbánatra indít minket. Meggyűlöljük a bűnt, mert az ilyen nagy szenvedéseket okozott Jézusnak.

Bízol Jézusban, aki érted szenvedett? Akkor be kell látnod, hogy Isten téged soha nem fog megbüntetni azért a bűnödért, amelyért Jézus Krisztus meghalt. Igazságossága nem engedi meg, hogy az adósságot először megfizettesse a kezessel, azután még egyszer magával az adóssal. Az igazságosság nem

követelheti kétszer ugyanannak az adósságnak a kiegyenlítését. Ha a vérző kezes elhordozta büntetésemet, akkor én nem hordozhatom azt. Ha elfogadtam, hogy Jézus Krisztus értem szenvedett, ezzel elfogadtam azt is, hogy mentes vagyok minden jogi következmény alól. Krisztusban elkárhoztam, és számomra nincs többé kárhozat.

Ezen az alapon érezheti magát az Úr Jézusban hívó bűnös teljes biztonságban. Él, mert Jézus Krisztus meghalt helyette, Isten elfogadja őt, mert az Úr Jézus elfogadtatott. Ha pedig Jézus Krisztus mint helyettesem elfogadtatott, akkor én már szabad vagyok; senki sem nyúlhat hozzám, tiszta vagyok. Elfogadod Jézus Krisztust, mint aki helyetted szenvedett a bűn miatt? Akkor szabad vagy. „Aki hisz benne, az nem jut ítéletre.” Így gyógyulunk meg az Ő sebei által.

IGAZI AKADÁLY

Noha egyáltalán nem nehéz hinni annak, aki nem hazudhat, és bízni abban, akiről tudjuk, hogy képes megmenteni, mégis megtörténhet, hogy utunkat állja valami. Ez az akadály el lehet jól dugva, de ettől nem kevésbé veszélyes. Egy bejárati ajtót nemcsak valami nagy kővel lehet elzárni, amelyet mindenki lát, hanem kicsiny retesszel is. Lehet az embernek akármilyen jó szeme, mégsem lát meg egy bizonyos tárgyat, mert valami más van az útjában. Ha kendővel bekötik a szemed, akkor még a napot sem látod. Milyen sokan vannak akiknek szellemi-lelki szemei be vannak kötve.

Akár egyetlen bűn is, melyet az ember a szívében rejteget, megakadályozhatja abban, hogy hitben megragadja Krisztust. Az Úr azért jött, hogy megszabadítson a bűntől; de ha elszántan ragaszkodunk a bűneinkhez, akkor soha nem egyezünk Jézus Krisztussal. Ha valaki mérget vesz be, de gyorsan orvost hívnak, hogy életét megmentésék, akkor az orvosnál készen van a biztos ellenméreg. De ha a páciens állhatatosan a száján tartja

a mérget, hogy a halálos adagot lenyelje, hogyan mentheti meg akkor őt az orvos?

Az üdvösség lényege az, hogy a bűnöst elszakítja bűnétől, ezért egyetlen emberre sem mondhatjuk, hogy üdvözülni, mindaddig, amíg bűneit szereti és következetesen azokban él. Ha valami fekete, akkor nem lehet azt fehérre festeni úgy, hogy ugyanakkor fekete maradjon; ugyanígy nem üdvözülhet valaki úgy, hogy megmarad a gonosz szeretetében.

Az iszákos embert megszabadíthatja Krisztus iszákosságától, de ha továbbra is iszik, akkor szabadulása nem valóságos, és az Úr Jézusban vetett hite sem. A hazudozó megszabadulhat hit által hamisságától, de ekkor felhagy a hazudozással és arra igyekszik, hogy mindig az igazságot mondja. Azt mindenki beláthatja, hogy nem lehet valóságos a hazugságtól való szabadulás, ha az illető megmarad csalárd természetével. Aki haragban van valakivel, hit által megszabadulhat gyűlölködésétől; de ha továbbra is dédelgeti magában a gyűlöletet, akkor nyilvánvalóan nem szabadult meg, és nem is hitt igazán az Úr Jézusban. A döntő dolog az, hogy megszabaduljunk a bűn szeretetétől! Az Úr Jézusban való bizalomnak ez biztos következménye. De ha egyáltalán nem is kívánják ezt a hatást, sőt visszautasítják, akkor minden beszéd az Úr Jézusban való bizalomról pusztán mese.

Elmegy valaki egy utazási irodába, és tudakozódik afelől, hogyan juthatna el Amerikába. Megmondják neki, hogy éppen útra készen áll egy hajó, amely odaviszi. Csak be kell szállnia, és hamarosan New Yorkban lesz. „Csakhogy – mondja – én itt-hon akarok maradni Angliában, és üzleti ügyeimet akarom intézni, miközben az Atlanti-óceánon utazom.” Erre az iroda tisztviselője jogosan gondolja, hogy örültsel van dolga, és azt mondja neki, menjen a dolgára, és ne pazarolja az időt! Úgy tenni, mintha Krisztusban akarnátok hinni, abban, hogy megszabadít titeket a bűntől, miközben elhatároztátok, hogy megmaradtok a bűnben: ez Krisztus kigúnyolása.

Itt van egy fa, borostyánnal sűrűn benőve, amely elszívja életerejét, és megöli. Meg lehet-e menteni ezt a fát? A kertész szerint igen: ő minden tőle telhetőt megtesz ennek érdekében. De mielőtt hozzálátna fejszével és késsel megtisztogatni a fát, azt mondják neki, hogy a borostyánt nem vagdalhatja le. „Akkor pedig – mondja a kertész – lehetetlen megmenteni. A borostyán megöli a fát, és ha a fát meg akarjátok menteni, nem kímélhetitek meg a borostyánt. Ha rám bízátok, hogy a fát megmentsem, akkor engednetek kell, hogy ezt a fojtogató kúszónövényt levagdaltam.” Ez nem több az egészséges emberi értelemnél. Teljesen felesleges a fa megmentését kertészre bízni, ha nem vagdalhatja le azt, ami a fa életét veszélyezteti.

Pontosan így vagyunk a bűnnel: ha a bűnös ragaszkodik bűneihez, meg kell halnia azokban. Ha azonban valóban meg akar szabadulni bűneiből, az Úr Jézus ezt meg akarja és meg is tudja cselekedni, ha a bűnös rábízta magát.

Mi a kedvenc bűnöd? Valami durva szenvedély? A világ szeretete, emberfélelem, vagy jogtalan nyereségre való vágyakozás? E bűnök által Istennel ellenséges viszonyban maradsz, és életed nem lehet kedves előtte. Vagy talán valamely ember iránt érzett szeretet az amely egészen eltölti lelkedet? Felérhet-e bármely teremtmény az Úr Jézussal? Hát nem bálványimádás valamilyen földi dolgot csak egy pillanatra is összehasonlítani az Úr Istennel?

Erre azt mondhatja valaki: „Ha szakítok azzal a bűnnel, amely fogságában tart, ez jelentős károsodással jár: tönkreteszi kilátásaimat, csökkenti befolyásomat az üzleti életben”. Nos, ha így van, akkor érvényes az Úr Jézus szava, amely szerint jobb a szemünket, lábunkat vagy kezünket elveszíteni, mint a kárhözatra vettetni. Jobb fél szemmel, csökkent kilátásokkal bemeni az örök életre, mint minden földi reménységet megtartani és Krisztustól elszakadni. Jobb a bicegő hívó, mint az ugráló bűnös! Ha megnyered Krisztust, nem sokat fog számítani az, hogy mit veszítettél. Ha ezáltal jutsz be az örök életre, akkor mindez csak nyereség a számodra.

Mit választasz: Krisztust és az üdvösséget, vagy kedvenc bűneidet és a kárhözaratot? Középut nincs. Aki halogatja a döntést, az valójában a gonosz mellett döntött. Aki azon töpreng magában, hogy becsületes legyen-e, vagy sem, az már letért az egyenes útról. Aki nem tudja, hogy meg akar-e tisztulni a bűntől, ezzel már tisztátalan szívről tesz bizonyosságot.

Ha valóban szakítani akarsz mindenféle hamis úttal, Jézus alkalmassá tesz arra, hogy ezt azonnal megtegyed. Hiszen kegyelme máris megváltoztatta a kívánságaidat. Valójában szíved megújult. Ezért bízzál benne, hogy Ő megerősít a kísértések legyőzésére és az Úr parancsolatainak megtartására. Az Úr Jézus megteheti azt, hogy a bénák ugráljanak, mint a szarvas; megparancsolhatja a gutaütötteknek, hogy vegyék fel hordágyukat és járjanak. Téged is képessé tesz arra, hogy legyőzzed gonosz szokásaidat. Megtisztító és megszentelő hatalmának nincsenek határai. Ha eldöntötted magadban, hogy meg akarsz gyógyulni, a legnagyobb akadály megszűnt. Aki az akaratodat megváltoztatta, egyéb képességeidet is az Ő dicsőségének szolgálatába tudja állítani. Nem is kívántad volna komolyan, hogy szakíts minden bűnöddel, ha nem Ő irányított volna téged. Ha most bízol Őbenne, akkor Ő, aki elkezdte benned a jó dolgot, bizonyosan el is végzi azt.

SZÜKSÉGTELEN KÉRDÉSEK

Napjainkban nagyon ritkán lehet találni egyszerű, gyermeki hitet. Az emberek általában semmiben sem hisznek, és mindent megkérdőjeleznek. A kételkedés oly gyakori, mint a földi szeder, és mindenkinek a keze és szája maszatos tőle. Nagyon különösnek tűnik előttem, hogy amikor az embernek a saját üdvösségéről van szó, mindenféle lehetséges nehézséget felkutat.

Ha engem halálra ítélnének, és azután valaki közölné velem megkegyelmeztetésem hírért, biztosan nem törném a fejem azon, hogy miért nem kellett volna nekem megkegyelmeznem. Ezt átengedném ellenségeimnek; én magam egészen másan

gondolkodnék. Ha közel volnék a vízbefúláshoz, inkább megragadnám még a szalmaszálát is, semhogy a mentőövet eltaszítсам magamtól. Aki saját élete ellen beszél, az egyfajta szóbeli öngyilkosságot követ el, amire csak a bolond képes. Ha tulajdon reménységed ellen gyűjtesz bizonyítékokat, akkor azt az ágat fűrészeled, amelyen ülsz. Mégis úgy látszik, sokan saját pusztulásuknak az ügyvédei. Átkutatják az egész Bibliát, fenyegető kijelentéseket keresve, s amikor ezzel készen vannak, akkor az értelműkhöz, a filozófiához, a hitetlenséghez fordulnak, hogy becsapják az ajtót saját orruk előtt. Valóban nyomorúságos foglalatosság az értelmes ember számára!

Sokan, akik nem tudnak egészen megszabadulni a vallásos gondolatoktól, manapság megkísérlik lelkiismeretük kényelmetlen szavát elnémítani, mégpedig úgy, hogy kérdéssé tesz a Kijelentés nagy igazságát. Az csak természetes, hogy a Biblia nagy titkokat tartalmaz; mert a vétkes ember minden gondolatát megragadhatná. A bolondság teteje azonban az, ha valaki ezeket a mélységes titkokat meg akarja fejteni, ugyanakkor pedig az egyszerű, szabadító igazságokat figyelmen kívül hagyja.

Emlékeztet ez arra a két filozófusra, aki ott ül a vendéglő asztalánál és vitatkozik a táplálkozásról, azután mindketten éhesen kelnek fel, miközben a szomszéd asztalnál ülő egyszerű földműves nekilát az evésnek, azután vidáman megy tovább. Ezren és ezren örvendeznek ma hitükben, mert gyermeki egyszerűséggel elfogadták az evangéliumot, miközben mások szüntelenül nehézségeket látnak vagy agyalnak ki, s ezért még mindig nem ragadják meg az üdvösség bizonyosságát.

Ismerek számos becsületesen gondolkodó embert, akik úgy látszik elhatározták, hogy addig nem járulnak Krisztushoz, amíg a kiválasztás tanát össze nem tudják egyeztetni az evangélium mindenkihez szóló hívogatásával. Éppen így elhatározhatnám, hogy addig egy falatot nem eszem, amíg meg nem értettem, hogy egyfelől Isten megtartja az életemet, másfelől ennem kell, hogy éljek. Márpedig egyszerűen az a helyzet,

hogy a legtöbben már eleget *tudunk*, és amire még szükségünk van, az nem világosság a fejben, hanem igazság a szívben, nem segítség a nehézségeknél, hanem kegyelem, hogy meggyűlöljük a bűnt, és keressük a kiengesztelést.

Itt kell óvnom mindenkit Isten Igéjének kritizálásától. Nincs ennél rombolóbb szokás. Vakmerőség, ha helyre akarjuk igazítani a Teremtőt. Aki úgy olvassa a Bibliát, hogy önkényesen szétdarabolja, az hamarosan elveszíti minden hitét. A félő tisztelet érzése egészséges, de aki gögösen kritizálja az Istentől ihletett Igét, leront minden helyes érzést Istennel szemben.

Ha az ember büszke, bíráló lelkülettel olvasta a Szentírást, s azután egy bizonyos időpontban úgy érzi, Szabadítóra van szüksége, könnyen megtörténhet, hogy lelkiismerete útjában áll, és megakadályozza, hogy vigaszt merítsen, mert arra emlékezteti, milyen gonoszul bánt Isten Igéjével. Nehezére esik vigaszt nyerni abból a Bibliából, amelyet oly fölényesen kezelt, vagy amit – mint egyáltalán figyelemre nem méltót – egészen félretett. Ha eljön a nyomorúság ideje, az a kút, amelyet kövekkel eltömtek, nem ad vizet a szomjazónak. Vigyázz, nehogy akkor, amikor megveted a Biblia egyik vagy másik kijelentését, egyetlen barátodat taszítsd el magadtól, aki a szorongások órájában segíteni tud!

Egy előkelő férfinak az volt a szokása, hogy minden reggel felolvastatott a szolgájával egy fejezetet a Bibliából. Ha a felolvasott szövegből valamivel nem értett egyet, rászólt a szolgára: „János, ezt húzd ki!” Egy napon János sehogy sem akarta elkezdni a felolvasást. Ide-oda lapozgatott a Bibliában, míg végül ura türelmetlenül rászólt: „János, miért nem olvasol?” Mire János ezt felelte: „Uram, már alig maradt valami olvasnivaló. Minden ki van húzva!” Egyik napon ez, a másik napon az nem volt kellemes az úrnak, és a végén már annyi mindent kihúzatott, hogy nem maradt benne semmi, ami vigasztalja vagy tanítsa.

Ne semmisítsük meg saját gazdagságunkat éles kritikával! Talán az az ígéret, amelyet ma szükségtelennek találok, holnap

nagyon is szükséges lesz, és a Szentírásnak azok a részei, amelyeket a hívők a leginkább támadnak, a leglényegesebbek lesznek a számunkra. Ezért őrizzük gondosan a Biblia mérhetetlen kincsestárát, és egy sort se adjunk fel belőle.

Mi szükség van szőrszálhasogató kérdésekkel foglalkoznunk, amikor az életünk veszélyben van? A bűnből való szabadulás útja olyan egyszerű és világos, hogy „még a bolond sem téved el rajta” (Ézs 35,8). Isten nem tesz szerencsétlenné minket az olyan üdvösséggel, amelyet nem értünk. *Higgy és élsz!* – olyan parancs ez, amelyet még egy gyermek is megérthet, és amelynek engedelmeskedni is tud.

Akit Isten Szelleme vezérel, az követi Jézust, ahelyett, hogy a Szentírást bírálgatná. S ekkor elkezdődik a boldog élet, megszabadul a félelmétől, és megtapasztalja a tökéletes szeretetet, amely minden aggodalmat kiűz belőle.

Egy newarki (New Jersey) hentes levelet kapott az óhazából, Németországból, azzal a hírrrel, hogy egyik rokonának a halála által tetemes összegű pénzt örökölt. Éppen egy disznót készült levágni. Ahogy a levelet elolvasta, levetette piszkos kötényét, és nem végezte tovább a munkáját, hanem bezárta az üzletét, hogy megtegye előkészületeit a hazatéréshez. Vajon kárhöz-tathatjuk-e őt ezért? Nem kellett volna inkább megmaradnia Newarkban a késeivel és a bárdjainál?

Ez példa a hit munkájára! A hentes elhitte, amit a levél vele közölt, és azonnal aszerint cselekedett. Értelmes ember volt.

Isten üzenetet küldött az embernek, közölte vele az üdvösség jó hírét. Aki elhiszi, hogy a jó hír igaz, az elfogadja a felkínált áldást, és siet megragadni. Aki valóban hisz, az minden teketória nélkül elfogadja Krisztust, minden ajándékával együtt. Megtér addig gonosz útvonalra, és elindul a mennyi Jeruzsálembe vezető úton, ahol az áldások teljessége várja. Soha nem lehet elég korán elkezdni a megszentelődést és elhagyni a bűn útját. Ha valaki igazán meglátná, mi a bűn, az úgy menekülne tőle, mint a mérges kígyó elől, és örvendezne Jézus Krisztusnak, aki megszabadítja!

HIT NÉLKÜL NINCS ÜDVÖSSÉG!

Egyesek nem veszik jó néven, ha az ítéletet hirdetik nekik, mert nem akarnak hinni Jézus Krisztusban; pedig ha csak egy pillanatra is elgondolkodnának rajta, belátnák, hogy az igazságos és értelmes dolog.

Felteszem, hogy az ember erőnlétének megtartására nincs más eszköz, mint az evés. Ha azt mondod: „Nem akarok enni, mert megvetem az ilyen anyagelvűséget”, akkor elutazhatsz akár Madeirába, vagy a világ minden országába (föltéve, hogy elég hosszú ideig élsz), és minden kétséget kizáróan megállapíthatod majd, hogy semmiféle éghajlat, nem elegendő ahhoz, hogy életben tartson, ha nem vagy hajlandó táplálékot magadhoz venni. Vajon akkor így panaszkodnál: „Kemény dolog, hogy meg kell halnom, mert nem hiszek az evésben”? Az nem igazságtalanság, hogy meg kell halnod, ha olyan ostoba vagy, hogy nem eszel. Pontosan ez a helyzet a hittel: „Higgy, és üdvözlüssz!” Ha nem akarsz hinni, akkor az nem kegyetlen dolog, ha elkárhozol.

Egy szomszéd ember ott áll a forrás előtt. „Nem – mondja –, egy csöpp vizet sem veszek magamhoz, amíg élek. Hát nem lehet másként eloltani a szomszédját?” Erre azt mondjuk neki: „Nem lehet, innod kell, vagy meghalsz”. Mire azt feleli: „Soha nem fogok inni; de szomorú, hogy meg kell halnom. Borzalmas, hogy ezt ilyen nyíltan megmondják nekem”. Ennek az embernek nincs igaza. Szomszédja csak kikerülhetetlen következménye annak, hogy megveti a természet törvényeit.

Neked pedig hinned kell, vagy meghalsz; miért vonakodsz engedelmeskedni a parancsnak? Igyál, ember, igyál! Fogadd el Jézust és élj! Ez az üdvösség útja; hogy azon járj, bíznod kell Jézusban; de semmi igazságtalanság nem történik akkor, ha elkárhozol, mert nem bíztál a Szabadítóban.

Egy ember a tengeren hajózik. Van tengeri térképe, és az egy iránytűvel együtt el fogja vezérelni úticéljához. Segít neki az égen a felhők közül előragyogó sarkcsillag is. Erre ő azt

mondja: „Nem, semmi dolgom a csillagokkal, nem hiszek az északi sarkban. Nem törődöm az irányítúvel sem: az egyik tú éppolyan, mint a másik. Nem hiszek a tengeri térképeteknek sem, nem is fogom felhasználni. A navigációs mesterség merő értelmetlenség, amelyeket az emberek találtak ki, hogy pénzt szerezzenek vele, én nem hagyom, hogy félrevezessenek.” S ha azután ez az ember soha nem érkezik meg a biztos kikötőbe, akkor azt mondja: „Ez kegyetlen dolog, nagyon kegyetlen”. Én más véleményen vagyok.

Közületek egyesek azt mondják: „Nem akarom a Szentírást olvasni, nem akarom hallgatni, amit Jézus Krisztusról mondotok; nem hiszek az ilyen dolgokban”. Erre Jézus azt mondja: „Aki nem hisz, elkárhozik”. Ez nagyon kemény – mondod erre. Pedig nem így van. Nem keményebb annál a ténynél, hogy nem éred el a kikötőt, mert nem törődsz sem a sarkcsillaggal, sem az irányítúvel. Itt nincs segítség; meg kell történnie.

Talán egy folyó túlsó partján van az otthonod, és át kell menned egy hídon, hogy hazajuss. Csakhogy olyan botor vagy, hogy nem hiszel a híd vagy egy csónak szükségességében, sem a víz ottlétében. Azt mondod: „Nem akarok átmenni a hidatokon, nem akarok beszállni a csónakotokba. Nem hiszem, hogy itt egy folyó van”. Elindulsz hazafelé, és nemsokára meg is érkezel az öreg hídhoz; de nem akarsz átkelni rajta. Ott van egy csónak is, de elhatározod, hogy abba se szállsz bele. Ott a folyó, de te elhatározod magadban, hogy a felkínált módok közül egyikkel sem élsz, hogy átkelj, és mégis azt hiszed, nagyon kegyetlen dolog, hogy nem tudsz hazajutni. Nyilván valami meghibásodott az értelmi képességében, mert ha ép ésszel gondolkodnál, akkor nem tartanád igazságtalan dolognak, hogy nem juthatsz haza. Ha valaki vonakodik megtenni azt, ami egy cél eléréséhez szükséges, hogyan is számíthatna arra, hogy a céljához eljusson?

Méreg került a szervezetedbe, és az orvos hozza az ellenmérget, és azt mondja: „Vedd be gyorsan, különben meghalsz; ha most azonnal beveszed, kezeskedem róla, hogy a méreg nem árt

neked”. De te azt feleled: „Nem, doktor úr, én nem hiszek az ellenmérgekben; jöjjön, aminek jönnie kell, semmi közöm az orvossághoz. Azonkívül nem is hiszek abban, hogy van olyan gyógyszer, amely hatástalanítaná a mérget, amelyet bevettem; alapjában véve számomra teljesen közömbös, létezik-e ellenmérgek, vagy sem”.

Nos, ember, akkor pedig meghalsz. És amikor felboncolnak, azt mondják majd: „Így kellett történnie!”

Pontosan ez következik be, ha – miután hallottad a Jézus Krisztusról szóló örömhírt – ezt mondod: „Művelt ember vagyok, és nem vagyok hajlandó foglalkozni ilyen ódivatú dolgokkal, mint a helyettes áldozat. Nem törődöm a prédikátoroknak az áldozatról és a vérontásról szóló beszédeivel.” S ha aztán elkárhozol, az utolsó vizsgálatnál tulajdon lelkiismeretednek kell kimondania az ítéletet: „Öngyilkosság, saját lelkét kárhozatba vitte”. Ahogy a Biblia is mondja: „Ó, Izráel, te magad hozod magadra a romlást” (Hós 13,9).

EGY SZÓ A HITRE JUTOTTAKHOZ

Ha elkezdted bízni az Úrban, bízzál benne teljesen, minde-
nestől! Hadd hassa át hited egész életedet! Bízzál az Úrban nemcsak szellemi dolgokban, hanem bízd rá magadat, testedet, lelkedet, szellemedet egyaránt, itt a földön és az örökkévalóságban! Az Úr hordozni tudja és akarja mindazt, amit a hit Őreá helyez. Legnagyobb terheid is könnyűek az Ő bölcsessége számára, és a leghomályosabb titkok is nyilvánvalók bölcsességének. Bízzál Istenben teljesen! Támaszkodj rá, támaszkodj Jákób hatalmas Istenére mindazzal, ami terhel!

Jövődöt is nyugodtan az Úrra bízhatod, hiszen Ő mindörökké él, és soha nem változik. A múlt most Megváltód kezében van, és miatta soha el nem kárhozol, bármilyen volt is, hiszen az Úr a tenger mélyébe vetette vétkeidet (Mik 7,19b). Vedd igénybe már ebben a pillanatban mindazokat a kiváltságokat, amelyek ennek a ténynek az alapján rendelkezésedre állanak. *Üdvössé-*

ged van. Ha hiszel az Úr Jézusban, átmentél a halálból az életre, és *üdvösséged van*.

A rabszolgaság idején egy hölgy felszállt egy hajóra néger rabszolgánójával együtt, és nevetve mondta a kapitánynak: „Remélem, hogy amikor Chloe nével Angliába érkezünk, ő ott nyilván szabad lesz”. „Asszonyom – felelte a kapitány –, ő már *most szabad*.” Abban a pillanatban, amikor a lábát angol hajóra tette, szabad lett. Mikor a rabszolganő ezt meghallotta, többé nem hagyta el a hajót – természetes, hogy nem. Nem a *szabadság reménysége* tette ilyen bátorrá, hanem a *szabadság ténye*.

Így most nemcsak reménykedtek az örök életben, hanem „aki hisz Őbenne, annak örök élete van”. Fogadjátok el tényként azt, amit a szent Ige kijelent, és kezdjétek el örülni neki! Ne töprengjétek fölötte, ne kérdőjelezzétek meg; higgyetek, és ugrándozzatok örömetökben!

Kívánom, hogy olvasóm, aki hiszel az Úr Jézusban, higgy az örök üdvösségben. Ne érd be azzal az elképzeléssel, hogy újonnan születél ugyan, de azért még elkárhozhatsz, hogy olyan mennyei életed van, amelynek vége szakadhat, és hogy bűnbocsánatod van, amelyet vissza lehet vonni. Az Úr Jézus örök életet ad az övéinek; ezért ne hagyj fel addig a kereséssel, amíg meg nem találtad! Ha pedig örök, akkor hogyan is érhetne véget? Élő, romolhatatlan mag az, amely mindörökké megmarad. Ne engedd magad kifizetni egy időleges változással, olyan kegyelemmel, amely csak azért virágzik, hogy elhervadjon. Nem az a megbízatásom, hogy egy több-kevesebb ideig tartó üdvösségről beszéljek neked; a reám bízott evangélium így hangzik: „Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözül”. Megszabadul a bűntől, a bűnhöz való visszatéréstől, a széles útra való átmenettől. Vezéreljen Isten Szelleme úgy, hogy ennél kevesebben ne higgy!

„Úgy gondold – mondta valaki – higgyem el, hogy ha már egyszer Krisztusban bízom, akkor üdvözülök, bármilyen bűnt is követek el?” Ilyet én nem mondtam. A valóságos megváltást írtam le, az pedig együtt jár szívünk olyan gyökeres megválto-

zásával, hogy az ízlésedet és kívánságaidat is megváltoztatja; és állítom, ha a Szent Szellem munkája által a te életedben ilyen változás megy végbe, akkor az maradandó lesz. Mert az Úr nem csinál selejtet, amely hamarosan darabjaira esik szét. Bízzál az Úrban, hogy Ő megtarthat téged, akármilyen erős kísértéseknek is vagy kitéve; és lesz neked „a te hited szerint”. Higgy Jézusban az örök életre.

Bízzál az Úrban, bármilyen szenvedéseket is hoz számodra a jelen. E világon nyomorúságotok lesz; tanuld meg hit által, hogy minden a javadra van, és vesd alá magadat az Úr akaratának! Figyeld egyszer a juhokat, amikor nyírják őket! Ha mozdulatlanul tűrik, akkor az olló nem sérti meg őket; de ha hányják-vetik magukat, akkor bizony megtörténhet, hogy az olló beléjük metsz. Vesd alá magadat Isten cselekvésének, és akkor a szenvedés tövise eltűnik. A makacsság és elégedetlenség százszor annyi fájdalmat okoz, mint maga a szenvedés. Isten akarata sokkal jobb, mint a tied. Ha ezt el tudod hinni, akkor nemcsak hogy alá tudod magad vetni ennek az akaratnak, hanem még örülni is tudsz neki!

Bízzál az Úr Jézusban, a *megszenteltetésedet* illetően is. Sokan mintha úgy gondolkodnának, hogy az Úr Jézus nem képes minket teljesen megszentelni, testünkben, lelkünkben, szellemünkben egyaránt. Ezért készséggel helyt adnak életükben bizonyos bűnöknek, mert úgy gondolják, hogy ezek ellen nincs segítség, és amíg csak élnek, ilyen formában adózniuk kell az ördögnek.

Ne add oda magad egyetlen bűn rabságába sem, hanem harcolj a szabadságodért! Legyen az harag vagy hitetlenség vagy restség, vagy akármiféle más bűn, Isten kegyelme meg tud belőle szabadítani. Nincs olyan erény, amelyet ne tudna magáévá tenni az, aki Jézusban hisz. Egyetlen bűnnek sem kell őt legyőznie. Ahogy meg van írva: „A bűn tirajtatok nem uralkodik; mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt” (Róm 6,14). Higgy abban, hogy igen nagy mértékben élheted át az Úrban való örömet, és hogy hasonló lehetsz Jézus Krisztus-

hoz és menj előre, hogy ezeket a drága kincseket birtokba vedd; mert a hited szerint történik majd veled minden. „Minden lehetséges a hívőnek”. A legnagyobb bűnös is olyan szentté lehet, hogy a legnagyobb szentek sem múlják felül őt.

Vedd igénybe már e földön a mennyei örömeiket! Ehhez látogatás szerint nagy hitre van szükség, de nem nagyobbra, mint amennyi kell nekünk. Aki az Úr Jézusban hisz, már igen rövid idő alatt ott lehet, ahol Ő van. Fején koszorú lesz, szeme a Királyt az Ő szépségében látja; füle hallja az Úr hangját; szelleme ott lesz a dicsőségben, és szegény nyomorult teste feltámad a halálból, és elnyeri a romolhatatlanságot. Dicsőség, dicsőség, dicsőség! Mindez oly közel van, és bizonyos! Kezdjünk azért dicsőítő énekbe, és élvezük már előre ezt az üdvösséget!

Talán valaki azt az ellenvetést teheti: „Még nem tartunk ott”. Nem, de a hit boldogsággal tölt el, amikor rá gondolunk, és megerősít az úton. Oly nagyon kívánom, hogy szilárdan egyedül az Úrban higgy. Bárcsak láthatnálak, ahogy mindkét lábadal a kősziklán állsz, nem pedig egyikkel a homokon. Ebben a halandó életedben mindenkor bízzál Istenben, és csakis Őben! Ez a helyes életvitel, ezt tapasztalatból tudom. Isten karja elég erős ahhoz, hogy megtartsa!

El akarok mondani valamit egy korábbi ismerősöm, egy idős munkás tapasztalataiból. Jobban félté Istent, mint sokan mások, és alaposan megtanulta a dolgokat Isten Szelleme által. Olyan férfi volt, aki jól értett a sövények és árkok rendbentartásához, de még jobban az Isten iránti egyszerű bizalomhoz. A hitet egyszer így írta le: „Kegyetlenül hideg tél volt, nem volt munkám, és nem volt otthon egy falat kenyér sem. A gyerekeim éheztek. A hó nagy volt, és utam sötét. A gazdám megengedte, hogy egy kevés fát vágjak magamnak, ha akarok; és úgy gondoltam, a tűz felmelegíti szegény gyermekeimet; ezért fogtam a fejszét és kimentem fát vágni. Egy mély árok mellett álltam, amely hóval volt tele. Az árok mélységét nem ismertem. Mikor le akartam vágni egy darab fát, a fejsze kicsúszott a kezemből, és beleesett a mély hóba, úgyhogy reményem sem lehetett,

hogy megtaláljam. Ahogy ott álltam, ennivaló nélkül, tűz nélkül, elveszett fejszém fölött, valami azt mondta bennem: 'Willy Richardson, tudsz-e most is bízni Istenben?' És mély meggyőződéssel azt tudtam mondani: 'Igen, tudok'."

Ez az igazi hit, az a hit, amely bízik az Úrban, még akkor is, ha elveszett a fejsze; olyan hit, amely bízik Istenben, még ha minden látszat hazugnak mondja Őt; olyan hit, amely boldog Istennel akkor is, amikor minden barát hátat fordít nekünk.

Kedves Olvasóm, szívemből kívánom, hogy benned és bennem legyen ilyen drága hit, valóságos hit, Istent dicsőítő hit! Az Úr szeretete igényli, hűsége sürgeti az ilyen hitet. Boldog az az ember, akinek ilyen hite van. Ő az az ember, akit az Úr szeret; és ezt a világnak meg kell tudnia.

Alapjában véve a legjobb hit a mindennapokban megnyilvánuló hit, amelynek kenyérral és vízzel, ruhával és harisnyával, gyermekkel és jószággal, lakbérrel és időjárással van dolga. A túlfinomult, csemegéző vallás, amely csak a vasárnapi istentiszteleteken, ünnepi összejöveteleken és bibliaórákon nyilvánul meg, soha nem visz a mennybe, még akkor sem, ha az egész élet egyetlen hosszú konferenciából állna, és a hét minden napján vasárnap lenne. A hit akkor növekszik a legjobban, ha sok éven át, hónapról hónapra az Úrban bízik az ember, akár beteg házastársáról, akár szenvedő leányáról, akár anyagi gondjairól, akár meg nem tért barátjáról, vagy más efféle dologról van szó.

A hit segít abban, hogy „éljünk ennek a világnak dolgaival, de ne éljünk vissza velük”. Szükségünk van rá nehéz munkánk közepette, mindennapi kötelességünk teljesítésénél, főzés közben és a műhelyünkben, mindennap, egész éven át. Az élő Istenbe vetett hit az arany, amelyből a valódi bátorság pénzürméje készül. Állhatatosság és jó cselekedet képezik azt a szántóföldet, amelyen a hit nem virágokat ültet, hanem az Ő búzáját veti. Fáradhatatlanul tovább dolgozni még nehéz feladatok közepette is, türelemmel viselni a szenvedést, szerény bérből eltartani a családot, ezek azok a bátor cselekedetek, amelyek által Isten nagy Gyülekezetének minden egyes tagja dicsőíti Őt.

Ne arra törekedjünk, hogy nagyvá legyünk, hanem buzgón igyekezzünk a szentségre! S eközben az Úrnak, a mi Istenünknek segítségében bízunk, akié vagyunk, és akit szolgálunk. Kérjük naponta, hogy haladjunk egyre jobban a megszentelő-dés útján. Bízunk benne szántó földünk termésére nézve, szőlőnkre, jószágunkra nézve éppúgy, mint ahogyan bízunk benne lelkünk üdvösségére és mennyei reménységünkre nézve. Az Úr a mi házunk Istene; Jézus Krisztus „testvérünk” lett, és a Szent Szellem a mi vigasztalónk a szenvedés óráiban. Nem megközelíthetetlen Istenünk van; hanem olyan, aki meghallgat, könyörül és segít. Benne bízunk mindenkor, kétkedés nélkül. Ha idáig aggodalmak között a hitetlenség világában éltünk, segítsen meg minket a Szent Szellem, hogy megtehessek a nagy, a döntő lépést, s egyszer s mindenkorra mondjuk: „Hiszek Uram, légy segítségül az én hitetlenségemnek!” (Mk 9,24b).

**A PRIMO Kiadó és az Evangéliumi Kiadó közös kiadásban
megjelent könyvei 1990.**

1. Ch. Spurgeon:	Isten ígéreteinek tárháza (áhitatos könyv)
2. E. Aebi:	Rövid bevezetés a Bibliába
3. L. Palau:	Járj a vízen, Péter!
4. B. Palmer:	Gyógyíthatatlanul - mégis Isten dicsőségére
J. Scheresky:	Diagnózis: Rák
5. "Az Úr csodáson működik..." - Izráel népe és a Messiás	
6. Éjfél kiáltás	- Izráel üdvtörténeli szerepe - üdvtörténeli táblázzal
7. W. Coleman:	Jöjj, számoljuk meg a csillagokat - gyermek áhitatos könyv
8. P.St. John:	A vadon titka
9. Mi a célod? 1-2	- történeli gyermekeknek (1) és ifjúságnak (2)
10. W. Busch:	...és ISTEN!? ...hogyan nézheti...?
11. G. Bergmann:	Jézus Krisztus - vagy Buddha, Mohamed?
12. W. Nee:	Bizonyágtételei
(W. Nee hat könyve egy kötetben)
Az én juhaim (háttér elbeszélés a bibliai időköl)
13. Lukátsi Vilma:	Élő kövek (dr. Kiss Ferenc orvosprofesszor élete)
14. Lukátsi Vilma:	Akire a világ vár
15. A. Schulte:	Vajon érdemes élni?
16. A. Schulte:	Bibliai családok
17. H. Wilts:	Éljen a szabadság! - de mi az igazi szabadság?
18. F. Binde:	Éljen a szabadság! - de mi az igazi szabadság?
19. Útmutató zarándokoknak - heti áhitatos könyv	
20. R. Josuran:	A spiritizmus fertőjében
Ch. Gratenau:	Rudolf Steinertől Jézus Krisztusig
21. K. Roy:	Isten nélkül a világban
22. K. Roy:	Napországnban - Három barát
23. Ph. Keller:	23. zsoltár
24. F. Tatford:	Dániel könyve
Ch. Knapp:	Júda és Izráel királyai
25. W. Mac Donald:	Igazi tanítványság
26. Eichhorn:	Isten műhelyében
27. A. Kammer:	Miként lehet az enyém?
28. Krisztus áldozatának tökéletessége	
29. F. Binde:	Szent egyszerűség
30. J. Bunyan:	A zarándok útja - Bővölködő kegyelem
31. E.H. Broadbent:	Zarándok gyülekezet
32. Utikalauz halálból az életre	

**A PRIMO Kiadó és az Evangéliumi Kiadó közös kiadásában
megjelenő könyvei 1991.**

1. Farkas Zoltán:	Foglyok anyala
R.S. Latimer:	Isten utazó nagykövete (F.W. Baedeker élete)
2. L. Gassmann:	New Age
W.J. Ouweneel:	Okkultizmus és keleti misztika
J. Hitz:	Taizé - evangéliumi mozgalom?
3. G. Salamon:	Miért szenvedünk?
4. G. Salamon:	Ami bekövetkezik hamar
5. D. Boddenberg:	Kérdéseim – Isten válasza
6. A. Seibel:	Relativitáselmélet és a Biblia
7. A. Steinmeister:	Last Age - félelem a holnaptól
8. W. Busch:	Jézus a mi sorsunk (2. kiadás)
9. C.H. Mackintosh:	Hogyan találunk rá Isten útjára? (CHM 7 tanulmánya)
10. W. Gitt:	A leggyakrabban feltett kérdések...
11. W. Gitt:	Teremtés + evolúció = ?
12. W. Gitt:	Ha az állatok beszélni tudnának
13. W. Bühne:	Szeressük önmagunkat?
Kiss prof.:	Szexuális kérdések a Szentírás világosságában
14. D. Gooding:	Lukács evangéliuma
15. D. Gooding:	Mennybe nyíló ablakok
16. D. Gooding:	Rendíthetetlen királyság
17. G. Steinberger:	Út a Bárány nyomdokában; Mennyei lámpácskák
18. E. Elliot:	Az Örökkévaló árnyékában; Át a dicsőség kapuján
19. C.H. Spurgeon:	Minden kegyelem
20. Kiss prof.:	Az üdvösség útján
21. E. Schnepel:	Az út kezdetén (Krisztus a Római Birodalomban)
22. H. Rohrbach:	Láthatatlan hatalmasságok és az Úr Jézus Krisztus
hatalma
23. B. Peters:	Jelek és csodák
24. J. Heading:	Az újszövetségi gyülekezetek lexikona
25. D. Watson:	Van-e ott valaki?
26. Kis ablakok	– rövid evangéliumi történetek
27. W. Coleman:	Jöjj, számoljuk meg a benned lévő csodákat
– gyermek áhítatos könyv
28. Ph. Thompson:	Hudson Taylor
29. W. Heiner:	Tomi cédulái
30. Cor Bruins:	„...akképpen küldelek titeket is”
31. B. Herm:	„...menjétek el széles e világra...”
32. R. Bennett:	Isten keresése
33. J. Kroeker:	Van egy nép, elszórtan és elkülönülten
34. E. Elliot:	Szeretem és tisztaság
35. F.A. Schaeffer:	Ó itt van és nem hallgat
36. Patricia St. John:	Nyomok a hóban
37. Patricia St. John:	A világosság csillaga; Az ezüst út; Négy szál gyertya
38. Jézus Krisztus golgotai győzelme – A kereszti belső szemlélete	
39. H. L.:	Apostolok cselekedetei
40. E. Sauer:	A Megfeszített diadala
41. R. Maharaj:	Egy guru halála
42. H. Christen:	Út az örök hazába
43. Amit a Bibliáról mindenkinek tudni kell	
44. L. Dolphin:	Keresésem (Kerestem a „végső valóság”-ot)
45. W. J. Ouweneel:	Teremtés vagy evolúció?

Református Presbiteriánus Gyülekezet
Marosvásárhely, Zsil utca, 7-es szám
Tel: 0265 267166 / 0745 777673
Drótposta: molnarsl@clicknet.ro
Honlap: www.reformatus.org